

SALLA

SIMUKKA

YOUNG

www.virtual-project.eu

Rosu ca sângele

Un thriller pentru adolescenți.
Un succes internațional.

Citește primul volum al trilogiei
Albă-ca-Zăpada!

TREI

FICTION
CONNECTION

SALLA SIMUKKA

Roșu ca sângele

Titlul original: *Punainen kuin veri* (2013)

Traducerea:
SIGRID CRĂSNEAN

virtual-project.eu

Editura: TREI

2013

ISBN: 978-973-707-878-0

A fost odată ca niciodată, în mijlocul iernii, când fulgii de nea cădeau precum penele din cer, o regină care stătea și broda la fereastră, cu un cadru negru ca abanosul. Tot brodând și privind pe fereastră, regina se înțepă într-un deget cu acul și trei picături de sânge căzură pe zăpadă. Picăturile roșii arătau interesant pe fundalul alb, iar regina își zise:

— Ah, de-aș avea un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele și negru ca abanosul!

**28 februarie,
duminică**

Zăpada proaspătă sclipea. De cincisprezece minute, deasupra celei vechi se așternuse un strat nou, curat și moale. În urmă cu cincisprezece minute, totul fusese încă posibil. Lumea păru-se frumoasă, iar viitorul se întrezărise undeva în față mai luminos, mai liniștit și mai liber. Un viitor pentru care merita să-ți asumi un mare risc, să mizezi totul pe o singură carte, să te eliberezi dintr-odată.

În urmă cu cincisprezece minute, ninsoarea întinsese ușor un strat subțire de fulgi pe suprafața zăpezii celei vechi. Apoi se oprise la fel de brusc precum începuse, iar dintre nori sclipise o rază de soare. O zi atât de frumoasă nu mai fusese toată iarna.

Acum, albul se amesteca tot mai mult cu roșul. Se întindea, câștiga teren, se târa printre cristalele de zăpadă, vopsindu-le în trecere. O parte din roșu ajunsese mai la distanță, sub formă de pete. Era atât de viu colorat, încât roșul ar fi strigat dacă ar fi avut glas.

Natalia Smirnova se uita cu ochii ei căprui la zăpada pătată de sânge fără să vadă nimic. Nu se gândea la nimic. Nu spera nimic. Nu se temea de nimic.

Cu zece minute înainte, Natalia sperase și se temuse mai mult ca oricând. Aruncase bancnotele cu mâini tremurânde în poșeta Louis Vuitton originală. Își ciulise urechile la cel mai mic zgomot. Încercase să se calmeze și să-și spună că nu avea de ce să-și facă griji. La urma urmei, doar plănuiuse totul. În același timp, fusese convinsă că niciun plan nu putea fi complet sigur. Întreaga structură pusă la punct cu grijă timp de luni întregi se putea prăbuși la cea mai mică atingere.

În valiză avusese pașaportul și biletul către Moscova. Altceva nu mai voise să ia cu ea. Fratele ei avea să o aștepte la aeroport în Moscova, cu o mașină închiriată. Apoi fratele ei avea să conducă sute de kilometri până la cabană, de a cărei existență știau numai câțiva. Acolo aveau s-o aștepte mama și Olga, fetița ei de trei ani, pe care n-o mai văzuse de peste un an. Își mai amintea oare de ea? Vor avea timp să se obișnuiască iarăși una cu cealaltă, cât se vor ascunde în cabană vreo lună sau două. Suficient cât să creadă că e în siguranță. Suficient cât să uite de ea.

Natalia își înăbușise în minte vocea persistentă care-i spunea că n-o vor uita. N-o vor lăsa să dispară. Încerca să se convingă de faptul că nu era atât de importantă, că vor găsi repede pe altcineva în locul ei. Nu vor avea chef să o dezgroape din ascunzișul ei.

Din când în când, mai dispărea câte unul în afacerile astea. Și, odată cu el, banii. Făcea parte din riscurile meseriei, era ca o pierdere inevitabilă, precum fructele care se strică în magazin și trebuiesc aruncate la gunoi.

Natalia nu stătuse să numere banii. Îndesase doar cât mai mult în geantă. Unele bancnote erau mototolite, însă nu conta. O hârtie de cinci sute de euro îndoită era la fel de valoroasă precum una netedă. Cu asta putea cumpăra mâncare pentru trei luni, poate chiar patru, dacă era suficient de riguroasă și chibzuită. Putea cumpăra tăcerea unei persoane pentru suficient de mult timp. Cinci sute de euro reprezentau, pentru mulți, prețul unui secret.

Natalia Smirnova, douăzeci de ani, zăcea întinsă pe burtă, cu obrazul rece pe zăpadă. Nu simțea arsura zăpezii pe piele. Nu simțea gerul de minus douăzeci și cinci de grade

înțepenindu-i urechile dezgolite.

*Maa vieras on ja kylmä kevät sen
Natalia, sua paleltaa⁽¹⁾*

Bărbatul îi cântase melodia cu vocea lui aspră. Nataliei nu-i plăcuse cântecul. Natalia din cântec era din Ucraina, ea era din Rusia. Totuși, îi plăcuse că bărbatul cântase și îi netezise părul. Încercase să nu asculte cuvintele. Din fericire, reușise cu ușurință. Știa ceva finlandeză, înțelegea mult mai mult decât vorbea, dar după o vreme, încetase să se mai frământa și își liniștise gândurile, cuvintele străine se amestecaseră, își pierduseră sensul și deveniseră simple sunete care se revărsau din gura bărbatului și se loveau zumzăind de gâtul Nataliei.

Acum cinci minute, Natalia se gândise și la bărbat și la mâinile lui neîndemânatică. Îi va fi dor bărbatului de ea? Poate puțin. Poate chiar puțin de tot. Nu suficient de mult, totuși, pentru că bărbatul nu o iubea de fapt. Dacă ar fi iubit-o într-adevăr, s-ar fi ocupat el de Natalia, așa cum promisese de multe ori. Acum, Natalia era silită să se ocupe singură de asta.

Acum două minute, Natalia închisese geanta. Era plină de bancnote. Curățase repede urmele și aruncase o privire în oglinda din hol. Păr decolorat, ochi căprui, sprâncene subțiri și buze roșii strălucitoare. Fusesse palidă. Sub ochi, cearcăne, fiindcă stătuse de veghe. Fusesse gata de plecare. Simțise pe buze libertatea și teama – aveau gustul fierului.

Acum două minute, își privise reflexia în oglindă, își ridicase bărbia. Se va folosi de oportunitatea de a comite fraudă.

Natalia auzise cheia învârtindu-se în broască. Înghețase pe loc. Deslușise o pereche de pași, apoi a doua, apoi a treia. Trioul. Trioul se afla în spatele ușii. Nu mai avea altă scăpare decât să fugă.

Acum un minut, Natalia fugise prin bucătărie către ușa terasei. Se chinuise cu încuietoarea. Mâinile îi tremuraseră atât de tare, încât nu reușea să deschidă ușa. Apoi, ca prin minune, aceasta se deschisese, iar Natalia alergase prin zăpada de pe terasă până în curte. Cizmele ei de piele se afundau în nămeți, însă ea continuase să meargă înainte, fără a privi înapoi. Nu auzise nimic. Apucase să se gândească pentru o clipă că va scăpa, că va reuși, va fugi și va câștiga.

Acum treizeci de secunde, se auzise pocnetul surd al armei prevăzute cu amortizor, iar glonțul pătrunsese prin haina Nataliei Smirnova, prin piele, chiar pe lângă șira spinării, îi perforase organele, iar în cele din urmă, toarta genții Louis Vuitton, pe care o strânsese în brațe. Căzuse înainte, în zăpada curată, neatinsă.

Balta roșie de sub Natalia se întindea tot mai tare. Înghițea zăpada din jurul său. Roșul era încă lacom și cald, însă se răcea cu fiecare secundă. Niște pași lenți, apăsați se apropiau de Natalia Smirnova, care zăcea pe jos. Ea nu-i mai auzea.

**29 februarie,
luni
dimineața devreme**

Cei trei se înghesuiră la ușă. Fiecare voia să intre primul.

— Hei, faceți loc, să pot băga cheia asta în gaură.

— Tu nu poți niciodată să bagi ceva într-o gaură.

Râsete, muștrări șoptite, mai multe râsete.

— Ia stați. Așa se face. Aici vine cheia. Și întorci încet. Foarte încet. Uau. E destul de greu de conceput. Deci, puteți pricepe că o singură răsucire a cheii poate deschide încuietoarea? Că sistemul ăsta a fost inventat cândva de cineva? Dacă mă-ntrebi pe mine, asta e a treisprezecea minune a lumii.

— Tacă-ți fleanca odată și deschide ușa.

Cei trei împinseră ușa și se înghesuiră înăuntru. Unul dintre ei aproape căzu. Altul începu să scoată niște țipete ascuțite și râse când își auzi ecoul răsunând în spațiul gol. Al treilea făcu un efort de memorie și tastă codul alarmei pentru hoți.

— Unu... șapte... trei... doi. Dumnezeule, e corect! Asta e a paisprezecea minune a lumii. Să poți să oprești alarma tastând numerele așa. Dumnezeule! Acum știu ce-o să mă fac când cresc mare. O să devin lăcătuș. Așa-i că asta-i o meserie? Adică, să-ți câștigi pâinea făcând încuietori. Sau dacă nu, mă fac paznic.

Ceilalți nu-l ascultau. Alergau de-a lungul coridoarelor goale, întunecate, strigau și chicoteau. Al treilea se dusesse și el. Râsetele ricoșau de pereți, apoi se învârteau pe scări în jos.

— Suntem cei mai buni!

Mai buni. Ai buni. I buni. Buni. Uni. Ni. I.

— Și al dracului de bogați!

Se izbiră unii în alții intenționat și căzură pe podea. Se rostogoleau și se hlizeau. Făceau îngeri pe podeaua din piatră. Apoi unul își aminti.

— Suntem bogați, dar avem bani murdari.

— Aha. Dirrrty money.

— Trebuie să mergem curând în camera obscură. Doar de-aia am venit aici.

De și-ar fi amintit cum trebuie ce se întâmplase mai devreme. Evenimentele erau în ceată, răsăreau doar imagini individuale. Cineva vomitând. Alții înotând dezbrăcați în piscină. O ușă încuiată, ușă care nu ar fi trebuit să fie încuiată. O vază de cristal spartă și cioburi în care cineva se rănise la picior. Sânge. Muzica urla prea tare. *Oops, I did it again.* Un hit uitat, pe care-l puseseră pe „repeat”. *I played with your heart, got lost in a game.* Cineva plângea neconsolat, scâncea, nu voia ajutor. Podeaua era alunecoasă de la romul vărsat. Duhnea în același timp înțepător și dulce.

Amintirile refuzau să se aranjeze într-o ordine logică. Cine adusese sacul de plastic? În ce moment? Cine îl deschisese, își băgase mâinile înăuntru și-și linsese degetele? Când înțeleseseră?

Trebuia să ia ceva. Repede. Imediat.

— Voi mai aveți ceva? Am chef să mai trag ceva.

— Eu le am pe-astea.

Trei pastile. Câte una de fiecare. Și le-au pus sub limbă deodată și le-au lăsat să se

dizolve.

— Ce te lovește! Oh, yeah. Te lovește bine.

În camera obscură. Întuneric. Apoi unul aprinse lumina.

— Să fie lumină. Și se făcu lumină.

Plasa pe masă. Deschisă.

— Pfui, ce pute!

— Banii nu put. Banii miros.

— Îs chiar o groază de bani acolo.

— Și o să-i împărțim în mod egal.

— Ce tare! Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Vă iubesc. Iubesc lumea întreagă.

— Acu' să nu începi cu pupatul. Îmi distragi atenția și-ncep să mă excit.

— Doar putem s-o facem aici.

— Ba nu puteți s-o faceți aici. Ne apucăm de curățat acum.

Apă în bazin. Bancnotele în apă. Hârtiile curățate erau atârinate apoi una câte una la uscat.

— Asta numesc eu spălare de bani. Asta e la propriu spălare de bani.

**29 februarie,
luni**

— Trezirea! Trezește-te acum! Sus! Și dacă aș fi în locul tău, nu m-aș gândi să mai moțai!

Zgomotul răsună în urechile lui Lumikki^{2} Andersson. Vocea îi era cunoscută, din nefericire. Era propria ei voce.

Se înregistrase pe telefon ca alarmă, gândindu-se că așa va sări mult mai repede din patul calduț. Funcționa. Nici măcar nu se gândise să mai moțăie.

Stătea adormită pe marginea patului. Aruncă o privire către calendarul cu Muumi^{3} de pe perete. Luni, 29 februarie. An bisect. Cea mai inutilă zi din lume. De ce nu putea măcar să fie zi liberă națională? La urma urmei, doar era în plus. Nu era nevoie să facă nimeni ceva semnificativ și productiv chiar atunci, nu?

Lumikki își luă papucii albaștri de casă și se târî în chicinetă. Măsură cafeaua și apa pentru cafetieră. În dimineața aceasta nu se putea trezi de-a binelea fără un espresso tare. Era încă întuneric, mult prea întuneric pentru a fi treaz. Deși nămeții de zăpadă erau înalți, nu răspândeau prea multă lumină. Întunericul nu urma să se ridice prea curând. Mai ținea în strânsoare țara nordică până departe, în martie.

Ura partea asta a iernii. Zăpadă și ger. Prea mult din amândouă. Primăvara nu se întrezărea după colț. Iarna continua și continua, părea să fie nesfârșită, îngheța totul încet și plictisitor. Acasă înghețai, afară înghețai și la școală înghețai. În mod paradoxal, uneori părea că doar la copcă nu înghețai, însă nu puteai să-ți petreci acolo toate zilele. Lumikki își trase puloverul mare și gri pe ea, apoi turnă cafeaua în cană. Merse să o bea în singura cameră adevărată a garsonierei, care avea luxul celor șaptesprezece metri pătrați. Se cuibări în fotoliul vechi și încercă să se încălzească. Se simțea curenți de la fereastră, deși o căptușise în toamnă.

Cafeaua avea gust de cafea. Nici nu spera la altceva. Nu putea suporta toate dulcemișurile și ciudățeniile gen cafea cu ciocolată, nuci, cardamom și vanilie. Cafeaua să fie neagră și tare, treburile treburi, iar apartamentul apartament.

Mama avusese iarăși un șoc, când o vizitase recent.

— Nu vrei să decorezi deloc pe-aici? Să aranjezi puțin?

Nu voia. Lumikki locuia aici de un an și jumătate. Nu avea decât o saltea groasă pe jos, un birou, laptopul și un fotoliu. În primele luni, mama insistase că trebuia să-i cumpere un pat și o bibliotecă, însă Lumikki îi refuzase oferta de fiecare dată. Cărțile stăteau una peste alta pe podea. Singurul „element de design” era calendarul alb-negru cu Muumi. De ce și-ar fi bătut capul cu așa ceva? Garsoniera era doar locul în care stătea pe durata liceului. Nu era o casă în sensul în care s-ar fi gândit să rămână acolo mai multă vreme. După ce termina liceul, Lumikki era liberă să plece oriunde voia, și nici nu trebuia să-i fie dor de cineva sau de ceva.

Acasă nu era nici în Riihimäki^{4}, la părinți. Acum se simțea ca un musafir acolo. Obiectele îi aminteau de lucruri pe care dorea mai degrabă să le uite. Totuși, îi reveneau suficient de des în minte, în vise și coșmaruri.

Părinții au reacționat contradictoriu la mutarea ei. Uneori părea că erau ușurați. Într-adevăr, atmosfera de acasă fusese adesea tensionată, însă așa fusese dintotdeauna. Cel

puțin de când își amintea Lumikki. Nu reușise niciodată să-și dea seama de cauza tensiunii, deoarece mama și tata nu păreau niciodată să se certe și nu ridicau vocea unul la altul. Când se apropiase vremea mutării, mama și tata o îmbrățișaseră îndelung, ceea ce era ciudat și jenant, pentru că nimeni din familie nu se purta astfel.

După ce o îmbrățișase, mama îi luase fața în palme și o privise neobișnuit de mult și de intens.

— Nu te avem decât pe tine. Doar pe tine.

Asta tot repetase mama, părând gata să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Lumikki începuse să se agite. Când, în final, reușise să-și mute lucrurile în Tampere^{5} cu ajutorul părinților și închisese pentru prima dată ușa după ei, avusese impresia că i se ridică o povară de pe umeri, de care nu-și dăduse seama mai devreme.

— Sigur te vei descurca aici?

Mama era cea care întreba mereu asta. Tatăl era mai practic.

— *Flickan blir snart myndig. Hon måste ju klara sig.*^{6}

Iar Lumikki într-adevăr se descurca. Tot mai bine cu fiecare zi.

În oglinda din baie se vedea în dimineața aceasta o fată obosită. Cafeina își făcea efectul prea încet. Lumikki se spală pe față cu apă rece și își prinse părul în coadă. Părinții săi îi trântiseră un nume care nu corespundea realității. Părul nu-i era negru, pielea nu-i era albă ca zăpada și nici buzele nu-i erau prea roșii. Cu vopsea de păr și machiaj ar fi putut să facă să semene reflexia din oglindă și numele, însă nu găsea niciun motiv să se preocupe de asta. Reflexia îi ajungea, iar părerile altora nu o interesau.

Lumikki se gândi trei secunde ce să poarte la școală. Apoi decise să păstreze puloverul gri și își trase niște blugi pe ea. Bocanci, palton negru de lână, fular verde și mănuși, căciulă gri. Rucsacul Fjällräven^{7} în spate.

Foamea o rodea. În frigider nu o întâmpinase nici măcar lumina. Becul era stricat de vreo două săptămâni, iar ea nu apucase să-l schimbe. Ar trebui să cumpere o chiflă sau două de la cantină. Și clar, mai multă cafea.

La poarta liceului o întâmpină agitația familiară. Toți se grăbeau și vorbeau tare. Liceenii artiști, minți strălucite și deosebit de creative. Lumikki știa că era inutil de răutăcios gândul acesta, dar în unele dimineți îi venea mai greu să suporte toate hainele acelea colorate, gesturile dramatice, personalitățile și caracterele deosebite. Totuși, sub iritarea ei se ascundea recunoștința. Putea să meargă la această școală. Nu mai era obligată să stea în Riihimäki. Aplicase la liceul de artă ca să scape de acolo. Părinții ei ar fi acceptat cu greu mutatul în Tampere în alte circumstanțe, însă un loc la un liceu special era un motiv suficient de bun. În primele luni de liceu, Lumikki se simțise ca-n rai. Sentimentul își mai pierduse din intensitate după ce viața de liceu intrase în rutină, iar ea începuse să vadă în spatele zâmbetelor și invidie, ipocrizie, prefăcătorie, îngâmfare și nesiguranță.

Totuși, pe lângă agitația din clădire, mai era, din fericire, și căldură, care-i dezgheță membrele lui Lumikki. Știa că imediat vor începe să o înțepe fără milă, până când sângele se punea iarăși în circulație. Trebuia să-și fi pus două perechi de ciorapi de lână.

Lumikki își aruncă hainele în cuier și fugi jos pe scări către cantină.

— De data asta umplută sau nu? o întrebă doamna de la cantină imediat cum o văzu.

— Ambele, mai bine, răspuse ea. Și o cafea mare.

— Și nu e nevoie să las loc pentru lapte, râse bucătăreasa și-i umplu cana până sus.

Lumikki se așeză la masă și așteptă ca mâinile și picioarele să i se mai dezmoțască. Au, au, au. Nu avea cum să evite furturile acelea. Își ținu mâinile pe cana cu cafea o vreme, apoi mușcă din pâine. Chifla era mare și bună. Roșia era coaptă, iar ardeiul era crocant. Lumikki era vegetariană pe banii ei. Nu cumpăra niciodată carne din fondurile ei. Plătită de alții, sigur, mânca. Poate era cam ipocrit, dar practic.

Trei fete se repeziră la masa de lângă ea. Părul blond flutura. Cel scurt și brunet era ciufulit. Vârfurile roșii erau răsucite pe degete. Împrejur se revărsau Baby Doll de la Yves Saint-Laurent, Fantasy de la Britney Spears și Miss Dior Chérie.

— Înnebunesc dacă se mai poartă și-azi de parcă nici n-aș exista. Adică, la petreceri nu-i e rușine să facă de toate, dar la școală de-abia dacă mă salută. Nu prea cred că tipul are deja optișpe ani.

— Și pe mine mă doare. Cred că nu trebuia să bag ultimele pahare. Nici nu mai știu ce era în ele.

— Hei. Până la urmă, noi n-am făcut decât să bem.

Priviri aparent șocate. Sprâncene ridicate.

— Doar nu vrei să spui că...?

— Ei hai, ar trebui să fii chiar oarbă dacă n-ai văzut ce pupile avea Elisa. Și era foarte agitată.

— Ea e mereu așa.

— Acum era și mai și.

Aruncară o privire în jur. Trei capete adunate, șușotind.

Lumikki își goli cana și aruncă un ochi pe ceas. Încă zece minute până începea ora. Se ridică și luă chifla goală cu ea. Nu mai suporta să asculte bârfele venind dinspre mafia parfumatelor, iar duhoarea era de nesuportat.

Fete obsedate de aspectul fizic, care intenționau să dea la drept sau la economie. Veneau la liceul de artă pentru că media era mare și pentru că erau „foarte creative”.

Mari artiști și intelectuali și mai mari, pentru care școala era un mod de a ieși în evidență. Genii în matematică, părând mereu puțin cam pierduți.

Oameni normali și mediocri, care umpleau holurile, blocau scările, formau cozi lungi la cantină, arătau, vorbeau și miroseau toți la fel.

Nimeni nu-și va aminti numele lor peste ani. Nimeni nu și le amintea nici acum.

Oameni plăcuți și isteți, da, erau și din aceia. De altfel, Lumikki nu privea de sus pe nimeni. Știa că pentru fiecare rolul era o mască, pe care și-o puneau înainte de ziua de școală și cu ajutorul căreia și-ar fi găsit mai ușor locul printre sutele de elevi.

Nu critica ea grupurile astea. Totuși, hotărâse chiar din prima zi că nu va accepta să fie inclusă în vreo categorie, nu se va alătura vreunui grup, lucru pe baza căruia ceilalți să poată face presupuneri despre ea.

Lumikki urmărise găștile și bisericuțele cu oarecare interes și amuzament. Rămăsese tot timpul pe margine, în afară. Cu toate acestea, nu era vreo ciudată singuratică, care

se strecura pe lângă pereți în hainele ei negre. Își aminteau numele ei.

Lumikki Andersson. O finlandezo-suedeză din Riihimäki.

Cea care avea o opinie cântărită despre fiecare lucru.

Cea care lua note maxime și la fizică, și la filosofie.

Care jucase rolul Ofeliei atât de bine, încât vreo doi profesori s-au enervat, restul fiind emoționați.

Care nu lua parte la niciun eveniment al școlii.

Care mânca mereu singură, dar nu părea niciodată singuratică.

Ea era o bucată străină din puzzle, care nu avea locul său, dar putea pe loc să se potrivească în orice poziție.

Ea nu era precum ceilalți. Ea era exact ca ei.

Lumikki se opri în fața ușii care dădea spre camera obscură și se uită în jur.

Nu se vedea nimeni. Pășii în spațiul intermediar și închise ușa în urma ei. Se făcu întuneric. Deschise cu obișnuință ușa camerei obscure, fără a orbecăi. Mâna ei mai simțise distanța aceasta și înainte. Întuneric de nepătruns. Liniște. Pace. Momentul său de dinaintea orelor de curs. Resetare. Încărcare. Ritualul de zi cu zi, de care nu știa nimeni. Obiceiul era în același timp o reminiscență a trecutului și parte din prezent. Ani la rând, Lumikki își căutase ascunzători, deoarece se temuse. Găsirea ungherelor secrete și a adăposturilor sigure fusese o chestiune de supraviețuire. Acum nu mai era vorba despre teamă, ci despre dorința de a-și găsi propriul loc și aici, într-un spațiu al tuturor. Camera obscură era refugiul ei, unde putea să se liniștească înainte de a păși printre vorbele, sunetele, opiniile și sentimentele celorlalți.

Lumikki stătea rezemată de perete și privea în întuneric. Își golea mintea gând cu gând. Cel mai ușor era să scape de rutină, majoritatea gânduri banale de zi cu zi, legate de următoarea oră de matematică, de mersul la magazin după școală, seara poate *body combat*. Acum un gând sâcâitor refuza să-i dispară din minte. Ceva o rodea. Ceva o deranja.

Un iz.

Camera obscură mirosea altfel decât de obicei. Nu identificase mirosul. Făcu un pas înainte. Ceva o atinse ușor pe obraz și o făcu să sară înapoi. Aprinse lumina roșie.

O hârtie de cinci sute de euro.

Zeci de hârtii de cinci sute de euro care atârnavă la uscat în cameră. Erau adevărate? Lumikki atinse cu mâna bancnota cea mai apropiată. Hârtia părea să fie reală, cel puțin.

Ținu bancnota în lumină. Avea filigran, la fel și imaginea în relief. Firul de siguranță și holograma erau și ele la locul lor. Dacă hârtiile erau false, atunci erau extrem de bine făcute.

Lichidul din bazin era maroniu. Lumikki îl testă cu degetul. Apă.

Se uită la podeaua camerei, pe care se vedeau pete roșii. Se uită la colțul bancnotei, care avea aceeași roșeață. În același moment își dădu seama ce era schimbat în camera obscură.

Mirosul de sânge vechi.

Lumikki se holba afară pe fereastra clasei la copacii sclipitori și la micile pietre funerare. Peisajul alb nu o interesa câtuși de puțin. Era pur și simplu mai ușor să-și odihnească ochii astfel, decât pe tabla acoperită de integrale. Deodată, gândurile ei o luară în altă direcție decât cea a matematicii.

Lăsase bancnotele în camera obscură. Ieșise, închisese ușa și venise la oră. Nu pomenise nimic nimănui. Se putea gândi ce să facă în timpul orei de curs.

În viață, cel mai bine e când te amesteci cât mai puțin.

Acesta era de ani buni motto-ul lui Lumikki. Fără amestecuri, fără încurcături, fără implicare în treburile altora. Când era liniște și vorbeai doar dacă era într-adevăr o chestiune cu greutate, puteai fi lăsat în pace. Chiar și acum, voia să uite întreaga poveste. Să uite de bancnotele spălate de sânge. Din păcate, știa că nu era o opțiune. Hârtiile începuseră deja să o bântuie precum izul lor înțepător. Nu va avea pace până nu va face măcar ceva pentru a desluși misterul.

Ar trebui cu siguranță să-i spună directorului. Astfel, Lumikki ar putea merge mai departe, ar scăpa de gânduri. Poate că bancnotele aveau legătură cu vreun proiect artistic. Pe de altă parte, în cazul acesta, hârtiile nu ar fi adevărate. Însă de ce atâta efort pentru a face niște bani falși? Arătau atât de veritabili, încât, din punctul de vedere al poliției, ar fi fost cu siguranță vorba de falsificare și deci, de infracțiune.

Sau bancnotele erau adevărate.

Lumikki nu putea găsi nici un singur motiv pentru care cineva s-ar fi decis să spele o sumă atât de mare de bani în camera obscură a unui liceu. Pe deasupra, să-i mai și lase acolo, cu ușa neînchisă. Era o nebunie. Mintea ei se chinuia să dea de o explicație logică, însă zadarnic. Închise ochii și văzu bancnotele atârând la uscat. Din imagine lipsea ceva esențial, factorul decisiv care i-ar putea dezvălui răspunsul. Lumikki nu era vreun Sherlock Holmes, care, dintr-o singură privire, ar fi putut construi o poveste bine încheiată a șirului de evenimente care avuseseră loc.

Ar trebui să meargă la director. Ar trebui să meargă să ia bancnotele și să i le arate. Sau poate că n-ar fi bine să le atingă?

Soarele strălucea nemilos printre crengile copacilor, care scânteiau sfidător. Gerul răzbătea până în clasă. Lumikki tremura. Aerul închis te amorțea, gândurile înaintau în ritm greoi. Se decise.

Lumikki se îndrepta către camera obscură. Voia să se asigure că văzuse bine. Toată priveliștea fusese atât de absurdă, poate că își imaginase totul. Sau înțeleșese greșit. De-ar fi măcar una dintre bancnote adevărată, iar restul false.

Să nu tragi niciodată concluzii pripite. Acesta era al doilea motto al lui Lumikki.

Sau poate că motto sună prea pompos. Era vorba de principii sau de idei care se dovediseră folositoare, uneori chiar salvatoare.

Lumikki tresări când, de după colț, își făcu apariția un băiat, Tuukka. Avea 18 ani, era actor în devenire, trimisul Domnului și fiul directorului. În mod ciudat, profesorii îi tolerau bine aerele de șef, modul arogant de a vorbi și întârzierile cronice. Și acum,

Tuukka părea să se grăbească. Cu siguranță ar fi îmbrâncit-o cu cotul pe Lumikki dacă ea nu s-ar fi ferit subtil.

Învățase să se dea la o parte, astfel încât celălalt să nu observe că făcuse asta. Mișcarea trebuia efectuată la timp și pe nesimțite. Trebuia să pară naturală, nu cauzată de cineva. Lumikki trebuise să învețe să se poarte astfel încât să nu pară nici enervantă, nici slugarnică.

Tuukka mergea înainte, aproape alergând. De-abia că o observase pe Lumikki. Totuși, cel mai bine era să aștepte ca băiatul să dispară din câmpul vizual înainte să pătrundă în camera obscură. Lumikki deschise ușa către spațiul de dinaintea camerei, o închise, deschise următoarea ușă și aprinse lumina roșie.

Clipi de două ori.

Totul arăta la fel. Bancnotele dispăruseră.

Lumikki înjură în șoaptă. Așa-i trebuie, dacă nu acționase imediat. Ce va face acum? Să meargă să le spună că văzuse bancnote în camera obscură, dar să nu le poată dovedi? Să aștepte să o întrebe cineva ceva și să povestească numai atunci? Să uite toată povestea și să o pună pe baza oboselii de dimineață?

Se rezemă de perete și închise ochii. Iarăși o deranja ceva. O deviație, o anomalie. Mintea ei înregistrase ceva, iar acum încerca să-și dea seama ce era în neregulă. Lumikki deschise ochii și înțelese.

Rucsacul.

Tuukka nu folosea niciodată rucsac. Avea o geantă de umăr Marimekko⁽⁸⁾, neagră, din piele, în care îi încăpeau fix manualele din ziua în curs. Iar dacă nu încăpeau, le lăsa intenționat acasă. Gențile Marimekko din pânză colorată făceau parte din uniforma de bază a studenților, însă Lumikki nu mai văzuse versiunea din piele decât la Tuukka. Respecta codul, fiind totuși un accesoriu distinctiv. Acum însă, Tuukka avea pe umăr un rucsac vechi, gri, destrămat pe margini și ros la colțuri. Nu se prea potrivea cu imaginea lui divină în mijlocul muritorilor de rând. În plus, rucsacul era mare, arăta greu.

Lumikki putu să rezolve imediat ecuația aceasta.

Dimineața, în cafeneaua Coffee House din centru se aflau oamenii obișnuiți: mamele cu copii și mâncare de bebeluși, studentele, care își păgubeau bugetul lunar cu câte un latte în timp ce studiau pentru examene, deși de fapt visau la viitor, și vreo doi oameni în costum, cu laptop, pe care, în locul unei prezentări, se vedea Facebook sau Angry Birds. Aparatele de cafea zbârnâiau și bolboroseau. În aer plutea mirosul de cappuccino și de alune de pădure. Prăjiturile arătau delicios – așa și erau. Sub palton Lumikki simți imediat transpirația.

Se așază la masa din colț, cu spatele către oamenii din cafenea, răsfoi o revistă și bău niște ceai. La masa din apropiere ședeau Tuukka, Elisa și Kasper.

După ce Lumikki își dăduse seama că bancnotele se aflau în rucsacul lui Tuukka, o luase imediat pe urmele lui. Își înșfăcase din cuier paltonul, mănușile, fularul și căciula. Fugise din școală, se strecurase pe lângă locul de fumat, ajunsese în curtea bisericii și îl căutase cu privirea pe băiat. Rucsacul gri se legăna pe umărul lui la capătul aleii, în timp ce se îndrepta spre strada Hämeenkatu. Lumikki continuase să alerge, ignorând

aerul rece care-i umplea plămâinii, alternând apoi fuga și mersul vioi. Păstrase o distanță corespunzătoare. Vezi, dar să nu fii văzut. Privește de la distanță.

Respirația întretăiată i se transforma direct în chiciură pe gene și pe părul care-i ieșea de sub căciulă. Cu temperaturile astea scăzute, toți oamenii păreau să albească prematur.

Lumikki îl văzuse pe Tuukka intrând în Coffee House. Așteptase câteva minute, apoi îl urmase. Tuukka era deja absorbit într-o conversație cu Elisa și Kasper.

Lumikki făcea acum tot posibilul pentru a rămâne nevăzută. Invizibilă. Din fericire, știa cum să pară altcineva. Se duse imediat la baie, își scoase paltonul și puloverul, își desfăcu părul și îl împleti lejer într-o parte, ceea ce nu făcea niciodată. Nu comandă cafea, ci ceai. Răsfoi o revistă pentru femei, deși în mod normal s-ar fi uitat peste una sportivă sau peste Image. Stătea într-o poziție diferită, își ținea altfel mâinile, își înclina capul precum altcineva.

Oamenii își imaginau că se recunosc unul pe altul de la distanță după haine sau după păr. La suprafață poate că așa era, însă în realitate procesul de identificare era mult mai complex, fiind influențat de sute, dacă nu chiar mii de factori. Înălțime, postură, mers, proporțiile corpului și ale feței, expresii faciale, chiar și microexpresiile care se schimbau atât de repede, încât nu puteau fi înregistrate conștient. De aceea era greu să te deghizezi în altcineva. Conform unora, chiar imposibil, fără operații estetice și ani de exercițiu.

Totuși, niște schimbări surprinzător de mici în propriul comportament permiteau eliminarea trăsăturilor caracteristice, când știai ce faci. Dacă cineva s-ar fi uitat intenționat către Lumikki, dacă ar fi știut că se află în cafenea, atunci ar fi fost desigur identificată. Însă dacă arunca o privire împrejur, cum fac de obicei oamenii într-un astfel de loc, Lumikki ar fi părut doar vreo fată mai hippy care citește poezii și-și bea ceaiul de mușețel. Nu părea să atragă deloc atenția prin prezența ei.

Așadar, Tuukka, Elisa și Kasper nu îi dădeau vreo atenție, deși stăteau chiar lângă ea. În plus, aveau treburi mai arzătoare de rezolvat. Aveau o problemă.

— Ce facem cu ăia? îi întrebă Elisa pe băieți.

Imediat ce intrase în cafenea, Lumikki își dăduse seama că Elisa arăta îngrozitor. Pielea fetei era de obicei albă, dar acum părea aproape cenușie. Avea cearcăne la ochi, machiajul îi era întins sau șters neîndemânatic. Părul vopsit blond îi atârna nespălat. Hainele nu se asortau, ci păreau aruncate pe ea la nimereală. Elisa nu ar fi arătat niciodată astfel la școală. Ce minune că îndrăznise să vină la cafenea fără să se aranjeze.

Elisa era una dintre cele mai frumoase fete din școală. Se și purta într-un fel în care să-i facă pe ceilalți să o creadă și mai frumoasă. Văzând-o astfel, obosită și speriată, îți dădeai seama că frumusețea era o mască realizată cu grijă, în care cel mai important factor nu era nuanța potrivită de luciu de buze sau machiajul profesional, ci o doză mare de flirt și de încredere în sine. Zâmbetul Elisei făcea inimile băieților să tresalte, iar palmele să transpire.

Lumikki nu-și dăduse încă seama de natura relației dintre Elisa și Tuukka. Se pare că fuseseră împreună la un moment dat, dar acum erau doar prieteni. Prieteni care

ocasional petreceau câte-o noapte împreună, în același pat. Elisa învârtea pe degete mica populație masculină a liceului de artă, iar Tuukka, cel care se învârtea prin cele mai înalte sfere, era, bineînțeles, visul multor fete, dar se părea că tocmai între ei doi se întâmplase să apară ceva. Poate că-și imaginau că sunt de departe cei mai doriți mascul și femelă alfa din liceu și deci nu se coborau la nivelul celorlalți.

— A, ce facem? Sigur că-i păstrăm. Și ne ținem gura, spuse Kasper.

Lumikki se întrebă prin ce merite ajunsese Kasper la școala de arte. Băiatul părea să fie mai preocupat de chiulit decât de mersul la ore. Pe holuri umbla zvonul că va fi dat afară dacă va mai lipsi mult. Kasper se îmbrăca în negru și purta bijuterii țiptoare din aur. Părul îi era dat pe spate cu o cantitate generoasă de gel. În mod clar, se credea un șmecheraș poleit cu aur sau vreun rapper, ale cărui reprezentatii le stârneau privitorilor mai mult rușine decât entuziasm. Kasper era un tip ciudat, nu-ți puteai da seama dacă era un clown sau un găinar. Lumikki se minuna de mult că Elisa și Tuukka umblau cu Kasper. Elisa se uită în jur și își coborî vocea.

— Dar nu se poate să-i păstrăm, spuse.

În voce i se simțea panica.

— Și ce-ai să faci? întrebă Tuukka. Ai să te duci la poliție?

Kasper pufni. Tatăl Elisei era polițist. Din cauza asta, se mai făceau glume pe seama ei, uneori nevinovate, alteori malițioase.

— Nu sunt ai noștri. Au ajuns în mâinile noastre din greșeală. Cu siguranță cineva are nevoie de ei, și-atunci am pus-o.

Elisa încercă să-i convingă pe băieți.

— Ia gândește-te. Ce-am putea noi face, de fapt? Cum am putea explica toată întâmplarea fără să ne închidă? Ar fi trebuit să acționăm chiar din seara aceea, comentă Tuukka.

— Așa am și acționat, rânji Kasper.

— Da. A fost o abordare al naibii de isteată, oftă Elisa.

— Atunci părea foarte logică, spuse Tuukka. Dar acum îți dai seama ce zic? Dacă povestim așa ceva, trebuie să spunem totul. Iar eu, cel puțin, nu-mi permit una ca asta.

— Nici eu, adăugă Kasper.

Lumikki auzi unghiile Elisei bătând cu degetele nervos pe masă.

— Amintirile mele sunt prea în ceață, așa că nu pot spune nimic sigur. Nu pricep ce s-a întâmplat la faza aia. Știu doar că era dezastru la noi acasă dimineața. Nu cred că vreți să auziți de voma care era peste tot.

— Îmi închipui că ai avut destul de mult de frecat pentru ca tatăl tău să nu-și dea seama că n-ai învățat cuminte la fizică tot weekendul.

Kasper se lăsă pe spate cu o privire amuzată pe chip.

— Ești nebun? Azi a fost din fericire fix ziua în care vine menajera. Încă muncește acolo. I-am promis să-i dublez plata dacă termină treaba de două ori mai repede. Doar de mi-aș aminti totul cum trebuie, atunci aș putea...

— Să ne bagi pe toți în mare, mare belea? Sună al dracului de bine planul tău.

Tonul lui Tuukka devenise dur, amenințător.

Elisa tăcu un moment. La masa de alături, cineva trecu la nivelul următor din Angry

Birds și scoase un sunet satisfăcut.

— OK, spuse Elisa. Atunci păstrăm tăcerea. Pe moment. Să vedem cum merge. Dar eu am un sentiment foarte prost în legătură cu asta.

— Poate că propria parte o să te mai încălzească, sugerează Tuukka.

— Ce? Chiar nu vreau.

— Sigur că vrei. Îi am în trei plase. Zece de căciulă. Suntem toți în aceeași oală.

Se auzi un zgomot de fermoar când Tuukka deschise rucsacul sub masă. Lumikki își întoarse ușor capul și văzu cu coada ochiului cum două plase negre opace trecură din rucsacul lui Tuukka în al Elisei și al lui Kasper.

Elisa își lăsă capul în mâini și oftă cu durere:

— La dracu. Când m-am trezit azi-dimineață, speram să fi fost totul doar un vis urât.

— Și nu te-a văzut nimeni? îl întrebă Kasper pe Tuukka.

— Nu.

— Și nici nu a intrat nimeni în camera obscură? se asigură Kasper.

— Și să-i lase frumos să atârne pe sfoară? Fii sigur.

Râsul lui Tuukka era totuși cam forțat. Deodată se ridică în picioare și spuse:

— Gata ședința. Puteți pleca.

— Dar mi-a mai rămas niște ceai, remarcă Elisa.

— Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș învârti prin oraș cu ăia mai mult decât ar fi necesar, zise Tuukka. Cu toată dragostea, baby.

— Sigur. Tu-ți permiți să vorbești, ripostă Elisa, dar totuși se ridică.

Lumikki așteaptă ca grupul să plece. Apoi încercă să-și soarbă ceaiul. Drace, ce zeamă chioară. Bea oare cineva așa ceva de bunăvoie? Trebuie să lase restul băuturii prea scumpe în ceașcă. După ce trecu suficient timp, se îmbracă la loc și ieși afară, în frigul cumplit. Putea să se gândească în voie în drum spre casă.

Pe podul Hämeensilta sufla un vânt rece, usturător, iar Lumikki grăbi pasul. Analiza cele auzite. Banii ajunseseră cumva la Tuukka, Elisa și Kasper cu o noapte înainte. Cum anume, Lumikki nu știa. Ai cui erau banii? Știa cei trei? Poate că nu. Probabil că nu. Părea că sunt în ceață cu privire la ce se întâmplase în seara aceea.

Banii fuseseră pătați cu sânge, iar celor trei li se năzărise să-i spele în camera obscură a liceului. Asta era cel mai greu de înțeles. Cui i-ar trece prin cap să plece în miez de noapte la școală ca să spele bani?

— *Până la urmă, noi n-am făcut decât să bem.*

În mintea lui Lumikki răsunară deodată cuvintele fetelor date cu parfum. Așadar, se părea că la petrecerea de ieri se amestecă cu ceva mai mult decât tărie. Sau cel puțin, unii o făcuseră. Poate tocmai Elisa, Tuukka și Kasper. Asta ar explica de ce ajunseseră la așa o decizie idioată. Și ar explica și de ce nu puteau povesti nimic.

Fata polițistului. Băiatul directorului. Tiparul era atât de clasic, încât pe Lumikki o trecu un fior. O revoltă a copiilor de familie bună? Un joc periculos, nu le mai ajungeau senzațiile tari? Sau pur și simplu dorința de a se amesteca bine de tot?

Oamenii alunecau pe lângă semaforul de la gară. Nisipul antiderapant de pe trotuar nu era suficient în zona aceea, mii de pași treceau zilnic pe acolo. Lumikki lovi mai tare trotuarul cu ghetetele.

Situația se complicase semnificativ. Nu voia să meargă la director. Nici la poliție. Nu voia să se amestece deloc în poveste, chiar dacă cei trei nici nu-i erau prieteni. Erau neimportanti pentru ea. Totuși, nu dorea să fie în centrul atenției, unde s-ar fi aflat cu siguranță dacă ciripea.

Un pont anonim pentru poliție? Era, desigur, o posibilitate. Ar lua așa ceva în serios? Probabil doar dacă 30.000 de euro ar fi fost raportați ca furați. Și dacă nu ar lua-o în serios, nu i-ar mai sta pe cap. Și-ar fi făcut oricum datoria.

Lumikki se apropia de stadionul Tammela. Simți o schimbare bruscă în interior. Garsoniera nu era acasă, asta era clar, însă începuse oare să îndrăgească acea parte a orașului? Ideea îi păru amuzantă. Sângerete^[9] și lapte din Piața Tammela. Galeria echipei TPV^[10] de pe stadionul Tammela. Vibrațiile orașului. Atmosfera caselor vechi de lemn din Tammela și a clădirii din cărămidă roșie a fostei fabrici de pantofi Aaltonen. Nu-i stătea deloc în fire lui Lumikki Andersson, care tot timpul evita sentimentalismul. Dintr-un motiv oarecare, aici se simțea mai bine decât în altă parte. Dorul de casă nu făcea parte din vocabularul ei, dar poate că existau lucruri mai rele în lume decât să-ți placă unde stai. Poate că zona aceea a orașului putea deveni o casă. Poate că blocurile apropiate puteau deveni sufrageria ei. Așa începuse deja să și fie, deși Lumikki nu voia să se atașeze de prea multe locuri.

Curtea școlii din Tammela era plină de țipetele copiilor, de râsete și zbierete. Lumikki privea cum fetele și băieții alergau, săreau, se legănav și se cocoțau, cu respirația aburindă și obraji roșii din cauza gerului. Cu hainele lor căptușite, arătau ca niște oameni de zăpadă colorați. Încercă să ajungă cu privirea până la copiii singuratici de la marginea curții. Își ciuli urechile pentru a distinge între țipetele de bucurie și cele de

frică adevărată. Lumikki știa că pentru unii curtea școlii nu era un loc de joacă scăldat în razele soarelui de iarnă, ci un regat al terorii, unde zilele erau lungi și negre ca noaptea.

O fetiță se învărtea de una singură pe lângă clădirea principală, în stil art nouveau. Mergea cu capul plecat, cu pași mici. Lumikki observă o vreme mersul fetei. Se întorcea la fiecare colț să se uite în urmă? Tresărea din când în când? Se vedea anxietate în privirea ei? Nu. Când Lumikki îi văzu chipul în cele din urmă, observă că aceasta zâmbea pentru sine. Buzele fetei se mișcau. Cu siguranță că-și imagina o poveste, care-i făcea și ochii să zâmbească.

Fata aceea nu e cum eram eu pe-atunci, gândi Lumikki. Din fericire, nu.

În același timp, simți că ceva nu era în regulă. Ceva era greșit. Cineva era prea aproape, își dădu seama prea târziu.

Mâinile puternice au tras-o către întunericul gangului din apropiere și au izbit-o de peretele de piatră. Obrazul lui Lumikki era lipit de zidul înghețat. Atacul neașteptat îi lăsă mâinile fără vlagă, iar agresorul i le răsuci la spate. Lumikki de-abia își putu înghiți scâncetul.

Îi recunosc mirosul înainte ca el să scoată vreun cuvânt.

Tuukka.

— Da, și alții știu să urmărească.

Cuvintele lui Tuukka nu păreau plăcute. Respirația băiatului duhnea a cafeaua băută recent și a tutun. Lumikki ar fi vrut să-și tragă palme. Cum de făcuse o greșală atât de banală? De ce nu avusese grijă când plecase din cafenea?

Niciodată să nu-ți supraestimezi dexteritatea. Niciodată să nu crezi că ești complet în siguranță. Trebuia să fi învățat asta deja. Se pare că abilitățile ei ruginiseră în Tampere, unde nu mai avea nevoie de ele zilnic.

— Te-am observat acolo, în cafenea. De fapt, nu pe tine, ci rucsacul tău. Și mi-am dat seama că aproape intrasem în tine lângă camera obscură. Ce coincidență uimitoare, spuse Tuukka, strângând-o de mână.

Lumikki analiză repede situația.

Cu o mișcare neașteptată, ar reuși să se elibereze din strânsoarea băiatului. Nu era totuși sigur. În plus, Tuukka era rapid și putea să o prindă imediat. Era mai bine să nu se zbată în zadar și să asculte ce avea el de spus.

— Ce-ai văzut? Ce știi? întrebă Tuukka.

— I-am văzut în cameră mai devreme. Și v-am auzit vorbind în cafenea.

Lumikki spuse toate acestea pe un ton calm.

Nu merita să-l provoace acum.

— La dracu, înjură Tuukka. Asta nu se poate răspândi.

Lumikki nu răspunse nimic. Suprafața rece, aspră a peretelui i se freca de obraz. Încercă să se miște cât mai puțin posibil.

— O să taci din gură. N-ai să spui nimic nimănui. Tu nu știi nimic. Nimeni nu te-ar crede, oricum.

Tuukka încercă să pară amenințător, însă vocea sa era nesigură. Lumikki nu spunea încă nimic.

— Ai auzit?

Tuukka ridică tonul, era și mai nesigur. Se temea. Se temea mult mai mult decât Lumikki.

— Am auzit, spuse Lumikki.

Tuukka se gândi o clipă.

— OK. Cât vrei? o întrebă apoi.

Tonul îi era acum aproape persuasiv. Băiatul era evident îngrozit pentru reputația lui.

— Nimic, răspunse Lumikki. Și acum îmi dai drumul.

Nu fusese o rugămintă sau un ordin, ci o afirmație. Un fapt. Nu da altora variante, ci indicații clare. Nu implora și nu cere, ci spune cum stau lucrurile. Siguranța lui Lumikki îl făcu pe Tuukka să-i dea drumul. Lumikki se întoarse și își frecă ușor încheieturile.

— Uite cum facem, spuse ea și îl privi ferm în ochi. Nu vreau să mă amestec în treaba asta. Nu am văzut nimic și nici nu am auzit nimic. Asta dacă nu mă întrebă cineva direct. Nu pârăsc, dar nici nu mint. Cred că veți mai avea probleme de-aici încolo, iar eu nu intenționez să vă scap.

Tuukka o privi șovăielnic. Urechile băiatului erau roșii din pricina gerului. Nu avea căciulă. Vanitatea era mai presus decât utilitatea. Cântări vorbele lui Lumikki, calculă riscurile și oportunitățile.

— OK. Batem palma, spuse în cele din urmă și-i întinse mâna.

Lumikki nu i-o strânse. Tuukka își trecu mâna prin păr și râse.

— Văd că ești surprinzător de dură. Poate că te-am subestimat.

Mulți fac asta, gândi Lumikki.

Tuukka încercă să-și reia poziția arogantă și-i dădu părul la o parte de pe chip.

— Știi ce? Ai fi chiar frumoasă dacă ai scăpa de freza asta groaznică și ți-ai schimba culoarea părului și hainele astea de activist și ai învăța să te machiezi, comentă el, ridicându-și colțul buzei.

Lumikki zâmbi.

— Și știi ce? îi răspunse ea. Ai putea fi chiar plăcut și isteț dacă ți-ai schimba firea asta groaznică total și complet.

Nu mai rămase să audă ce-ar fi avut Tuukka de spus, ci își continuă drumul. Nici măcar nu se întoarse să privească înapoi. Știa că băiatul nu o va urmări.

În garsonieră, Lumikki își examinează obrazul în oglinda din baie. Era roșu și o ardea. Se vor vedea urmele în ziua următoare, cel puțin. Erau mici. Trecuse prin chestii mai rele. Bău apă rece direct de la robinet și hotărî să nu se ducă la școală a doua zi. O zi putea să stea acasă. Apoi totul va continua normal. Se va duce la școală. Va uita de bancnote.

Nu se va amesteca în niciun fel.

**1 martie,
marți**

Era 3:45 dimineața.

Boris Sokolov se holba la mobil ca la un gândac de bucătărie prea mare pe care voia să-l strivească de perete. Fusesse iarăși trezit din somn. Fusesse mințit. Fusesse amenințat. Să se trezească putea suporta, minciuna îl scârbea. Însă ceea ce ura Boris Sokolov era faptul că încercaseră să-l amenințe. Mai ales când făcea asta un bărbat care n-ar fi trebuit să-și permită nici cea mai mică amenințare.

Boris Sokolov schimbă cartela SIM și tastă un număr.

Estonianul răspunse după al treilea apel. Din voce se simțea că și el fusesse trezit. Glasul părea să vină de departe, chiar dacă locuia la doar câțiva kilometri.

— Ei bine?

Boris Sokolov începu să-i vorbească estonianului în rusă.

— A sunat. Susține că banii n-au ajuns.

— Ce, delirează? se minună estonianul. Doar trebuia să îi vină direct acasă.

Boris se ridică în picioare și merse la fereastra dormitorului. Parchetul era rece. Ar fi trebuit totuși să pună un covor. Cui îi pasă dacă se murdărește. La urma urmei, îl putea schimba la fiecare doi ani. Luna strălucea supărător de tare. În curte se zăreau urmele a doi iepuri. Celelalte urme le ștersese cu ajutorul estonianului, făcuseră manual o cărare până în celălalt capăt. Scăpaseră de toată zăpada care nu fusesse perfect albă.

— Susține că a fost la datorie toată seara. Seara asta.

— Ce dracu? Doar l-am anunțat că la ora normală, dar în alt loc.

Estonianul începu să se trezească de-a binelea.

— Zice că a fost o neînțelegere. Cum ieri a fost 29 februarie și ultima zi a lunii, mormăi Boris.

Bătu cu degetele pe pervaz. Oare iepurii dispăruseră? Ar trebui să pună o plasă la rădăcina mărului. Sau să stea la pândă într-o noapte și să facă rost de o friptură de iepure pentru congelator. Congelatorul lui, de data asta.

— A fost, a fost. Dar ziua de 28 nu devine 29 doar din cauza unui an bisect. Și de ce a fost la datorie în noaptea asta, când banii fuseseră livrați deja ieri?

— Asta e. Susține că n-au fost livrați. Că nu a văzut nimic. *Nada*.

Estonianul tăcu o clipă. Boris aștepta să vadă dacă ajunge la aceeași concluzie ca și el.

— Încearcă să ne-o tragă. A primit banii. S-a prins ce s-a întâmplat cu ei. Acum încearcă să joace tare.

Da, aceeași concluzie.

— Dobitocul ne-a amenințat. A spus că va da totul în vileag.

Boris simți cum se enervează iarăși doar rostind cuvintele acelea. Strânse telefonul în mână. Puteai să-ți imaginezi cum e strivit învelișul chitinos al unui gândac.

— N-o să facă asta, la dracu!

Estonianul își pierdu cumpătul. Bine. Erau pe aceeași lungime de undă. Două scăpări în ultimele 38 de ore ajungeau. Nu, era prea mult. Cu două prea mult. O mașinărie bine făcută nu putea suporta scoaterea atâtor piese deodată fără înlocuirea lor.

— N-o s-o faci. De asta avem noi grija.

Boris pronunță cuvintele cu satisfacție. Nimeni nu-l amenința pe el fără să fie pedepsit. Nimeni nu încerca să-l tragă pe sfoară și scăpa basma curată.

Se gândise că sacul cu banii însângeați ar fi fost un avertisment suficient.

Se pare că nu fusese.

Și ei știau să joace dur. Diferența era că ei aveau să câștige.

Terho Väisänen știa că în noaptea aceasta nu va mai putea dormi. Stătea pe o parte a patului dublu, deși și-ar fi dorit să se întindă pe tot patul. Se simțea de parcă cineva rosesse fundul patului și ar fi putut în orice moment să se trezească pe podea, care ar fi cedat și ea. Ceva se năruia, ceva de care fusese sigur.

Terho Väisänen nu putea spune că era mândru de el. Erau dimineți în care îi venea greu să se privească în ochi, însă de obicei se simțea ușurat când venea acasă de la lucru și își amintea cât de mult bine făcuse în ultimii zece ani. Câte cazuri fuseseră rezolvate numai datorită lui. Bineînțeles, toate astea veneau cu un preț.

Își trase plapuma mai sus și adulmecă mirosul de curat. Ar fi vrut să strângă pe cineva în brațe, să se încălzească lipit de cineva.

Terho mai încercă o dată să sune. Telefonul sună, însă nimeni nu răspunse. Terho simți cum teama nedeslușită i se aduna undeva în zona diafragmei. Anticipase că după noaptea aceasta totul se va schimba.

A fost odată ca niciodată o noapte care nu s-a sfârșit nicicând. Înghițise soarele în întuneric, absorbise toată lumina și își întinsese brațul negru și rece asupra lumii. Noaptea lipise pleoapele oamenilor pentru totdeauna, le făcuse visele mai adânci și mai stranii, îi făcuse pe oameni să uite de ei și să alunece în lumea creaturilor imaginare ale viselor, să-și piardă amintirile. Noaptea pictase cele mai terifiante imagini pe pereții caselor, de unde dispăruseră culorile. Noaptea sufla peste oamenii care dormeau un aer rece și sufocant, care le pătrundea în plămâni și-i făcea negri pe interior.

Lumikki trase aer în piept cu lăcomie și deschise ochii. Era learcă de transpirație, iar greutatea plăpumii părea să o sufocă. Trebui să o arunce pe jos și să se ridice, își luă papucii de casă. Merse la fereastră și se uită spre parc, a cărui priveliște îi mai alungă spaima pe care i-o provocase coșmarul. Luna răspândea lumină peste nămeți, peste leagănele din parc și acoperișurile caselor, dându-le un luciu argintiu. Umbrele rămâneau la locul lor, ca niște figuri pictate cu negru în zăpadă.

Se vedea lumină la ferestrele a două apartamente diferite. Mai era cineva treaz la 3:45 dimineața. O oră absurdă să fii treaz, împotriva firii omenești. Singurele care se mișcau la ora aceasta erau imaginile din coșmar, pe care omul treaz nu le deosebea de umbrele negre. Partea de jos a ferestrei era împodobită cu flori de gheață. Lumikki atinse instinctiv geamul rece, deși știa că gheața se afla de cealaltă parte. Temperatura mâinii ei nu le va topi. Gerul îi atinse degetele pe sub fereastră. Lumikki își trase mâna tremurând.

Fusese o vreme în care se trezea noapte de noapte, cu speranța ca noaptea să nu se mai termine, iar dimineața să nu mai vină. Chiar și atunci avea vise cu noaptea nesfârșită, dar erau doar atât, niște vise. Acum era un coșmar. Multe lucruri se schimbaseră. Pe-atunci, Lumikki se trezea dimineața dezamăgită că trebuia să se ridice și să înfrunte o altă zi, care probabil nu urma să aducă nimic bun. Știa că răul exista în cantități mult mai mari decât putea tolera o persoană normală. Și totuși, suportase, suportase ani la rând. Poate că fusese atât de ciudată precum susținuseră.

Lumikki se întoarse sub plapumă, în patul cald încă. Oboseala îi închise ochii și nu mai avu niciun coșmar până la venirea zorilor. Nu mai avu niciun vis, cel puțin niciunul de care să-și amintească a doua zi.

Se trezi iarăși când soarele era sus pe cer. Era trecut de zece. Se simțea ciudat de odihnită și de în formă. Se presupune că așa ar trebui să se simtă cineva dimineața, nu ca un zombi trezit de mai multe ori din morți. Nu era genul care să chiulească, dar de data asta fusese clar o idee bună. Nu avea chef să vadă mutra satisfăcută a lui Tuukka astăzi.

Lumikki își întinse picioarele și brațele pe saltea. Ce va face astăzi oare? Poate se va duce la sală. Mătușa Kaisa îi făcuse cadou de Crăciun un abonament pe un an. Lumikki nu se simțea prea în apele ei printre fetele de la aerobic, însă transpirația îi făcea bine și avea nevoie de mai multă forță. Tuukka reușise să o ia prin surprindere și fusese, așadar, în avantaj. Dacă Lumikki s-ar fi putut baza pe forța ei musculară, i-ar fi fost

ușor să se elibereze și să-l lipească pe el cu obrazul de zidul rece.

Nu căuta putere ca să te răzbuni. Caută putere pentru a nu ajunge în situații care să ducă la răzbunare. Ce nobil suna. De fapt, însemna doar că Lumikki nu mai voia să fie niciodată cea inferioară.

Nu voia să se gândească la ziua de ieri. Voia să se gândească doar la ziua de astăzi. Propria zi.

Mama și mătușa trăncăneau uneori despre cât era de important pentru femei să aibă zile de răsfăț. Răsfățul era sinonim cu ciocolata, cumpărăturile, baia cu spumă, revistele pentru femei și manichiura. Lumikki se cutremură. Pentru ea, o astfel de zi nu era răsfăț, ci o prefăcătorie chinuitoare.

Pentru ea, răsfățul însemna benzi desenate, salmiac^{11}, efortul fizic, curry de legume și, înainte de toate, solitudinea. Mama se întreba mereu cum reușea să se simtă bine atât de singură. Nu se plictisea niciodată? Lumikki nu se obosea să-i spună că s-ar plictisi mai ușor în compania cuiva, ascultând nimicurile de zi cu zi ale oamenilor. Mai bine singură decât în așa companie. Când erai singur, puteai fi tu însuși. Liber. Nimeni nu-ți cerea nimic. Nimeni nu vorbea când ea voia liniște. Nimeni nu o atingea când nu voia să fie atinsă.

Lui Lumikki îi mai plăcea să meargă și la expoziții de artă. Își rezerva întotdeauna suficient timp pentru asta, își punea destulă muzică pe telefon, Massive Attack, de preferință, și pleca fără idei preconcepute, fără să citească înainte prea multe despre artist sau despre tema expoziției. După ce plătea biletul de intrare, mergea în prima încăpere a expoziției uitându-se în podea, punea muzica să cânte și închidea ochii. Își golea mintea de gânduri și o umplea de muzică. Se concentra să respire încet, regulat, își lăsa bătăile inimii să încetinească. După ce reușea să scape de realitatea cotidiană, deschidea ochii și se lăsa absorbită de primul tablou.

Lumikki pierdea simțul timpului la expoziții. Imaginile, culorile, atmosfera, senzația de mișcare pe pânză sau pe hârtie în fotografii, profunzimea, asperitatea suprafeței și textura o atrăgeau adânc într-o lume pe care nu o cunoștea sau înțelegea pe de-a-ntregul, însă care era a ei atunci. Erau lacul ei, pădurea ei, peisajul ei spiritual. Arta vizuală îi vorbea într-o limbă care se împletea cu muzica și forma cărări ce duceau în întuneric sau lumină. Rar conta tematicile pentru ea. Nu conta ce înfățișau imaginile sau dacă înfățișau ceva. Numai senzația era importantă.

Rareori se întâmpla ca Lumikki să plece de la expoziții fără să fi obținut ceva. Uneori se mai întâmpla și asta, însă atunci motivul era de obicei extern, precum foamea, oboseala sau stresul. Sau alți vizitatori gălăgioși, ale căror zgomote nu puteau fi acoperite de muzică. Unele expoziții erau precum uraganele – pleca de la ele gâfâind și cu picioarele tremurându-i. Altele o lăseau cu un soi de căldură lăuntrică. Altele îi răsunau în minte. Culorile îi persistau pe retină, dând naștere unor noi nuanțe în vise. Nu mai era același om precum înainte de expoziție.

Astăzi totuși nu era zi de mers la expoziții, din moment ce Lumikki fusese deja la muzeul de artă din Tampere, la muzeul Sara Hildén^{12} și la galeriile de artă TR1. Încerca, de obicei, să meargă la început, dar nu chiar în primele săptămâni. Atunci când cei mai entuziaști plecaseră deja, iar întârziatăii nu apucaseră încă să vină.

Soarele făcea florile de gheață să strălucească. Lumikki se întrebă dacă să meargă să alerge puțin înainte de micul dejun. Se uită la termometru, arăta minus 25 de grade. Nu, mersi. Gâfâitul ar fi prea mult pentru plămâni.

Deodată, telefonul începu să sune. Lumikki îl luă în mână. Nu cunoștea numărul.

Să nu răspunzi la numere necunoscute. Niciodată. Fusesse un principiu de-al ei în trecut, însă nu mai era. Astăzi trebuia să îndrăznească să răspundă, dat fiind că stătea singură și avea treburile ei.

— Lumikki Andersson, spuse ea pe un ton oficial.

— Elisa aici, salut.

Elisa? De ce o suna Elisa?

— Tuukka a spus că știi, continuă fata repede.

Lumikki oftă. Se gândi că va trebui să o convingă pe Elisa că nu va povesti nimic nimănui.

— Nu știam pe cine altcineva să sun. Băieții nu vor să vorbească despre asta. Sunt la pământ. Trebuie să vii până aici. Nu mai suport să fiu singură. Mi-e frică. Ajută-mă.

Elisa vorbea pe un ton ascuțit, plin de panică. Evident, era foarte speriată.

— Eu nu... începu Lumikki, dar nu apucă să continue, că Elisa începu să plângă.

Lumikki se holbă la florile de gheață. Ce-ar fi dacă i-ar închide, pur și simplu? Nu te implica. Nu te amesteca. Vezi-ți doar de treburile tale. De ce îi era acum atât de greu să-și respecte decizia? Poate pentru că Elisa plângea. Poate pentru că nimeni nu-i mai ceruse vreodată ajutor atât de direct.

— OK, vin, se auzi spunând la telefon.

Gata cu ziua ei.

Elisa locuia în Pyynikki, pe strada Palomäki. Cea mai scumpă zonă a orașului Tampere. Lumikki se simțea complet nelalocul ei stând în fața porții, cu paltonul său vechi. Curtea mare avea un zid de piatră la stradă. De cealaltă parte începeau traseele de alergat de pe dealul Pyynikki. Casa în sine era imensă, albă și impunătoare. Lumikki își imaginase întotdeauna că în casele de genul ăsta locuiesc cel puțin două familii, dar probabil că aici nu era cazul. Într-adevăr, nu se vedeau plăcuțe cu nume nicăieri. Locuitorii acestor case nu doreau să-și afișeze numele pe cutii poștale sau pe uși.

Mai verifică odată SMS-ul. Da, adresa era corectă. Pe stâlpii de piatră ai porții tronau doi lei de bronz. Fiecare proteja o sferă de bronz. *Noi păzim aici.*

Lumikki sună la ușă. În scurt timp, Elisa deschise ușa și se grăbi să coboare. Era îmbrăcată în roz, în ceva ce semăna cu o salopetă pentru copii. Lumikki purta haine vechi de la mâna a doua, dar totuși ea nu arăta de parcă fugise de la nebuni. Elisa deschise poarta și o luă în brațe, înainte ca Lumikki să se poată feri.

— Ce bine c-ai venit! Nu eram sigură cum vei reacționa, dat fiind că nu ne cunoaștem prea bine, spuse Elisa.

Mirosea a trandafiri și a parfum scump. Lumikki nu folosea parfum, însă nasul ei era obișnuit să deosebească diferitele mirosuri. Își dezvoltase un simț excelent. O dată, se întâmplase să identifice o persoană de la distanță doar simțindu-i parfumul, iar asta îi dăduse câteva secunde în plus să scape.

— „Joy” de Jean Patou, spuse și se desfăcu repede din îmbrățișare.

După ea, obiceiul acesta ciudat de a lua străinii în brațe era ca o răceală persistentă, trebuia să găsești repede un leac.

Elisa o privi uimită.

— Nici n-am știut că ești familiarizată cu parfumurile. Pe ăsta l-am primit de Crăciun de la tata. Se pare că e cel mai scump parfum din lume.

— Exact.

Lumikki nu avea niciun chef să înceapă o conversație superficială despre parfumuri și cadouri de Crăciun. Puteau lăsa asta la o parte. Venise pentru că Elisa intrase în panică și se pusese pe plâns. Dacă a fost chemată doar ca un animal de companie, putea pleca foarte bine acasă. Ar mai avea timp să ajungă și la body combat.

Elisa țopăia precum un iepuraș roz cu cheiță. Abia acum păru să-și dea seama cât de frig era.

— Să mergem înăuntru, rosti ea.

Lumikki se mulțumi să încuviințeze din cap.

Casa era și mai luxoasă pe dinăuntru. Camere înalte, bovindouri, suprafețe deschise la culoare și mobilă care costau cu siguranță mai mult decât chiria lui Lumikki pe un an. Lumina clară a iernii se revărsa peste tot și nu dădea de gol particulele de praf din aer. Elisa menționase cu o zi înainte în cafenea că menajera făcuse o treabă foarte bună pentru plata dublă.

— La subsol se află sauna și piscina, simți Elisa necesar să adauge atunci când Lumikki își scoase ghetele și paltonul și își puse mânușile, fularul și căciula pe cuier.

— N-am venit aici să înot, îi răspunse scurt.

Elisa se simți jenată.

— Sigur că nu. Scuze. Îți aduc ceva? Cappuccino, mocaccino, latte?

— Doar o cafea normală. Neagră.

— OK. Vin acum. Poți merge în camera mea, la etaj, propuse Elisa.

Lumikki începu să urce scările. Sus era o oglindă, în care zări o fată într-un loc nepotrivit. Ce naiba căuta ea aici? Fusesse o greșeală să vină. Va intra și mai tare în încurcăturile care păreau cu fiecare clipă tot mai rele.

Camera Elisei arăta de parcă tocmai explodase acolo ceva roz și negru. Aceste două culori dominau totul, de la covor la pereți, de la perdele la laptop. Era cumva o mult prelungită vârstă a păpușilor, combinată cu vreo fază rock? Camera era de două ori cât garsoniera lui Lumikki. Avea și un mic balcon.

Elisa părea să aibă nenumărate bijuterii și cosmetice. Raftul cu filme era plin de comedii romantice și filme de groază. Lumikki căută cu privirea elementul care nu se potrivea. Fiecare om avea un astfel de element în cameră, ceva care nu făcea parte din peisaj, care se lupta cu ideile preconceptuate. Elisa avea două.

Pe raftul cel mai de jos al bibliotecii se afla un rând de cărți de astronomie. Erau înghesuite acolo ca și când ar fi fost ascunse, dar totodată erau atât de multe, încât nu putea fi vorba de vreun cadou nepotrivit sau de vreo întâmplare. Lumikki își aminti deodată că Elisa studia mult matematică și fizică de fapt.

Al doilea element care îi atrase atenția era un ghem mare de lână cu niște andrele.

Evident, foloseau la tricotat. Așadar, Elisa nu voia să cumpere totul de-a gata.

Interesant. Sau așa ar fi fost dacă Lumikki ar fi avut de gând să o cunoască mai bine pe Elisa. Acum pur și simplu înregistra imperfecțiunile camerei și le salva în memorie.

— *Black coffee!* anunță Elisa de lângă ușă, apoi îi întinse cana de cafea.

Era neagră. Cana Elisei era roz. Detaliul o amuză puțin pe Lumikki. Trebuia să înceteze cu cercetările de natură sociologică, totuși.

— De ce m-ai chemat aici? întrebă.

Elisa se așeză pe pat și oftă.

— Mi-e foarte frică și nu știu ce ar trebui să fac.

— Ce-ți amintești din noaptea cu petrecerea?

— Cam puțin. Sau îmi amintesc tot felul de lucruri, dar e greu să fac legătura între ele.

— Povestește de la început, cât mai detaliat, ce s-a întâmplat la petrecere, cum au ajuns banii aceia la voi, propuse Lumikki. Apoi ne gândim împreună care e cel mai bun mod de a acționa.

Ura tonul profesoral din vocea sa, însă Elisei trebuia să-i vorbească acum ca unui copil. Măinile fetei tremurau, deși încerca să țină bine cana.

Elisa începu să povestească încet, inconsecvent și tot luând-o pe arătură, despre cum se hotărâse ea să dea petrecerea când auzise că părinții ei plecau de acasă duminică. Mama plecase deja de sâmbătă într-o călătorie de afaceri de o săptămână, iar tatăl trebuia să lucreze toată noaptea. Elisa începu să trăncănească despre cum se gândise pe cine să invite, ce vor bea și ce vor mânca. Faptele, se gândi Lumikki. Nu la astfel de amănunte se referise. Pentru nimicuri de-astea ar fi trebuit să-și găsească alt ascultător.

— Am vrut ceva mai multă acțiune la petrecerea aceea, așa că l-am rugat pe Kasper să facă rost de niște pastile pentru mine și Tuukka. Am mai luat de-astea și înainte, noi trei. Îți dau o stare mult mai bună decât tăria. Mie mi se face mereu greață de la prea multă băutură.

Pe Lumikki o amuza expresia posomorâtă a Elisei. Cine n-ar fi vomitat de la prea multă băutură? Nu era asta unul dintre principalele efecte ale alcoolului?

— De unde face Kasper rost de ele? întrebă.

— Nu știu. Nici nu vreau să știu. Se învârte prin niște cercuri cam dubioase, de care e mai bine să stai departe.

Tonul fetei deveni dintr-odată moralizator. Elisa păru să-și aducă aminte că era fiica unui polițist.

— Au luat și alții?

— Nu, din câte știu eu. Kasper avea mereu grijă cui îi dădea. Nu voia să fie prins.

Bineînțeles. Lumikki i-ar fi putut povesti că cel puțin mafia parfumatelor părea să fie la curent că unii dintre petrecăreți luaseră și altceva pe lângă alcool.

— Majoritatea au început să se care după miezul nopții. Liceenii nu vor să fie mahmuri a doua zi la școală, râse Elisa.

Lumikki nu zâmbi. Elisa redeveni serioasă.

— Bine, acum dacă mă uit în urmă, ar fi putut fi o mișcare foarte deșteaptă din partea mea. Cei care rămăseseră erau foarte beți. Eu mă amețisem foarte tare.

Amintirile îmi sunt în ceață. Unii au sărit calul și au vomitat prin colțuri. Cineva a spart o vază de cristal și s-a tăiat într-un ciob. Începuse să fie haos peste tot. Cred că l-am rugat pe Tuukka să-i arunce pe câțiva afară, în curte.

Elisa își puse cana de cafea pe masă. Avea unghiile îngrijite. Lacul roz-deschis se crăpase puțin la vârfuri. Mâinile îi tremurau ușor. Lumikki nu spuse nimic. Era mai bine să o lase pe Elisa să-i povestească fără a-i pune întrebări ajutătoare. Relatarea era mai precisă dacă nu o conducea în direcția presupunerilor sale.

— Pe la două, plecaseră toți în afară de Tuukka și Kasper. Am frecat menta prin camera mea și am dansat. Nu mai era nevoie să ne prefacem că nu făceam decât să bem. Așa. Era vreo trei.

Elisa tăcu brusc. Înghiți în sec. Se încruntă.

— Sigur am ieșit aici pe balcon la un fum, continuă ea. Da, așa a fost. Și atunci am văzut în curte un sac ciudat de plastic. Și a rămas acolo maximum o jumate de oră, pentru că m-am dus la fumat din jumate în jumate de oră. De obicei nu fumez, dar la petreceri îmi place.

Iarăși vocea aceea moralizatoare și masca pe chip. Lumikki ar fi putut să-i admire reprezentarea dacă nu ar fi enervat-o atât de mult situația în care se afla.

— Ce-ai făcut apoi? întrebă ea, fără să se poată abține.

Elisa începu să se joace cu fermoarul salopetei, de al cărui capăt atârna o inimioară aurie. Trase vreo doi centimetri de fermoar, apoi îl ridică iarăși. Deschis, închis. Deschis, închis. Lumikki luă o gură de cafea. Era groaznic de slabă.

— Cumva începuse să mă distreze teribil sacul ăla. Era chiar caraghios cum arăta acolo, în zăpadă. Nu știu de ce mi se părea așa. Cred că eram foarte amețită. I-am lăsat pe băieți sus și m-am dus să iau sacul. Când m-am întors în hol, l-am deschis.

Elisa înghiți iarăși cu greutate.

— Întâi nu m-am prins ce era acolo. Credeam că era ceva gunoi. Apoi am ridicat o hârtie și mi-am dat seama că era o bancnotă. Era plină de sânge. Era un sac plin de hârtii însângerate de cinci sute de euro. Mâinile mi s-au umplut de sânge când m-am uitat la ele. Mi se face rău numai când mă gândesc. Dar atunci mi-a venit să râd. Mi se părea ridicol de amuzant.

Elisa se uita fix la covorul roz de pe podeaua neagră. Expresiile de pe chipul ei variau de la dezgust la silă, de la rușine la frică.

— Nici măcar nu m-am întrebat de ce erau banii plini de sânge. I-am strigat pe băieți să vină să vadă. Au început să râdă. Au început să trâmbițeze că eram putred de bogați. Nu îi număraserăm încă, dar erau treizeci de mii acolo. Nu ne-am gândit la absolut nimic. A, în afară de faptul că trebuia să curățăm hârtiile.

Hotărâseră că banii nu puteau fi spălați la niciunul acasă, pentru că nu i-ar fi putut usca în secret. Apoi Tuukka venise cu ideea camerei obscure de la liceu, pentru că mersese la un curs de fotografie. Își făcuse mai demult o copie după cheia tatălui său. Știa și codul de la alarmă.

— Ni se părea cea mai deșteaptă idee din lume, îi explică Elisa, uitându-se implorator la Lumikki. Pricepi asta?

Nu, gândi Lumikki, însă nu rosti asta cu voce tare.

— Iar dimineața, Tuukka trebuia să se grăbească să ia banii de acolo, spuse ea în schimb.

— Din partea mea, i-ar fi putut lăsa acolo. Nu voiam să-i mai ating. Nu pot să nu mă întreb de unde provenea sângele ăla. De la un om? Și de ce sacul era la noi în curte? Cine îl adusese acolo? La dracu, nu mai iau droguri niciodată. Dacă aș fi fost trează, poate l-aș fi văzut pe făptaș.

Elisa se ridică și începu să meargă neliniștită încolo și-ncoace.

Se ridică și Lumikki, se duse la ușa balconului și o deschise. Aerul rece o izbi imediat, dar nu luă asta în seamă. Ieși pe balcon și privi în curte.

— Era închisă poarta din față în noaptea aceea? întrebă.

— Da, răspunse Elisa. M-am mai asigurat o dată și pe la vreo două noaptea.

Lumikki măsură cu privirea distanța de la șosea până în curte. O aruncătură zdravănă ar fi azvârlit sacul peste gardul de piatră.

— Aveți cameră video la stradă?

Elisa scutură din cap.

— Avem la poartă și la ușă, dar la stradă nu.

Lumikki se gândi câteva clipe. Lăsa gerul să o înțepe la degete. Îi păstra ideile proaspete.

Cineva aruncase un sac de plastic cu bani plini de sânge în curtea lor în toiul nopții. Banii indicau o plată, sângele, un avertisment. Așadar erau banii o amenințare sau o mulțumire? Și pentru cine? Fusesse sacul aruncat în curtea care trebuia?

Casa din partea dreaptă arăta foarte diferit, iar curtea era mai departe. Strada făcea o curbă mică unde se afla casa Elisei, situată puțin mai pe colț.

— Cine locuiește acolo? întrebă Lumikki, arătându-i casa din dreapta.

— Acolo stau două familii cu copii. Cred că amândouă mamele sunt juriste. Unul dintre tați e artist, celălalt e funcționar. Copiii încă nu merg la școală.

Lumikki măsură casa și curtea din ochi. Părea foarte improbabil să confunzi cele două case. În schimb, casa din partea stângă, deși în mod clar mai nouă, era asemănătoare ca dimensiune, formă și culoare. Chiar și gardul care înconjura curtea continua la fel, iar curțile aveau exact același design. Poate că fusesse o eroare.

— Și acolo?

Elisa venise lângă ea pe balcon.

— Un tip foarte ciudat. Cred că are vreo patruzeci de ani, dar încearcă să pară mai tânăr. Are aere de-astea de *Twilight*, că se îmbracă în haine lungi de piele și se crede cine știe ce vampir fermecător. Dar serios, pare doar expirat și jalnic. N-am deloc idee ce învârte. Cred că are un job, pentru că pleacă în fiecare dimineață și revine seara. Stă singur în casa aia mare, n-am văzut să vină cineva pe la el. Nici nu te salută dacă îl întâlnești întâmplător pe stradă.

Lumikki se uita la Elisa, care o privi și ea cu ochi mari.

— Banii ăia sigur acolo trebuia să ajungă! Doar au nimerit în curtea greșită. E exact genul care să fie implicat în ceva dubios.

Elisa părea aproape încântată.

— Ar fi o posibilitate, spuse Lumikki. Însă nu singura.

Dacă banii au fost aruncați în curtea potrivită, atunci ținta era fie Elisa, fie tatăl sau mama ei.

Lumikki se uită la Elisa: fata clănțănea de frig. Era ca o jucărie de pluș din care se scosese materialul de umplură. Era greu de imaginat că ar fi putut fi implicată în ceva pentru care să primească 30 000 de euro drept mulțumire. Totuși, nu se știe niciodată. Lumikki își imagina că de obicei era bună la a depista un mincinos. Elisa nu părea să fie o mincinoasă. Cel puțin, nu una atât de bună încât să o păcălească. Lumikki fusese mințită de atâtea ori în viață, încât deslușea imediat intonația și expresiile schimbătoare care-i dădeau de gol pe mincinoșii mediocri.

— Oricum, mi-e teamă că cineva vrea banii ăia. Chiar acum, șopti Elisa.

Lumikki nu găsea nimic de spus să o calmeze.

Era, de fapt, perfect de acord cu Elisa.

Viivo Tamm tremura. Nu-și amintea când îi mai fusese atât de frig. Încercă să țină pentru a se mai încălzi, însă mușchii înghețați ai picioarelor sale refuzau să coopereze.

Stătea de pază lângă traseul de alergat din Pyynikki abia de-o oră, dar deja i se părea că ajunsese la limită. Avea o geacă de iarnă, un pulover tricatat pe dedesubt și o căciulă groasă, îndesată bine pe cap, dar gerul își făcea loc printre straturile de haine. Se strecura chiar și prin cel mai mic spațiu, îi rodea nemilos trupul, care făcea tot ce-i stătea în putință să-și mențină temperatura la nivelul necesar. Viivo Tamm se decise să sune.

Degetele țepene apăsau neîndemânatic pe tastele telefonului mobil. Sub nicio formă nu-și putea scoate mânușile de piele. Dură cinci minute până reuși să găsească numele corect în agendă și să apese butonul verde.

— Ei bine? întrebă o voce.

— Nici urmă. Nu pot să mai rămân mult timp aici. Mor de frig.

— Trebuie să stai, se răsti Boris Sokolov și închise telefonul.

Viivo Tamm se holbă o clipă la telefon și scrâșni din dinți. Boris Sokolov și Linnart Kask stăteau într-o camionetă pe strada Palomäki. Era ușor să dea ordine de-acolo.

Și dacă fata nici nu ieșea astăzi afară? Sau cel puțin, nu prea curând? Toți trei știau că nu puteau sta la pândă ore-n șir. Ar stârni suspiciuni, iar cineva ar observa camioneta. Și-ar da seama că nu era nimeni prin zonă care să aibă nevoie de reparații la țevi. Schimbarea plăcuței de înmatriculare și a abțibildurilor presupunea bani și, mai ales, timp, iar niciunul dintre ei nu avea chef să mai piardă vreun minut în plus.

Fir-ar să fie. Fuseseră siguri că sângele ar fi fost de ajuns. Însă acesta era un specimen cu și mai mult sânge rece. Încercase să joace mize mai mari decât își permitea. În realitate, nu-și putea permite nimic. Nimeni dintre ei nu putea. Nici măcar Boris Sokolov, deși îi plăcea să se dea mare șef în fața celorlalți. Sokolov era la fel de bine ținut în lesă precum ceilalți. Zgarda era zgardă, chiar dacă era împodobită cu diamante.

Poate că finlandezului nici nu-i păsa atât de mult precum părea. Poate că se prefăcuse. Răpirea fetei poate i-ar trezi iluzii de superioritate.

Lumikki se holba la porția de tăiței din fața ei, a căror culoare era undeva între gri și bej. Elisa nu mințise când spusese că nu știa să gătească. Se pare că în congelator se aflau mai multe feluri de mâncare pregătite de mama ei, însă pentru Elisa era „o bătaie de cap” să le încălzească, așa că prefera să mănânce supă la plic. Lumikki gustă din fideaua care plutea în zeamă și se decise să îndure. Sau mai degrabă, stomacul ei care chiorăia încet hotărâse în locul ei.

Îi era o foame de lup. Dimineața devenise după-masă, iar singurul gând al lui Lumikki era să ajungă acasă. De fiecare dată când încerca să plece, Elisa îi găsea o scuză ca să mai rămână. Fetei chiar îi era groază să fie lăsată singură.

Conversația nu avansa. Trecuseră deja prin tot ce era legat de bani. Se întrebau dacă sacul fusese într-adevăr destinat vecinului cu haine de piele. Elisa era convinsă de asta.

— Mama șitata nu au cum să fie implicați în nimic ciudat. Sunt oameni cinstiți, de

treabă.

Lumikki era de părere că nu-i putea scoate din ecuație pe tatăl și pe mama Elisei. Întrebă, așadar, cu ce se ocupa mama ei. Se pare că lucra la o firmă de cosmetice; nu avea o funcție foarte importantă, dar câștiga destul de bine, după cum spunea Elisa.

— E plecată în călătorii de afaceri cam jumătate de an, zise Elisa, cu privirea îndreptată către fereastră.

Lumikki zărise în privirea ei un amestec de iritare și tristețe.

— Din fericire, tati e aproape mereu acasă, continuă Elisa, zâmbind. Cu excepția weekendului de acum, desigur.

Deci „tati” era polițist.

— La ce departament? vru Lumikki să știe.

Elisa păru jenată.

— Departamentul antidrog, răspuse ea.

Fiul unui pantofar și așa mai departe. Lumikki s-ar fi amuzat dacă nu ar fi enervat-o atât de mult prostia Elisei. Fata unui polițist și ea își face de lucru cu substanțe interzise. Ai crede că Elisa n-ar fi avut nevoie să facă ceva atât de riscant. Lumikki nu zise nimic, însă Elisa îi interpretă corect tăcerea.

— Hei, am vrut doar să mă distrez! se apără ea. Chiar nu-s narcomană. Îmi cunosc foarte bine limitele. Și-n plus, am zis deja că n-am de gând să mai pun mâna pe așa ceva. Am să devin complet abstinentă.

— Sunt convinsă că ai putea să-l întrebi pe tatăl tău câți dintre cei din oraș care s-au drogat „pur și simplu ca să se distreze” și-au dat viața peste cap. Însă nu am venit să-ți țin o prelegere despre droguri, ci să mă lămuresc în legătură cu banii aceia.

— Totuși, nu pot vorbi despre asta cu tati, dacă într-adevăr se întâmplă ceva dubios, oftă Elisa pentru a zecea oară. Ceea ce nu cred, desigur. Dar dacă totuși e ceva... Atunci nu mă pot baza pe el. Doar mă poate minți în legătură cu orice. Și nici nu pot povesti altcuiva din poliție, pentru că e totuși tatăl meu. Chiar de s-ar fi amestecat în ceva, nu-l pot trăda. Și la urma urmei, poate avea legătură cu vreo operațiune sub acoperire. Ah, îmi crapă capul!

— La cât vine astăzi acasă?

— În vreo două ore.

— Ieri s-a purtat ca de obicei?

— Da, așa mi s-a părut. Pe de altă parte, eram atât de concentrată să ascund faptul că am dat o petrecere și să dosesc ditamai secretul în cel mai ascuns loc, încât n-aș fi observat nici dacă dansa cu urechi de Mickey Mouse pe cap.

— Fii atentă la el. Vorbește cu el. Nu-l întreba nimic direct, urmărește-i expresiile și gesturile. Oamenii spun o groază de lucruri fără să deschidă gura, o învăță Lumikki. Și stai cu ochii pe vecinul tău. Dacă banii îi erau destinați lui, sigur va începe să se poarte anormal, din moment ce nu i-a primit.

Elisa o privi, se ridică de la masă și merse către ea.

— Mulțumesc, îi spuse, luând-o scurt în brațe.

Ca prin minune, lui Lumikki nu i se mai păru atât de respingător de data aceasta. Elisa se întoarse la locul ei și continuă să-și mănânce tăiței. Îi termină repede, apoi

sorbi supa cu zgomot. Brusc, arăta ca o fetiță.

— O să povestesc cu tati. Și o să-l supraveghez pe vecin. Poate o să dau de vreo explicație logică pentru toate astea. Și apoi o să mă gândesc ce ar trebui să fac cu banii. Tuukka și Kasper nu vor renunța de bunăvoie la ai lor, dar o să-i fac să se supună, dacă vreau, spuse Elisa, apoi zâmbi.

Încrederea ei era cumva emoționantă.

— Încă ți-e teamă? întrebă Lumikki.

— Nu la fel de mult.

— OK. Atunci plec acasă.

Elisa încercă să facă o mutră de cățeluș rănit, însă Lumikki rămase neclintită. Ajungea jocul ăsta de-a prietenele acum. Își făcuse treaba.

Lumikki își luă haina pe ea, apoi își legă șireturile de la ghete și își înfășură fularul bine la gât. Își căută mănușile, apoi pipăi după căciulă, care se afla undeva mai în spate. Trebui să se ridice pe vârfuri ca să vadă unde era. O trase repede și în același timp auzi un sunet ce nu anunța nimic bun.

Vai, nu!

Elisa apăru chiar când Lumikki rămăsese în mână cu jumătate din căciulă.

— E un cârlig acolo, în spate, mi-a rupt și mie vreo două căciuli.

— Eh, o să-mi pun cumva fularul peste urechi, spuse Lumikki.

— Nu, nu, îți împrumut o căciulă de-a mea. Am destule, explică Elisa în timp ce-i și punea o căciulă roșie de lână pe cap. O să-ți repar căciula sau îți tricotez una nouă.

— OK. Mersi.

Lumikki mai zăbovi un moment în hol. Avea sentimentul că ar fi trebuit să-i spună ceva de încurajare Elisei.

— Ia-o ușor, zise în cele din urmă, negăsind altceva.

Nu era bună în rolul ăsta empatic de prietenă.

— Mda, spuse Elisa. Poți ieși prin spate, apropo. Treptele din față sunt înghețate și foarte alunecoase.

Își mușcă buza și păru că mai vrea să spună ceva, însă tăcu. Lumikki nu o întrebă ce vor face mai departe. Avea sentimentul că asta nu era ultima vizită la Elisa acasă. Fusesse o greșeală că venise.

Boris Sokolov răspunse la telefon înainte ca *You only live twice* să apuce să treacă de prima strofă.

— Deci?

— Fata a plecat chiar acum, prin spate. O ia înspre deal, spuse Viivo Tamm.

Boris Sokolov dădu din cap înspre estonianul de lângă el, care porni camioneta.

— Ești sigur că e fata care trebuie? vru Boris să se asigure.

— Ea e. Aceași căciulă roșie ca mai devreme, răspunse Viivo Tamm.

— Când vezi că ne apropiem, o iei și-o prinzi. Și să n-o dai în bară. Trebuie să reușim, zise Boris și închise telefonul.

Își frecă mâinile ca să le încălzească. Trebuia să o înșface repede pe fată. Nimeni nu trebuia să-i vadă. Fără prea multă violență. Fata nu trebuia să pățească nimic. Câteva vânătăi n-ar fi stricat, totuși. Doar fata trebuia să creadă că sunt serioși. Așa și erau. Deși altfel decât credea ea.

După ce-o vor răpi, îi vor trimite tăticului un film pe telefon. Ar fi ciudat dacă nici asta nu-l făcea să-și vină în fire. Sigur urma să regrete că încercase să se joace cu băieții cei mari. Le va promite să se poarte frumos pe viitor. Va fi de acord să le dea banii înapoi pentru a uita de plata următoare. Va jura să facă tot ceea ce i-ar fi cerut ei.

Era suficient.

Atunci îi vor da fetei drumul din camionetă, vor schimba plăcuțele de înmatriculare și abțibildurile. O investiție însemnată pentru un simplu act de intimidare, însă merita în cazul acesta. Boris Sokolov primise instrucțiuni de la nivel înalt, promiseseră să acopere toate costurile, și nu numai. Nu-și permiteau să-și piardă omul din interior. Mai presus de toate însă, nu-și permiteau să-i piardă pe ei.

Desigur, fata va fugi repede să-i spună tăticului că oamenii cei răi o răpiseră. Tatăl se va prefăce surprins și șocat, îi va cere detalii și să-i descrie pe aceștia, îi va promite fetei să facă plângere și să-i prindă pe răufăcători.

Nu, fata nu trebuia să facă nicio declarație la poliție. Ajungea să-i povestească tatălui ei. Acesta știa cât de traumatizantă era o asemenea experiență, n-ar vrea s-o mai chinuie cu alte examinări la secție.

Lui Boris aproape că-i venea să râdă când și-l imagină pe bărbat încercând să nu izbucnească. Nu va putea povesti nimănui despre întâmplare.

Însă cum îți așterni, așa dormi.

Lumikki hotărî să facă un ocol prin Pyynikki până acasă. Trebuia să scape de parfumul Elisei și de durerea de cap pricinuită de numeroasele întrebări. Căciula roșie părea marinată în același parfum, iar asta nu îmbunătățea deloc situația. Fără ea însă, cu siguranță urechile i-ar îngheța într-o clipită.

Își aminti când venise să alerge în Pyynikki pentru prima dată, imediat după ce se mutase în Tampere, cu un an și jumătate în urmă. Îmbătută de gustul libertății, alergase până departe, la turnul de observație, cât o ținuseră puterile. Picioarele îi tremurau, iar mirosul gogoșilor proaspete o atrăgea, îmbiind-o să rămână acolo să se bucure un

moment de ceva dulce și de o cafea neagră. Totuși, continuase să alerge pe traseul descendent din apropierea turnului, lăsându-și picioarele să izbească poteca. Oboseala îi mai trecuse și începuse iarăși să simtă bucuria alergatului.

Traseul o dusese tot mai sus și mai sus, iar deodată, în partea stângă, i se deschisese o vedere minunată asupra lacului Pyhäjärvi. Soarele de august mângâia suprafața apei în depărtare, dincolo de clădirile fabricilor din cărămidă roșie din Pyyikki. Miresmele sfârșitului de vară o înconjurară atunci când se abătu de la traseu pentru a privi peisajul. Se uită către lac, insula Jalkasaari, zona Härmälä care se vedea pe celălalt mal. Se simțise pe deplin fericită pentru un moment. De aici începea noua ei viață. De aici începea libertatea.

Acum, fericirea și libertatea erau departe. Lumikki încercă să nu se gândească. Gândurile i se roteau pur și simplu în cap. Nicio soluție, nicio scăpare.

Sau, desigur, exista o soluție. Cea mai evidentă și mai simplă. Să meargă la poliție și să povestească tot. Să nu-i pese că Elisa ar putea avea probleme. Sau că familia ei ar putea avea probleme. Doar nu era problema sa. Însă Elisa se baza pe ea. Lumikki știa că nu putea să-i trădeze încrederea. Era o fundătură.

Lumikki începu să se plimbe de-a lungul drumului care ducea la turnul de observație din Pyyikki. Se înnorase. Era întuneric. Crengile albe de chiciură se întindeau în toate direcțiile. Panta împădurită era precum o pagină dintr-o poveste, însă umbrele păreau să ascundă creaturile cele mai înfricoșătoare din basme. Ciudățeniile născute din groază, care se furișau prin spate și te trăgeau sub zăpadă, către o moarte rece. Sau, și mai rău, preschimbau oamenii în sculpturi de gheață, incapabile să se miște sau să vorbească. Pentru totdeauna vii. Pentru totdeauna moarte.

Respirația lui Lumikki se prefăcu în aburi. Încercă să-și sufle gândurile afară, să atingă starea aceea goală în care se puteau naște idei noi. Era chiar pe punctul de a reuși, când își dădu seama că era urmărită. Din nou. Nici nu mai era nevoie să se uite în spate ca să fie sigură.

Se uită totuși. Bărbatul care mergea în urma ei își trăsese bine căciula pe cap și își acoperise nasul și gura cu fularul. În spatele său se zărea o camionetă care mergea pe drumul către turn.

Lumikki nu stătu pe gânduri. Începu să alerge. Îl auzi și pe bărbat schimbându-și ritmul. Camioneta acceleră.

Gerul îi sfâșia plămâni. Ghetele îi alunecau pe drumul acoperit de gheață. Lumikki avu timp să arunce o privire în spate și văzu că în camionetă se aflau doi bărbați. Și ei își acoperiseră chipurile, astfel că doar ochii li se mai vedeau. Același grup.

În față nu se zărea nimeni. Nici în jur. Dacă ar striga, nu ar auzi-o nimeni.

Lumikki alergă mai repede decât o făcuse vreodată. Bărbatul rămăsese în urmă, însă camioneta o ajunse într-o clipă. Ușa se deschise, iar un bărbat încercă să o prindă. Lumikki reuși să se agațe de ceva. Auzi pârâitul când acul cu care era prins brelocul reflectorizant smulse o bucată de material odată cu el. Lumikki căzu pe o parte, se întoarse repede și o apucă iute spre pădure.

Sări peste pietre și ridicături de pământ, își croi drum printre copaci, nu luă în seamă crengile care-i biciuiau fața. Auzi cum camioneta frânează. Auzi cum bărbații se grăbeau

după ea. Auzi strigăte, ghici că erau în rusă. Știa că nedumerirea acestora se va risipi în curând. Lumikki știa că dacă reușeau să o înconjoare, nu mai avea nicio șansă. Avea un avantaj de numai câteva secunde.

Trebuia să-l folosească în mod corect.

O altă șansă nu mai primea.

Viivo Tamm scăpă o înjurătură atunci când piciorul său se afundă iarăși în zăpadă. Fata părea să se miște atât de agil, încât parcă evita troienele adânci. Din fericire, urmele indicau încotro o luase, chiar dacă ea dispăruse din vedere.

— Prinde-o! strigă Boris Sokolov din spatele lui.

Prinde-o singur, grășane, ar fi avut Viivo Tamm chef să-i răspundă. Grăbi pasul. Mușchii începură treptat să i se mai încălzească, putea să-și miște membrele tot mai bine. O va prinde pe târătura aia mică. Poți fugi, dar nu te poți ascunde. Alergatul prin zăpadă trebuie să te obosească și pe tine. Viivo Tamm poate că nu era cel mai rapid om, dar era rezistent.

Fata nu se mai zărea. Urmele duceau la intersecția cu un traseu de alergat. Cu siguranță, fata sperase să dea peste cineva care să o salveze. Speranță deșartă. Pe frigul ăsta nu iese nimeni la alergat. Viivo Tamm privi în ambele direcții. Fata dispăruse. La dracu. Apoi văzu ceva roșu mai departe de traseul de alergat. Căciula fetei.

Îi căzuse de pe cap, acum indicându-i lui drumul. Vai, vai, Scufiță Roșie. N-ar trebui să lași semne așa de clare pentru lupii cei răi. Boris Sokolov și Linnart Kask se iviră chiar atunci din pădure. Viivo Tamm alerga deja în direcția indicată de căciulă. Le strigă să-l urmeze. Fata nu putea fi departe.

De pe creangă, cu corpul lipit de trunchi, Lumikki privi cum cei trei bărbați fugeau în direcția greșită. Alergase până la traseu, apoi o luase spre copac, lăsând cât mai puține urme, și se cocoțase suficient de sus. Apoi își aruncase căciula cât mai departe pe traseul de alergat.

Funcționase. Însă nu-i va încurca pentru mult timp.

Se lăsă să cadă jos din copac, ignorând șocul dureros pe care-l resimți în picioare. Apoi o luă iarăși la fugă. Gerul îi ardea acum și urechile, nu doar plămâni. Abia dacă-l simțea.

Înapoi. La adăpost. Înapoi pe drumul către turn, unde se afla și camioneta. Pe ea scria „Instalații Mäkinen”. Lumikki putea să jure că niciunul dintre bărbați nu se numea Mäkinen. Încercă să rețină numărul de înmatriculare, deși se gândi că nu va fi de niciun folos.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

De la turn o luă pe strada Pyynikki. Acum începură să se vadă mașini și oameni. Farurile autobuzului erau cea mai frumoasă priveliște din lume. Lumikki îi făcu semn șoferului de departe, dar acesta încetinise deja înainte de stație, văzând-o alergând în gerul acela. Lumikki urcă gâfâind în autobuz, plăti biletul, apoi se așeză pe primul loc liber.

Picioarele îi tremurau. Respirația i se domoli. Când aerul cald începu să-i intre în

plămâni, un atac necontrolat de tuse puse stăpânire pe ea.

Bătrâna care ședea de cealaltă parte o privi cu compasiune și indignare în același timp.

— Ar fi bine să pui ceva pe cap pe vremea asta, o sfătui ea. Altfel te poți îmbolnăvi de moarte.

Lumikki tuși în semn de răspuns. Începu să-și simtă iarăși urechile, o furnicau și o dureau. Își puse mâinile pe ele și încercă să le încălzească. Ce naiba se întâmplase? De ce încercaseră să o răpească în camionetă? Dacă ar fi fost vorba de viol, era ciudat ca bărbații să continue să o urmărească atât de insistent. Cu siguranță că cei trei aveau legătură cu banii ăia. Însă de ce ar fi vrut-o pe Lumikki, care era implicată doar din cauza unor coincidențe nefericite?

— O căciulă ar fi cea mai bună, își continuă bătrâna predica.

Căciula. Căciula roșie. Lumikki realizează imediat că nu pe ea o urmăreau bărbații. Urmăreau o fată cu căciulă roșie. Și a cui era de fapt căciula roșie? Exact. O voiau pe Elisa. Bineînțeles, avea sens acum. Din păcate, banii fuseseră aruncați în locul corect. Vânătoarea Elisei o asigurase de asta.

Lumikki se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Elisa ar fi fost cea care ar fi ieșit din casă. Gândul ăsta o lovi drept în stomac. Elisa n-ar fi scăpat. S-ar afla chiar acum în camionetă, neajutorată, captivă, la mila urmăritorilor. Lumikki își căută repede telefonul. Îi scrise Elisei un mesaj.

Orice faci, nu ieși din casă. Ține ușile închise. Nu da drumul nimănui.

**2 martie,
miercuri**

A fost odată o fată căreia nu-i era frică.

Fata alerga așa cum alergau cei cărora nu le era teamă că vor cădea. Picioarele ei mici, agile și puternice goneau peste pietre și cioturi de copac. Sub tălpi simțea mușchiul moale, nisipul încălzit de soare, acele de brad care o gădilau, iarba udă de roua dimineții. Avea încredere că picioarele o vor duce oriunde voia să meargă.

Fata râdea așa cum râdeau cei care nu se făcuseră niciodată de rușine. Râsul ei venea de undeva din străfunduri. Îi umplea pieptul, îi urca pe gât, i se rostogolea pe limbă. În cele din urmă, îi țâșnea din gură, ricoșa în aer și înflorește precum florile de măr.

Fata era încrezătoare așa cum erau cei care nu fuseseră trădați niciodată, sub care pământul nu se surpase niciodată. Atârna cu capul în jos și avea încredere că nu va cădea. Și dacă ar cădea, cineva ar prinde-o.

A fost odată o fată care a învățat să se teamă.

Poveștile nu încep astfel. Astfel încep alte povești, mai întunecate.

Lumikki era iarăși mică. Avea nouă ani. Sau zece. Sau doisprezece. În iadul acela, anii se amestecau unul cu altul, se suprapuneau într-o pastă neagră. Era imposibil să distingi sau să-ți amintești ce se întâmplase atunci. Ce era adevărat și ce era coșmar.

De un lucru era totuși sigură. Nu se temuse niciodată în zadar.

Lumikki se lăsa cât mai jos și asculta. Știa cum să se strecoare în spații incredibil de mici. Încăpea în bufet, în întunericul unui dulap, în colțul unei camere dezordonate, într-un spațiu restrâns, unde n-ar fi venit nimeni să caute. Știa să fie atât de tăcută, încât o respirație obișnuită ar fi sunat precum o bormașină.

Nasul îi curgea. Îl lăsa să curgă. Se abținu să și-l tragă sau să-l șteargă cu mâneca. Aproape apos, lichidul i se prelingea pe buze. Nu le atinse cu limba. Lichidul i se scursesese pe bărbie, apoi picură pe genunchi. Nu conta. Blugii erau oricum murdari. Mama se minunase de asta acasă. Se minunase și nu spusese nimic.

Unele lucruri era mai bine să rămână ascunse.

Unele lucruri doar se înrăutățeau atunci când erau rostite.

Lumikki ascultă. Auzi pași care se apropiau. Se concentrează să rămână calmă. Dacă lăsa acum frica să o cuprindă, i-ar fi fost imposibil să rămână tăcută. Închise ochii și se gândi la stratul de zăpadă albă, neatinsă, își imaginează lumina albăstruie a serii. Lăsa iepurele să țopăie pe deasupra zăpezii, astfel încât acesta să lase urme netede, frumoase. Două cercuri mici, unul după altul, apoi două urme alungite în paralel. Urmele o calmau.

Nimic rău nu se poate întâmpla când iepurele aleargă liniștit pe deasupra zăpezii.

Nimic rău nu se poate întâmpla când seara se transformă în noapte, iar primele stele apar pe cer. Pătratul constelației Pegas.

Nimic rău nu se poate întâmpla când după o mică plimbare se zăresc cabana și felinarul de pe scări.

Lumikki auzi cum pașii se îndepărtau. Îndrăzni să respire puțin mai liber. Reușise să rămână ascunsă. Nu o găsiseră.

Cum s-ar simți oare să nu fie nevoie să se teamă în fiecare zi?

Lumikki nu se trezi brusc. Trecu ușor din starea de vis în cea de veghe, își simți picioarele și mâinile crescând, trupul de fetiță transformându-se într-unul de femeie; se întinse. Își luă înapoi anii care o despărțeau de Lumikki din vis. Nu mai era mică. Avea șaptesprezece ani. Nu mai trebuia nici să se teamă zilnic, precum înainte.

Cu excepția momentului de față. Se amestecase în treburile altora.

Elisa a sunat-o disperată toată seara. Tresărea la cel mai mic scârțâit și la zgomotele de afară, voia să audă încurajările lui Lumikki. Era foarte speriată, fiindcă tatăl ei nu se întorsese acasă când spusese. În mijlocul unei convorbiri, Elisa a țipat brusc. La telefon s-a auzit apoi cum a fugit undeva, a trântit ușa în urma ei și a tras încuietoarea.

— Cineva tocmai a venit la ușa din față, a spus Elisa pe un ton răgușit.

— OK. Unde ești acum?

— M-am încuiat în baie.

Așa a crezut și Lumikki, judecând după sunete. Se pare că Elisa nu știa cum să se

miște în liniște. Nu avusese nevoie să învețe. Dacă în apartament ar fi pătruns un ucigaș profesionist, acesta și-ar fi dat imediat seama unde se ascundea fata. Pe lângă asta, baia încuiată era probabil cel mai prost ascunziș. Era ca un semipreparat pentru cuptorul cu microunde. Nu trebuia decât să deschidă capacul și să înghită conținutul. Nici nu trebuia încălzit.

— A spart ușa de la intrare? a întrebat-o Lumikki.

— Nu, a deschis cu cheia.

Lumikki voia să termine convorbirea. De altfel, ghicise răspunsul Elisei înainte ca aceasta să spună ceva.

— Ha, ha. E chiar tata. Mă cheamă jos, a șoptit apoi Elisa.

No shit, Sherlock.

— Bun. Atunci eu închid, a zis Lumikki emfatic.

— Nu închide! Adică nu înainte să promiți că vii iarăși mâine. Nu pot sta singură aici și nici nu pot pleca nicăieri.

Vocea Elisei era surprinzător de puternică.

Lumikki ar fi vrut să refuze. Ar fi vrut să scape din încurcătura asta imediat, cât mai era încă posibil. Urmăritorii nu o văzuseră cum trebuie. Încă mai putea să se spele pe mâini. Doar nici nu erau murdare. Nu ea fusese aceea care răscolise prin bancnotele însângerate. Lumikki ar fi vrut să se dea cu capul de pereți după ce închisese. Îi promisese Elisei să se ducă. Din nou.

Boris Sokolov bătea cu degetele într-o halbă cu bere. Băutura era insipidă și rea. Se potrivea perfect cu starea lui de spirit. Primele târâtoare dornice de bere ale dimineții ieșeau din ascunzișul lor și stăteau deja în barul acela dubios. Boris rezervase un separeu pentru el și pentru estonian. Se pare că masa nu fusese ștersă de aseară. Și asta se potrivea de minune cu atmosfera.

O dăduseră în bară. O făcuseră lată, cum ar spune finlandezii, iar Boris nu avea ce să zică de data asta. Trebuia să abandoneze planul de răpire a fetei. Avuseseră o singură șansă, o singură încercare și acum o pierduseră. Boris primise un mesaj scurt pe mobil, în care scria numai că trebuia să se ocupe singur de treabă. Era personal responsabil.

Trebuia să găsească altceva, ceva cu care să-l sperie pe bărbat.

— Dacă nu s-a prins că Natalia e moartă? sugeră Viivo Tamm și luă o gură zdravănă de bere.

— Trebuie să se fi prins. Doar al cui sânge își imaginează că putea fi pe bancnote? întrebă Boris.

Viivo Tamm ridică din umeri. Linnart Kask nu spuse nimic. Boris se îndoia uneori că bărbatul era și mai simplu decât părea.

Boris se gândi la spusele lui Viivo. Să fie adevărat? Dacă polițistul chiar nu înțelesese că draga lui Natalia era moartă? Poate că Natalia nu-i povestise că intenționa să fugă cu banii. Poate că polițistul era doar puțin enervat că primise bani mânjiți. De aceea susținea că nici nu-i primise de fapt.

Boris crezuse că polițistului și Nataliei le păsa într-adevăr unul de altul. Fusese sigur că pususeră la cale un plan ca să fugă împreună. Poate că subestimase capacitatea

Nataliei de a lua singură decizii independente. Natalia înțelesese în final că nu merita să te bazezi pe nimeni prea mult și că nimeni nu o va salva. Într-un fel, Boris înțelegea hotărârea Nataliei.

Nu i-ar fi spus niciodată asta Nataliei, dar se gândise la ea ca la fiica pe care n-o avusese niciodată. O mică parte din el ar fi vrut să o lase pe Natalia să scape. Însă înțelegea ce probleme mari i-ar crea lui una ca asta. De aceea, trebuise să-și înăbușe sentimentele și să se gândească la Natalia care alerga pe zăpadă ca la un iepure, care era un dăunător și o bătaie de cap. Numai astfel putuse să apese pe trăgaci.

Însă chiar dacă polițistul probabil nu era conștient de planul Nataliei, asta nu elimina problema. Faptul că bărbatul încercase să-i șantajeze. Trebuia să-i pună capăt cât mai repede.

Boris își mai calma nervii uitându-se prin calendarul de pe telefon. Metoda funcționa de obicei.

Acum îi dădu o idee.

— Cred că Natalia îi va trimite în curând polițistului o invitație la petrecere, spuse el, zâmbind.

Estonienii l-au privit nedumeriți. Catări. Boris se simțea singurul creier al grupului. Din fericire, cel mai bun. Lăsă restul berii în halbă și merse la bar să comande un whisky dublu. Îl merita.

Lumikki aproape că făcu stânga-mprejur când văzu două perechi cunoscute de pantofi. Unii măsura 41, alții 43. Nu-și amintea să fi fost de acord cu vreo întâlnire cu Huey, Dewey și Louie^{13}.

— Ce mai fac și eu aici, când se pare că Tuukka și Kasper mi-au luat-o înainte? îi spuse ea Elisei, care-și lăsă jenată privirea în jos.

Avea șosete roz cu dungi negre. Bineînțeles.

— Păi... Tu ești singura care poate să-și dea seama de treaba asta. Ești cea mai deșteaptă, încercă Elisa.

Vocea mieroasă și zâmbetul dulceag mergeau poate la băieți. Lumikki începu să-și pună ghetetele.

— Am venit pentru că am înțeles că ți-e frică să fii singură. Nu, doar pentru că mi-ai cerut să vin. Pentru că nu vrei să fii singură. Așa. Clar nu ești singură. *Case closed*. Pot să plec.

Elisa se postă între Lumikki și ușa de la intrare.

— Nu pleca acum. Tuukka și Kasper au venit singuri aici când au văzut că nu m-am dus la școală. Nu m-au crezut când le-am zis că am o migrenă. Nu scap din asta fără tine, se milogi Elisa.

Degetele lui Lumikki zăboviră un moment pe șireturile ghetelor.

Își promisese că nu se va mai teme. Se gândise numai la ea atunci. Nu se gândise niciodată că s-ar putea teme pentru altcineva. Dacă ar pleca și ar închide ușa în urma ei, ar scăpa poate de toate astea. N-ar scăpa totuși de frică. Putea să nu-i răspundă Elisei la telefoane și mesaje. Putea chiar să facă rost de un număr secret. Putea să n-o vadă pe Elisa la școală. Putea s-o ignore.

Însă nu putea să nu se întrebe. Să nu se gândească ce i se va întâmpla Elisei și dacă bărbații aceia vor pune mâna pe ea. S-ar teme pentru Elisa. Nu voia asta.

Lumikki își simți picioarele de plumb. Se scufunda încet, până la genunchi, până la talie și până-n gât.

Prinsă. Nu liberă. Lumikki ura asta. Nu putea face nimic în legătură cu asta.

Oftă adânc, dându-și jos ghetetele.

— Rămân. Dar să știi că dacă Tuukka mai încearcă ceva, sun la poliție pe loc și vă bag într-un rahat de nu vă vedeți.

Elisa bătu încântată din palme. Zgomotul răsună în urechile lui Lumikki mai rău decât clopotele de înmormântare.

— Ai aflat ceva ieri de la tatăl tău? o întrebă Tuukka pe Elisa, care le aduse în sufragerie niște pahare mari cu cola.

Kasper i-l ceruse cu droguri, însă expresia Elisei îi șterse rânjetul de pe buze.

Lumikki aruncă o privire către Tuukka. Așadar, Elisa le povestise totul băieților. Gură spartă, dar poate că era mai bine așa. Era mai ușor să vorbească, acum că toți erau pe aceeași lungime de undă.

— Nu mi-a mers deloc creierul, cum eram așa isterică în legătură cu tipii ăia care au urmărit-o pe Lumikki, pe care au confundat-o cu mine. În starea aia nu mi-a venit nimic în minte, nicio întrebare inteligentă. Bine că am reușit măcar să-mi țin gura.

Elisa puse tava cu pahare pe masa din sufragerie. Cuburile de gheață se loveau unul de altul în pahare. Elisa arăta și mai obosită decât cu o zi înainte. Cearcănele îi erau mai negre, părul nespălat, iar fața nemachiată. Era ca o pată în sufrageria curată ca o față de masă nouă. Mobilele erau toate Boknäs și Artek, iar din tavan atârna un candelabru Octo. Linii scandinave, simplitate suavă.

Lumikki se întrebă iarăși cum putuseră plăti toate astea din salariul de polițist și cel de angajat la o firmă de cosmetice. Polițiștii de la antidrog nu făceau milioane. Salariul mamei Elisei nu putea fi atât de mare. Vreo moștenire? Poate.

Sau poate ceva legat de banii aceia plini de sânge.

— OK. Apoi trebuie să verificăm calculatoarele tatălui și mamei tale, spuse Kasper cu încrederea unui mic criminal în devenire.

— Mama și-a luat laptopul cu ea într-o călătorie de afaceri, dar calculatorul lui tati e în biroul lui. Dar nu știu...

Elisa nu apucă să-și termine fraza, când Kasper se și porni către camera de lucru.

— Eu verific calculatorul, voi uitați-vă prin mape și alte chestii, spuse el.

Lumikki, Tuukka și Elisa îl urmară.

— Nu-i cam ilegal ce facem? întrebă Elisa în timp ce scotocea prin sertare.

— Nici nu m-aș fi gândit că te preocupă ce-i legal și ce nu, râse Tuukka.

— Poate că ar trebui, suspină Elisa.

Lumikki era de aceeași părere. Totuși, nu spuse nimic. În schimb, își exprimă îndoiala:

— Nu vom găsi nimic legat de munca tatălui tău aici. Garantat, are indicații foarte stricte referitor la ce hârtii poate aduce acasă. Probabil că nimic. Iar calculatorul e cel de acasă. Tot ce ține de lucru se află acolo.

— Așa e. Cum de nu mi-am amintit de asta?

— Să căutăm totuși, insistă Tuukka. Tocmai chestiile legate de infracțiuni nu se pot ține la lucru. Doar mișună de polițai pe-acolo.

Privirea cruntă a Elisei făcu să dispară rânjetul lui Tuukka. Continuară să caute în liniște. Degeaba. Biroul nu dădea nimic în vileag, era biroul unui tată conștiincios, care își ținea în ordine facturile, documentele pentru asigurări și celelalte acte, iar fișierele de pe calculator curate.

— Deci nici măcar n-a intrat pe site-uri porno, comentă Kasper, devenind nerăbdător.

— Bleah, nu! Normal că nu.

Elisa se cutremură.

— Dar tu ai intrat, pufni Tuukka. Ți-am verificat calculatorul.

— Poate că o singură dată din greșeală, când vreun prieten mi-a trimis link și-am dat clic fără să vreau, explică Elisa.

Lumikki nu mai suporta să asculte flecăreala celor trei. O deranja mai ales vocea Elisei, care se făcuse mai ascuțită în compania băieților, iar comentariile sale deveniseră și mai stupide. Lumikki cunoștea fenomenul. Îl văzuse luând naștere la începutul liceului. Între clasele a șasea și a șaptea, o parte din fete apăruseră la școală ca și când le căzuse jumătate din creier în lac. Fetele altădată deștepte nu mai știau acum să rezolve nici cele mai simple probleme de matematică sau nu puteau alerga o sută de metri fără să nu „moară”.

„Deci ajutor, mor!”

Așa strigau și chițăiau fetele de mai multe ori pe zi, când pentru a atrage atenția, când pentru a mima neajutorarea. Își fluturau pleoapele și mestecau gumă. Lumikki meditase o vreme, până când își dădu seama că toată prosteala asta era pentru băieți. Că ele le semnalizau că sunt micuțe, drăgălașe și vulnerabile. Și sexy în sensul bun, din punctul de vedere al unora dintre băieți.

Se prosteau pentru ca băieții cei mai atrăgători din clasă să se simtă mai deștepți, mai puternici și mai cunoscători. Lumikki se întrebase mereu dacă ei își dădeau seama ce făceau ele. Nu li se părea umilitor că fetele trebuia să joace teatru pentru ca ei să se simtă superiori? O parte din băieți vedeau dincolo de rol, dar acesta nu le era destinat lor. Erau prea deștepți ca să fie sexy.

Dintr-un oarecare motiv, inteligența nu era considerată sexy în liceu. Dacă voiai să fii sexy, trebuia să fugi de inteligență ca de ciumă. Inteligența era plictisitoare, obositoare, iritantă și dacă nu de-a dreptul urâtă, atunci cel puțin ștearsă.

Lumikki crezuse că situația se va schimba după liceu. Parțial se schimbase, parțial nu. Vedea acum că unii adulți, femei istețe, se prosteau în compania bărbaților. Era neliniștitor să vadă asta. Spera că Elisa se purta astfel din cauza vârstei, și nu pentru că așa era cu adevărat.

— Lasă-mă să verific iarăși calculatorul ăla, îi ceru Lumikki lui Kasper.

Băiatul se uită la ea suspicios, disprețuitor.

— Nu e nimic acolo, insistă el.

— Lasă-mă totuși să văd, spuse calm Lumikki. Uneori calculatoarele înghit mai mult decât s-ar părea la prima vedere.

— Oo, superpolițista noastră mai e și geniu în calculatoare, spuse batjocoritor Tuukka.

— Da. Sunt copilul secret al lui Hercule Poirot și al lui Lisbeth Salander^[14], răspunse Lumikki fără să miște un mușchi, apoi se așeză în fața calculatorului.

Kasper îi făcuse încet loc.

Cei trei rămaseră să se holbeze în spatele ei. Lumikki ura asta.

— Atunci tu ești Lumikki Poisander? încercă timid Kasper să ducă gluma mai departe.

Nimeni nu râse.

— Lumikki, Lumikki...

Kasper părea să-i savureze numele silabă cu silabă.

— Trebuie să ai vreo poreclă, spuse el.

— Nu am, îi răspunse Lumikki fără să se întoarcă.

— Lumi?

— Nu.

— Lumia?

— Chiar crezi?

— Bine, poate că nu. Mikki?

Lumikki se răsuci cu scaunul atât de brusc, încât îl izbi pe Kasper.

— Au! Vezi ce faci.

Kasper își frecă iritat genunchiul.

— Calmează-te. S-ar putea să dureze puțin, spuse Lumikki și privi către Elisa cu subînțeles.

Din fericire, fata uneori se prindea.

— Să mergem să ne terminăm cola în sufragerie, zise Elisa. Strigă dacă găsești ceva.

Lumikki dădu din cap către monitorul calculatorului. Curând auzi ușa închizându-se.

O liniște bine-venită. Trebuia să se miște repede. Liniștea nu putea ține mult.

Terho Väisänen își ridică gulerul și își strânse fularul verde de la fiica lui. Gerul începu să-i înțepe pielea imediat ce ieși afară. Se întrebă dacă să ia mașina și să conducă de la secție până acasă, dar se decise totuși să meargă pe jos. Poate că aerul rece îi va limpezi gândurile, care-i fuseseră inadmisibil de încețoșate în ultimele zile.

Pe Terho Väisänen îl deranjau două întrebări.

Unde erau banii lui?

Unde era Natalia?

Asta să fie ordinea importanței? Bineînțeles că nu, însă Natalia putea fi tăcută câteva zile, uneori chiar câteva săptămâni. Nu apuca tot timpul să-i răspundă lui Terho la telefoane, mesaje sau e-mailuri. Terho era obișnuit cu asta. Nu mai însemna nimic. Însemna totuși că Boris Sokolov intenționase să ajungă la el prin intermediul telefonului și să facă tărăboi atunci când el întrebese de bani. Se presupunea că banii fuseseră livrați.

Nu fuseseră.

Fie Boris Sokolov mințise, fie estonienii îl mințiseră pe Sokolov. Cea din urmă variantă era mai probabilă. Terho se întrebese cum de durase atâta până când cineva să încerce să obțină un profit rapid. Se gândi că disciplina era legată tocmai de faptul că estonienii îi erau subordonați lui Boris Sokolov. Nimeni nu-și dorea să intre pe mâna lui. La rândul său, Sokolov își lua propriile ordine în serios. Ierarhia fricii și a puterii îi ținea pe toți în rând.

În afară de momentul de acum. Cineva se hotărâse să-și tragă ceva în plus.

Pe Terho îl îngrozea gândul că structura care funcționase bine până acum se prăbușea. Mereu își făcuse treaba, fără întrebări. Inițial, li se alăturase pentru bani, și banii erau și acum motivul lui. Dacă bancnotele nu mai veneau, șansele lui erau scăzute. Nu-și făcuse o rezervă pentru viitor, deși ar fi trebuit, desigur. Pusese deoparte doar o sumă neglijabilă. Bineînțeles, putea să se răzbune prinzându-i pe Sokolov și pe ceilalți, dar în același timp și-ar tăia singur craca de sub picioare. S-ar alege praful de tot.

Nu trebuia să se întâmple asta.

Deoarece negocierile cu Sokolov nu progresau, trebuia să ajungă la un acord direct cu Ursul Polar. Nu va fi ușor. Ursul Polar își crea propriile reguli ale jocului, iar dacă ceva nu-i convenea, pur și simplu îi elimina pe ceilalți jucători.

Terho mergea pe autostrada Tampere, blestemând faptul că se amestecase într-o astfel de treabă. Și cu niște criminali, pe deasupra, ceea ce era greșit din punct de vedere moral. Așa era, deși, în multe dimineți singuratic, pe când familia sa încă dormea, se uita pe geam afară și își explica de ce aranjamentul era bun pentru ambele părți. Și pentru poliție, și pentru cetățeni. Primise informații de la Sokolov, care-i ajutaseră pe polițiști să prindă traficanți și contrabandiști: Curățaseră lumea interlopă din Tampere atât de bine, încât unitatea lui Terho primise laude chiar din partea conducerii. Terho își reamintise sieși de asta într-o dimineață, pe când privea casele vecinilor. Soarele care răsărea încet râdea de felul cum se înșela el singur. Terho își întorsese privirea de la soare, își turnase mai mult lapte în cana de cafea și continuase

să se mintă.

Odată, cu ani în urmă, acceptarea ofertei păruse singura posibilitate. Datoriile la jocuri și împrumuturile îi suflau în ceafă. Terho căzuse în patima jocurilor fără să-și dea seama. La început, jocurile de noroc fuseseră un mod de relaxare după o zi grea de muncă, dar treptat a devenit dependent. Totul s-a întâmplat pe nesimțite. Trebuia să joace pe bani, ca să simtă ceva, să-i curgă adrenalina prin vene. În plus, avea acasă o soție care avea gusturi scumpe, iar Terho voia să-i ofere tot ce era mai bun. Și, bineînțeles, avea și o fată, pe care o iubea mai mult decât orice pe lume.

Și Elisa era un motiv. Făcuse toate acestea și din cauza Elisei. Pentru ca fata să nu se rușineze niciodată de casa sau de hainele ei. Să nu se întrebe niciodată dacă își puteau permite. În copilărie și în tinerețe, Terho se văzuse adesea nevoit să mintă că blugii de la mâna a doua erau noi, iar geaca primită de la vărul său era din străinătate. Veniturile medii ale familiei se scurgeau pe gâtul tatălui. De asta îi era lui Terho cel mai rușine. Asta îl obligase să fie abstinent, asta îl convinsese să devină polițist la narcotice, din moment ce împotriva drogurilor legale, cum era alcoolul, nu se putea face nimic.

Se părea că tendința de a ajunge dependent trecea din tată în fiu. Dorința de a simți ceva intens, repede și fără alte gânduri. Totuși, Terho avusese mereu grijă ca jocurile lui de noroc să nu intervină în niciun fel în viața de familie. Era viciul lui personal. Reușise chiar să reducă timpul pe care-l petrecea cu jocurile în anii lui cei mai răi, deși asta nu însemna că nu-și mărea mereu rația.

În ultimul an, Terho continuase să colaboreze cu Sokolov și din cauza Nataliei. Se îndrăgostise de tânăra femeie complet neajutorat, aruncându-se ca un adolescent. Știuse de la bun început că era o chestiune nebunească, lipsită de speranță și periculoasă, însă nu reușise să reziste în fața zâmbetului Nataliei, a ochilor ei mari și inocenți, din care nu și-ar fi dat niciodată seama de lucrurile pe care ea le văzuse. Era întristat deja de pe-acum că la un moment dat va trebui să renunțe la compania Nataliei, la pielea ei fină ca mătasea și la gropițele din obrazii ei. Așa se va întâmpla, oricum. Relația nu putea continua dacă Terho nu era gata să-și sacrifice căsnicia, familia și, în cele din urmă, probabil și cariera. Nu era deloc pregătit pentru asta, deși într-un moment de slăbiciune îi spusese fetei că își va părăsi nevasta și va trăi împreună cu ea. Prostii. Promisiunile unui bărbat îndrăgostit, promisiuni pe care nu le putea ține. Cu siguranță că și Natalia își dăduse seama. Era o femeie deșteaptă, mai deșteaptă decât lăsa să se vadă.

Terho voia totuși să aranjeze treburile cu Natalia. Cel puțin cu atât îi era dator. Voia ca Natalia să poată începe o viață mai bună, să nu mai fie nevoită să lucreze pentru Sokolov. Încă nu știa cum să facă, dar avea încredere că va găsi o soluție. Din acest motiv, situația nu putea scăpa tocmai acum de sub control, dat fiind că estonienii nu mai puteau să-și țină degetele acasă.

Un vânt îngrozitor de rece bătea dinspre lacul Pyhäjärvi. Terho Väisänen începu să regrete că nu luase totuși mașina. Nici măcar geaca sa foarte groasă Haglöfs, nu făcea față iernii friguroase.

O ședință fusese anulată. Brusc, se trezise cu aproape o oră la dispoziție. Se hotărâse să meargă acasă, să pregătească prânzul pentru el și pentru Elisa, care suferea de migrene sau de vreo afecțiune femeiască. Sau de lene curată. Terho trebui să recunoască

asta. Fata era drăguță și populară și îi era nespus de dragă lui Terho, însă nu era chiar cea mai răsărită. Poate că liceul nici nu i se potrivea.

Terho se gândi la planul lui.

Ar trebui să ia legătura cu Ursul Polar. Va reuși doar pe e-mail. Putea să-l trimită doar de acasă, pentru că nu îndrăznea să-și asume riscuri folosind calculatorul sau telefonul de la lucru.

În același timp, putea să-i trimită Nataliei încă un e-mail, să o întrebe unde dispăruse. Simțea un dor ca de gheață, care îl cutremura mai tare decât gerul iernii.

Ochii căprui. Păr decolorat, căruia i se vedeau rădăcinile închise la culoare. Ici și colo se vedeau și nuanțe mai deschise. Extensii. Sprâncene pensate, subțiri. Buze care poate erau umplute, poate erau așa în mod natural.

Vârsta: undeva între șaptesprezece și douăzeci și cinci de ani?

În majoritatea pozelor arăta serioasă, cu buzele întredeschise. Într-o poză totuși zâmbea, iar obrazii aveau gropițe adânci. Surâsul o făcea mai tânără și mai deschisă. În aceeași poză era și un bărbat de vârstă mijlocie, care avea exact același nas ca Elisa. Femeia purta haine scumpe în toate pozele, se vedea că erau scumpe. Bărbatul și femeia mai aveau încă o poză de aproape, făcută probabil cu telefonul, în care se sărutau râzând. Arătau extrem de fericiți.

Lumikki se simți ca un spion uitându-se la imaginile care fuseseră ascunse destul de nepriceput în calculator.

Mai înainte găsisese și numele de utilizator și parola adresei de e-mail. Căsuța de mesaje era totuși goală. Fie tatăl Elisei nu folosea adresa, fie, cum era mai probabil, ștergea mesajele imediat cum le citea.

— Elisa, strigă Lumikki.

Elisa veni la ușă. Din fericire, Tuukka și Kasper se distrau în sufragerie, jucându-se cu consola Wii.

— Închide ușa, îi zise Lumikki, iar Elisa o ascultă.

Apoi Lumikki continuă:

— Presupun că în pozele astea nu e mama ta.

Elisa își strânse mâinile în jurul corpului. O luă frigul deodată. Voia să închidă ochii și să nu vadă pozele, dar nici asta nu ar mai fi ajutat-o. Deja i se imprimaseră în minte, învârtindu-i-se în cap și după ce se puse în pat, încercând să adoarmă.

Cum putuse tatăl ei să-i facă una ca asta? Dar mamei ei?

Elisa nu era proastă. Știa deja de mult că între părinții săi nu era cine știe ce romantism, ci că erau împreună mai degrabă din obișnuință și conveniență. Cu toate acestea, părea de neconceput ca tatăl ei să o înșele pe mama. Tati nu era așa. Tati era un om cinstit și de treabă și de încredere. Tati era exact genul de om care să divorțeze mai întâi, apoi să o ia pe alte căi. De mama ei, Elisa nu era complet sigură. N-ar fi fost surprinsă să afle că nu dormea întotdeauna singură în călătoriile ei de afaceri. Credea că era posibil.

Tati. Împreună cu o femeie tânără, puțin mai mare decât Elisa. Simpla idee era dezgustătoare. Și mai rău decât relația era faptul că se simțea mințită, trădată. Asta dacă era într-adevăr vorba de o relație. Putea fi doar... Dar atunci de ce ar fi salvat tati pozele pe calculatorul lui? Avea un motiv, pentru că voia să le revadă.

— Poate...

Elisa auzi vocea lui Lumikki ca prin vis. Poate că asta era un vis, din care se va trezi a-c-u-m...

Ușa se deschise brusc, iar Tuukka și Kasper intrară gălăgioși înăuntru.

— Ce șușotesc fetele aici în secret? Poate că hackerul nostru a găsit ceva... Hopa.

Lumikki avea o senzație ciudată cu Elisa, Kasper și Tuukka stând în spatele ei și holbându-se la poză. Cel mai deranjant era că simțise uimirea Elisei fără să se uite la ea.

Dacă e doar cineva... adică, tati doar se...

Fata încerca să caute explicații cu voce tare.

— *Let's face it*, spuse Kasper. Tatăl tău i-o trage unei tipe tinere.

Toți se gândiseră la același lucru.

— Trebuie să fie vreo altă explicație, se opuse Elisa.

Lumikki își dădu seama din vocea ei că era de acord cu ce spusese Kasper.

— Sigur are legătură cu banii ăia, zise Tuukka. Două secrete ca astea în același timp nu pot fi o coincidență.

— Dar cum? întrebă Elisa.

— N-arată puțin a rusoaică? sugeră Kasper.

— Dacă e o târ... pardon, prostituată. Dacă tatăl tău e implicat într-o afacere cu proxeneți?

Elisa scutură din cap. Lumikki o privi și își dădu seama că era cu lacrimile în gât.

— Sau dacă... începu Tuukka să speculeze.

Chiar atunci, calculatorul anunță sosirea unui e-mail. Lumikki lăsase adresa de e-mail deschisă tocmai în ideea că poate ar fi apărut ceva interesant.

Exact la țintă.

Și expeditorul mesajului avea o adresă anonimă. „Beautifulrose” și terminația adresei nu spuneau mare lucru. Lumikki citi mesajul cu voce tare. Era în engleză.

My love,

I had to create another e-mail address. Just to be careful. Polar Bear is having a party on Friday. Wants you to be there. And so do I 😊. There will be a black car picking you up at 8 pm. Because the theme is fairy tales and because I know what you like, I'm going as the Snow Queen. I've got something important to tell you.

Kisses,
N

**P.S. Please delete this message right after reading as always.
We have to be extra careful.** [\[15\]](#)

Kasper, Tuukka și Elisa s-au uitat unul la altul.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta? întrebă Elisa.

— Polar Bear, Polar Bear... repetă Kasper. Nu se poate. Ursul Polar. Tatăl tău a primit o invitație la petrecerea Ursului Polar.

— Deci unde? A cui petrecere?

— Ursul Polar! spuse Kasper, aproape strigând. E o legendă. Adică nu știu mai mult decât că e cineva foarte mare, pe care toți îl respectă. Se zice că învârte niște afaceri legale și ilegale și că nimeni nu l-a văzut vreodată. Petrecerile lui sunt de-a dreptul sălbatice. Cică are un castel sau o vilă fabuloasă, unde ține niște chefuri nebune. Toți sunt acolo. Adică toți cei importanți și bogați.

— Care e numele adevărat al Ursului Polar? întrebă Lumikki.

Kasper o privi amuzat.

— Nu știu asta. Ar trebui să fii din interior ca să știi.

— Face lucruri foarte grave?

Elisa coborî vocea instinctiv.

Kasper își întinse mâinile în lături.

— Păi, afacerile lui de-abia rezistă. Sau ce știu eu. Dar e atât de bogat și de viclean, încât nu e prins. Nu-și murdărește mâinile.

— De unde știi toate astea? se minună Tuukka.

Pe buzele lui Kasper apăru un rânjet satisfăcut. Lumikki văzu că băiatul se simțea acum superior lor.

— Am sursele mele. Când te-nvârți prin grupuri obscure, auzi lucruri obscure. Nu puneți întrebări fără motiv. Vă fac rost de droguri, vă fac rost de informații. *That's all you need to know.*

Între timp, Lumikki copiase mesajul pe o bucată de hârtie, pe care o puse apoi în buzunarul de la pantaloni.

— Oricum, mesajul trebuie distrus, spuse ea. Din păcate se vede că a fost deschis o dată, iar tatăl tău își va da seama că cineva i-a folosit contul.

Se pregăti să șteargă mesajul.

Degetele lui Terho Väisänen erau complet înghețate, deși mânușile sale ar fi trebuit să aibă straturi care să mențină căldura. Încercă să și le îndoiaie suficient cât să reușească să deschidă ușa cu cheia.

Își aminti de luna decembrie din urmă cu un an. Fuseseră doar câteva grade sub zero și ninsese ușor, aproape imperceptibil. Stătuse cu Natalia lângă sculptura de lumină de lângă Tampella. Sculptura arunca o lumină albastră, făcând chipul Nataliei să arate ireal.

Tocmai fuseseră la o cafea. Noua zonă rezidențială din Tampella era destul de sigură. Niciunul dintre cunoscuții lui nu locuia acolo. Soția sa nu avea niciun motiv să meargă pe-acolo, nici Elisa. Prin preajma lor se plimbau aproape numai oameni care locuiau în zonă. Nu existau magazine sau restaurante care să facă pe cineva să o ia pe acolo. Până și cafeneaua rămânea deschisă numai datorită banilor celor care locuiau în acel cartier. Îndrăzneau să se afișeze împreună în Tampella, deși era și acesta un risc.

Uneori trebuia să-și asume un risc. Teama de a fi prins era și ea palpitantă. Terho avea bineînțeles o poveste de acoperire, în caz că vreun cunoscut îi vedea totuși împreună. Putea tot timpul să invoce munca, obținerea de informații sau confidențialitatea. Putea să dea de înțeles că primea informații de la Natalia, dar nu putea, desigur, să dezvăluie mai multe. *Sst. Terho* era ușurat că încă nu fusese niciodată cazul să-și folosească acoperirea.

Natalia își uitase mânușile. Își suflă în palmele mici. Terho i le luă într-ale lui să i le încălzească. Natalia zâmbi. Fulgii de zăpadă îi străluceau în păr. Și aceștia reflectau lumină albastră. Natalia avea o haină și cizme albe. Arăta mai frumoasă ca oricând.

— Crăiasa zăpezii, îi șopti Terho la ureche.

Deodată, se simți copleșit de dorința să o încălzească pe Natalia din toate părțile, să-și apese palmele calde pe pielea ei rece, să topească fiecare fulg de nea.

— Să mergem, spuse el răgușit și o trase pe Natalia după el cu pași repezi.

În cinci minute erau la recepția hotelului Tammer. Luară o cameră. Terho își anunță repede soția că va rămâne peste noapte la lucru. Apoi se uită către Natalia, care nu mai părea o făptură de basm în lumina caldă din cameră. Nu conta. Imaginea reușise deja să-i stârnească dorința. O trase pe Natalia lângă el și închise ochii.

Terho Väisänen se întoarse în prezent, chinându-se să țină cheia cu degetele amorțite și lăsând să-i scape un mormăit.

Lumikki fu prima care auzi zgomotele și le spuse celorlalți în șoaptă:

— Vine cineva.

Elisa se sperie.

— Urmăritorii! Sau ucigașii!

Lumikki se abținu să n-o plesnească pe Elisa peste gură. Cumva instinctul de autoapărare al fetei era și mai scăzut ca de obicei? Oare statul în camera ei roz cu negru îi marinase creierii de tot?

— Ne mișcăm ușor, în liniște. Se pare că are cheie. Cred că e tatăl tău. Cel mai important e sănu ne dăm de gol că suntem aici, în birou.

Zicând acestea, Lumikki șterse mesajul, ieși din cont, închise fișierul cu pozele și browserul, apoi opri calculatorul. Fiecare acțiune păru să dureze nespuse de mult. Știa că era doar în imaginația ei. Totul se întâmplase de fapt în câteva secunde.

Pe de altă parte, în câteva secunde, cheia nimeri broasca potrivită și deschise ușa.

— Mergeți. La etaj.

Lumikki rosti comanda pe cel mai scăzut ton posibil. Fu suficient ca să-i convingă pe Elisa, Tuukka și Kasper, care se strecurară afară din birou și se grăbiră spre scări. Credeau probabil că se mișcau în liniște, dar Lumikki percepea zgomotele făcute de ei de parc-ar fi fost o turmă de antilope gnu auzind răgetul unui leu.

Închide-te, acum. Închide-te.

Calculatorul afișa „shutting down” de prea mult timp deja. Lumikki era convinsă că avea aceeași problemă ca laptopul ei, care nu putea să facă nimic fără să se blocheze.

Auzi ușa deschizându-se. Din fericire, de la intrare nu se vedea camera de lucru. Era cineva de talie mare. Un bărbat.

Lumikki își reglă respirația. Se concentrează să-și calmeze bătăile inimii. Apăsă ferm pe butonul de pornire al calculatorului pentru câteva secunde bune. La următoarea pornire, va apărea o atenționare cu privire la oprirea greșită, ceea ce l-ar putea face suspicios pe tatăl Elisei, însă acum nu putea decât să-și asume riscul. Probabil că el va reacționa ca oricine – va ridica din umeri, gândindu-se că poate era vremea să cumpere un nou calculator.

Închide-te, acum.

Ecranul se făcu negru.

— Elisa! Am trecut pe-acasă! Aș putea să fac ceva de mâncare, strigă bărbatul, uitându-se la etaj.

Bun. Lumikki avusese dreptate.

Roti ușor cheia în ușa camerei, sperând că nu tatăl Elisei va fi primul care va intra apoi.

Îl auzi pe bărbat dându-și jos haina. Pașii lui se apropiară de camera de lucru.

Mergi mai departe.

Bărbatul se îndrepta deja spre bucătărie, dar decise totuși să intre în cameră. Lumikki nu respira. Stătea perfect dreaptă. Era lipsită de miros. Era inexistentă.

Nu te așeza pe scaun. Lumikki știa că acesta era cald încă de la cum stătuse ea.

Tatăl Elisei nu se așeză. Rămase în picioare în fața biroului, sortând scrisori. Lumikki nu respira încă. Știa că putea să-și țină respirația pentru cel puțin două minute. Tatăl Elisei aruncă vreo două plicuri într-un capăt al biroului, erau probabil facturi. Apoi continuă să meargă spre bucătărie.

— Ce-ai vrea? Să fac niște paste? Sau poate supă de pui cu ardei iute? Trebuie să mănânci ceva cald când afară îți îngheață și sufletul.

Se auzi cum deschide ușa frigiderului.

Acum. Lumikki ieși de după ușa camerei de lucru, făcu grijuliu un pas, apoi alunecă doar în ciorapi pe treptele de lemn anormal de netede care duceau la etaj. Se grăbi sus precum un leu urmărind o turmă de antilope gnu. Intră în camera Elisei atât de încet, încât reuși să-isperie pe cei trei.

— La dracu, era să fac atac de cord, șopti Elisa. Și-acum repede în dressing la mine.

— De ce?

Lumikki nu înțelese la ce se gândea Elisa. Tuukka și Kasper se lungiseră satisfăcuți pe canapeaua din cameră, fără nicio intenție de a se ascunde.

Se auziră niște pași grei pe scări.

— Îți explic mai târziu, zise Elisa și o împinse pe Lumikki în dressing, apoi închise repede ușa.

— Ai vreun prieten în vizită? se auzi vocea tatălui Elisei.

— Da. Tuukka și Kasper au venit să-mi țină companie, răspunse Elisa pe un ton vesel, artificial.

Se vedea de la o poștă că se prefăcea.

— Nu aveai cumva o migrenă? întrebă tatăl bănuitor. Iar voi, băieți, nu aveți școală?

— Tocmai am scăpat de la ore.

— N-am mai făcut matematică pentru că profesorul e bolnav.

Elisa și Tuukka răspunseră în același timp.

Lumikki văzu prin crăpătura ușii cum tatăl Elisei îi măsura pe cei trei din priviri. Avea păr scurt și blond, și o constituție solidă, părând să poată ridica greutatea mai mari. În dressing era întuneric, dar era spațiu. Mirosea a fată. Dulapul lui Lumikki n-ar fi putut mirosi niciodată astfel.

Stătea iarăși ascunsă. Iarăși ascunsă de privirile cuiva.

Lumikki închise ochii.

Nu poți scăpa. Te vom găsi întotdeauna. Și când te vom găsi, te vom ucide.

Te vom ucide.

Pe tine.

*Du ska inte tro det blir sommar,
ifall inte nån sätter fart
på sommarn och gör lite somrigt,
då kommer blommorna snart.
Jag gör så att blommorna blommar,
jag gör hela kohagen grön,
och nu så har sommaren kommit,
for jag har just tagit bort snön.
Jag gör mycket vatten i böcken,
så där så det hoppar och far.* ^{16}

Stâlpul de solstițiu^{17}. Baloane, baloane și mai multe baloane, o parte din ele au scăpat către cerul albastru. Cea mai frumoasă seară de vară din Mariehamn^{18}, deja transformându-se în noapte, însă complet luminoasă încă. Toată familia din partea tatălui era acolo. Mirosul verii, țipetele pescărușilor din depărtare, ciripitul rândunelelor. Lumikki purta o rochie albă și o coroniță din păpădii, făcută de mama ei. Cânta „Cântecul de vară” al Idei de Astrid Lindgren^{19}. Nu avea o voce frumoasă, dar nu conta.

Verișoara Emma, cu un an mai mare, apăru brusc în fața ei. Lumikki încercă să treacă. Voia să meargă să se uite la stâlpul de solstițiu. Voia și ea un balon, din acelea pe care unchiul Erik le umfla cu heliu și le împărțea copiilor. Roșu. Sau albastru. În niciun caz galben. Preferabil roșu.

— Ne jucăm? întrebă Emma în suedeză.

Lumikki ridică din umeri.

— Hai să ne jucăm că tu ești sclavul meu și trebuie să faci tot ce spun eu. Vrei?

Lumikki scutură din cap.

— Atunci eu sunt regina și tu ești calul meu.

— Nu, spuse Lumikki.

— Trebuie. Eu comand, pentru că noi locuim aici și eu sunt mai mare.

Lumikki începu să plângă.

— Nu, spuse ea.

Mătușa Anna veni la ele împreună cu mama lui Lumikki.

— Lumikki nu vrea să se joace cu mine. Spune nu la tot ce spun eu, se plânse Emma mamei ei.

— Nu e la fel de drăguță ca...

— Sst...

Mătușa Anna mângâie părul blond al Emmei.

— Poate că Lumikki e doar timidă, sugeră ea. Haide, să mergem să-ți facem rost de un balon.

Mătușa Anna o luă pe Emma de mână. După câțiva pași, Emma se întoarse către Lumikki și-i scoase limba. Mătușa Anna și mama nu au observat. Mama se uita înspre

mare. Se părea că aerul sărat îi adusese apă în ochi, pe care ea o șterse cu dosul palmei. Îi spuse apoi lui Lumikki în finlandeză:

— Nu merită să spui întotdeauna nu. Dacă spui da suficient de des, îți poți face prieteni.

Prieteni? Voia Lumikki prieteni? Însemna asta că trebuia să fie de acord cu orice?

Jag gör himlen vacker om kvällen, för jag gör den alldeles skär^[20]. Cuvintele refuzau să mai iasă din gura lui Lumikki.

— Nu.

Lumikki încercă să rostească asta astfel încât să nu mai fie nevoie să discute despre subiect.

Elisa o privi cu ochii mari. Expresia de căprioară rănită nu avea niciun efect asupra lui Lumikki.

— Dar niciunul dintre noi nu poate, încercă Tuukka să justifice. Tu ești singura pe care tatăl Elisei n-a mai văzut-o.

— Jocurile astea de-a detectivul pot fi drăguțe când ești în școala generală. Acum nu.

Lumikki deschise ușa balconului și lăsă aerul rece să intre în camera Elisei. Trebuie să petreacă multe minute în mirosul dulce din dressing, în timp ce Elisa și băieții mâncau veseli supa de pui făcută de tatăl Elisei. În cele din urmă, tatăl ei se reîntoarce la muncă.

Lumikki inspiră adânc aerul proaspăt. Nu conta că o înțepa puțin.

— Am putea afla ceva așa, încercă și Kasper să o convingă.

— Sau am putea, pur și simplu, să terminăm cu gluma asta și să mergem să vorbim cu poliția, spuse Lumikki.

Nu, nu, nu. Din cauza petrecerii. Din cauza drogurilor. Din cauza intrării secrete în școală. Din cauza banilor. Din cauză că tatăl Elisei era polițist și oricum, cine i-ar crede pe ei, ar trebui să aibă mai multe informații decât niște poze și un e-mail șters.

— Poate că voi puteți chiuli de la școală două zile la rând, dar eu nu vreau să pierd orele.

Lumikki plecă hotărâtă la parter. Elisa, Tuukka și Kasper o urmară ca niște cățeluși. Le mai lipsea doar limba atârnată afară.

— Mâine n-ai decât două ore de fizică și două de sport, zise Elisa. Și nici nu trebuie să fii absentă decât pentru puțin timp.

Lumikki se uită la Elisa. Aflase fata de orarul și de absențele ei? Deșteaptă treabă. Surprinzător de deșteaptă.

— Dacă mai faci și asta, promit solemn să nu te mai deranjez.

Elisa părea sinceră.

Lumikki nu făcu niciun gest care să arate că-i surâdea ideea. Nici că ar deranja-o cumva sarcina. Știa că se pricepea. Se pricepea să fie invizibilă, inobservabilă, inexistentă.

— OK. Dar acum mă duc la școală. Încă apuc să prind cele două ore de artă.

Chipul Elisei se luminează când realizează că Lumikki fusese de acord. Sări să o ia în brațe pe Lumikki, care se simțea la fel de natural precum în strânsoarea unui șarpe boa. Ar fi

trebuie să o respingă deja de la prima îmbrățișare. Acum era prinsă într-un cerc vicios, din care îi era imposibil să scape.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, repetă Elisa.

Lumikki se trase din îmbrățișare.

— Să n-o dați în bară.

Tuukka stătea la capătul scărilor, rezemat de balustradă. Avea un zâmbet pieziș, cu siguranță credea că arăta sexy, dar în realitate era doar prost. Lumikki se uită la ceasul de pe telefon. Era 12:35. Ar trebui să fie iarăși în fața casei după ora cinci.

Atacatorul încercă să o prindă pe Lumikki din dreapta. Ea îl lovi de două ori direct în nas și imediat după îi servi două croșee în bărbie. Repetă mișcarea. Două drept, două în bărbie. Drept, drept, croșeu, croșeu. Pulsul lui Lumikki părea să fie 175.

Oponentul se clătină, însă rămase în picioare și încercă să o apuce. Lumikki își înfipse cotul drept în pieptul atacatorului și își ridică pumnul drept cu viteza fulgerului, lovind direct în obrazul acestuia. Apoi termină cu o lovitură puternică în lateral.

Atacatorul zăcea întins la pământ. Transpirația curgea de pe spatele, picioarele și fața lui Lumikki.

Atacatorul încercă să se ridice, însă Lumikki îl ținu la pământ cu mâna stângă.

Nici să nu încerci, dobitocule.

Începu să-l lovească iarăși cu dreapta. Îi cără pumni în față și în abdomen. Loviturile erau inițial lente, precise, inevitabile. Au crescut apoi în intensitate, scăpând de sub control, pline de ură.

E zadarnic să implori mila. Nu suntem la biserică și nici nu are nimeni compasiune aici.

Transpirația sărată începu să curgă în ochii lui Lumikki și să o înțepe. Încercă să clipească pentru a scăpa de ea, dar în cele din urmă fu nevoită să-și închidă ochii strâns. Nu era nevoie să vadă. Cunoștea prea bine chipul atacatorului.

In your face. In your face.

Atât. Nu. Te. Mai. Ridici.

— Minunat! Și acum la fel cu stânga. Știți deja mersul. Să începem chiar cu începutul.

Lumikki se duse să-și ia prosopul și își șterse repede ochii și fruntea. Apoi muzica vioaie de la body combat umplu iarăși sala, în care vreo patruzeci de femei tinere, două de vârstă mijlocie și trei bărbați începură să se miște în același ritm.

Lumikki se privi în oglinda mare din sală ca să se asigure că stătea suficient de jos și că ținea garda suficient de sus, în fața chipului ei roșu de efort. Pe diagonală, o fată în verde, cu codițe, îi urmărea pe furiș mișcărilor. Numai bine. Lumikki știa că era cu siguranță una dintre cele mai bune din sală. Executa mișcărilor complet și corect. Stăpâna perfect tehnica.

Tehnica de gimnastică. Pentru că, în cele din urmă, era vorba de gimnastică. Seriile de mișcări executate în ritmul muzicii de aerobic împrumutate din artele marțiale. O coregrafie suficient de simplă, în care se luptau cu oponenti imaginari, în timp ce instructorul le striga instrucțiuni și cuvinte de încurajare. Doar puțin mai agresiv decât aerobicul.

Lumikki prefera totuși body combat. Transpira cum trebuie, mușchii o dureau și putea intra ușor în starea de spirit alertă. Nu mai voia să facă arte marțiale sau box adevărat. Știa, bineînțeles, cum era să-ți afunzi pumnul în stomacul cuiva. Știa cum era să-ți curgă sânge din nas și cât de ciudat și cald se simțea pe propria piele. Ca un gem pe jumătate răcit. Nu avea nevoie de o țintă vie, reală, își amintea încă foarte bine cum se simțea să dai într-un om, deși se întâmplase cu doi ani în urmă. Amiaza aceea scăldată în lumină albastră în curtea școlii i se întipărise în minte. Când îi trecea prin fața ochilor, simțea un gust acru în gură și un miros de parfum proaspăt în nări. Trandafir, vanilie și o nuanță de lemn de santal.

Let it rain over me.

Nu era nevoie ca ploaia să-i ude maioul negru. Era deja learcă de transpirație.

După curs, merse în vestiar, lăsă respirația să-i revină la normal și își dădu jos bandajele de pe mâini. Acestea erau răsucite în jurul palmelor și încheieturilor pentru sprijin și pentru a absorbi transpirația. Înainte de toate, însă, și ele făceau parte din joc, din rolul de luptător fioros, pentru care mai ales studentele conștiincioase se îmbrăcau cu plăcere. Și Lumikki. „Bandaje cu atitudine” le ziceau unele dintre ele, fie amuzate, fie nerăbdătoare.

— Programul ăsta e nou. Mai dificil decât cel de dinainte.

Lumikki privi în direcția celei care vorbea. Estimă că fata avea cu vreo doi ani mai mult decât ea. Stătea la celălalt capăt al băncii, își dădea jos bandajele și i se adresase ei. Avea părul lung și roșu prins sus într-o coadă. Fața și brațele îi erau acoperite de pistru. Pantaloni negri și lălâi și un maiou strâmt, asemănător cu al lui Lumikki. O mai văzuse de multe ori la curs și la sală. Știa că fata o văzuse și ea. Lumikki cunoștea privirea fetei urmărindu-i mișcările. Nu doar mișcările, ci și curbele corpului, forma mușchilor. Știa deja că fata urma să-i vorbească la un moment dat.

— Chiar așa, răspunse Lumikki.

Fata cu părul roșu se mișca natural, relaxat în preajma lui Lumikki. Prin mirosul de transpirație se distingeau parfumul „One” de Calvin Klein și gelul de duș cu aromă de grepfrut. Bicepsul încordat îi ieși în evidență când își dădu jos bandajul. Pe pielea transpirată a fetei se vedeau șapte pistru, care aminteau de Constelația Gemeni.

Amintirile năvăliră în mintea lui Lumikki. Altcineva care folosea „One”. Cineva care avea Constelația Gemeni tatuată pe gât. Își aminti cum se simțise să-și apese buzele pe piele, lăsând mici săruturi de-a lungul stelelor. Zăbovise mai mult timp asupra lui Castor. Ghicise că în zona lui Pollux, purtătoarea tatuajului nu mai avea răbdare să se întoarcă, să-i prindă încheieturile lui Lumikki, să-i sărute buzele.

Chiar se întâmplase doar vara trecută? Parcă trecuseră o sută de ani.

Lumikki înșfăcă sticla de apă și bău cu înghițituri mari. Fata aștepta în mod clar ca ea să spună ceva, să-i dea un semn că putea să vină să se așeze mai aproape. Să facă un mic pas. Lumikki știa prea bine unde s-ar ajunge. La noi întâlniri, zâmbete, o propunere nevinovată de a merge la cafea și, inevitabil, la o situație în care ea ar fi forțată să rostească vorbe aspre.

Nu are legătură cu tine, ci cu mine.

Nu acum, nu încă, poate niciodată.

Să rămânem doar prietene. Amândouă știau că asta însemna să se țină cât mai bine la distanță una de alta.

Lumikki n-ar fi putut niciodată să-i spună că erau împreună numai din cauză că mirosul ei îi amintea de altcineva. Și tocmai din acest motiv nu puteau continua. Nu putea fi necinstită. Ar trebui să mintă de la bun început, iar asta ar duce numai la rușine, tristețe, nervi.

În zadar. Lumikki se decise să salveze timpul amândurora și să-i menajeze fetei sentimentele și continuă să bea apă. Momentul de tăcere începu să devină stânjenitor. Fata se foi neliniștită, își trecu mâna peste păr, apoi spuse:

— Bine. Pe data viitoare.

Lumikki își ridică ușor cealaltă mână în semn de salut. Fata își luă geanta și se duse în altă parte a vestiarului, astfel încât să nu se vadă una pe alta. Lumikki expiră în liniște. Sentimentul de euforie de după efort dispăruse. Hainele reci îi erau lipite de piele.

I surrender. Ultima melodie de la curs îi răsuna enervant în urechi. În unele cazuri, prefera să se predea în loc să mai încerce. Uneori era chiar mai bine.

Lumikki se afla singură în saună, în mod excepțional.

Nu aruncă din prima apă peste pietre, ci lăasă căldura să-i cuprindă trupul. Transpirația îi reapăru pe piele, se scurse de la gât pe șira spinării. Amintirile din vară și toamnă voiau să iasă la suprafață odată cu sudoarea, deși Lumikki încerca să le spună că nu era momentul potrivit. Niciodată nu era momentul potrivit pentru a fi năpădit de dor. O prindeau în gheare și o strângeau de mijloc, făcând-o să se îndoiaie.

Ochii albastru-deschis se uitau direct într-ai ei. Apoi repede undeva, într-o parte. Undeva mai departe.

— E mai bine să nu ne mai vedem de acum.

— Niciodată?

— Cel puțin pentru o vreme. Sigur înțelegi că vreau să trec singură prin asta. Nu pot să fiu cu tine acum. Și nici n-ar fi corect să trebuiască să mă suporti.

Lumikki voise să țipe, să se opună. Ce drept avea să-i definească limitele rezistenței, să decidă singură ce era corect și ce nu? Lumikki știa să facă singură față. O enervase cu câtă blândețe fusese lăsată în afara vieții și a problemelor celeilalte. Ca și când ar fi fost un copil mic și delicat, care trebuia protejat. Lumikki fusese tentată să explodeze, să-i spună că trecuse prin lucruri mult mai rele și că nu trebuia tratată cu mânuși.

Pricepuse totuși că nu avea rost să strige. Ea se hotărâse. Rolul lui Lumikki era numai să accepte. Un astfel de rol avea ea în această piesă.

— Ce înseamnă „o vreme”? Pot cel puțin să te sun?

Lui Lumikki nu-i plăcea tonul ei ridicat, implorator. Simți cum i se puse un nod în gât, dar știu că nu putea să plângă. Trecuseră deja ani de când își pierduse abilitatea de a plânge. Vara trecută își imaginase că putea să o recupereze, dar în timpul acelei discuții înțelesese că trebuia să trăiască așa, cu nodul acela, să-l înghită și să spere că va dispărea de la sine.

Fără telefoane, fără e-mailuri, fără mesaje pe Facebook, fără mesaje codate în Morse cu lanterna la ceasurile târzii ale nopții, fără semnale de fum în serile răcoroase de

toamnă, fără gânduri atât de intense încât să pătrundă prin ceață, pereți și uși. Fără nimic. Liniște completă. Era ca și când ar fi fost înghițită de pământ. Cel puțin, astfel dispăruse din viața lui Lumikki. La fel de surprinzător și de șocant precum apăruse.

Lumikki își aminti de ziua aceea de mai. Soarele strălucea puternic, iar temperatura trecuse de douăzeci de grade pentru prima oară în vara aceea. Se plimba prin centru purtând prea multe haine, își dăduse jos haina pe malul râului și se așezase pe bancă privind cum curgea apa întunecată, simțind căldura soarelui pe chip. Se gândise că momentul putea fi perfect dacă ar mânca prima înghețată la cornet a verii. Din fericire, chioșcul de înghețată era aproape. Lumikki își luă haina pe braț și se duse la chioșc, unde se formase o coadă lungă. Și alții aveau poftă de înghețată.

Așteptând, Lumikki se întreba de care să ia, lemn-dulce sau lămâie. Cea de lemn-dulce era preferata ei. Era într-adevăr foarte bună. Și cea de lămâie îi plăcea. Poate avea legătură cu lumina de mai și cu soarele, care promitea căldură sufocantă și o vară lungă. Încă nu se hotărâse, când îi veni rândul.

Ochii albastru-deschis ai vânzătoarei o măsurară pe Lumikki, care deschise gura să comande. Vânzătoarea i-o luă totuși înainte.

— Nu spune nimic. Lasă-mă să ghicesc. Nu vrei ciocolată, nici căpșune. Vanilie în niciun caz. Nici chestiile cu caramel nu te interesează și nici aromele noi, pe care le crezi cam stupide și înșelătoare. Ești genul care preferă lemnul-dulce. Se vede de la o poștă.

Apoi, ochii albaștri se îngustară, privirea deveni mai pătrunzătoare.

— Însă chiar acum, vrei lămâie. Pentru că nu mai e primăvară, dar nici chiar vară încă. Vrei ceva amărui și galben. Înghețată ca soarele de mai.

Lumikki nu scoase nicio vorbă.

— Vrei o cupă, dar nu vrei cornet, pentru că ți se pare că vafele au gust de carton. Așadar, îți dau un pahar.

Vânzătoarea de înghețată se întoarse să ia o cupă. Lui Lumikki i se făcu deodată foarte cald. I-ar fi fost cald chiar și dacă s-ar fi dezbrăcat pe loc de toate hainele. Vânzătoarea nu se grăbea. Momentul stânjenitor se prelungea. Lumikki încă nu îndrăznea să spună nimic. În final, vânzătoarea se întoarse și îi întinse înghețata și un șervețel. Când Lumikki începu să caute banii, ochii albaștri îi zâmbiră.

— Lasă. Fac cinste.

Lumikki mormăi ceva în semn de mulțumire și se întoarse pe călcâie cu obrazii arzându-i. Se simțea de parcă avusese o revelație. Senzația era inconfortabilă, dar în același timp simțea și niște furnicături ciudate. După ce se întoarse pe malul râului, văzu că pe șervețel era scris ceva.

„Sună-mă. Oricând ai chef.” Și un număr de telefon.

Lumikki își scutură capul. Îndrăzneată, se gândi. Și cu atât mai probabil o nenorocită. Când veni seara, formă numărul cu mâinile transpirate.

O nenorocită egoistă. O lașă. O fugară jalnică. Lumikki își tot repetase cuvintele după despărțire, în orele târzii ale nopții, însă nu deveniseră adevărate. Se îndrăgostise de o nenorocită, de o lașă. Îi înțelese decizia, deși nu voise s-o facă. Așteptase și sperase, sperase și așteptase, sărise de fiecare dată când suna telefonul, stătuse la fereastră și privise în stradă, închipuindu-și că vedea o siluetă cunoscută. Își făcuse o cafea tare în

miez de noapte, pentru că știa că oricum n-ar putea dormi. Mirosul puternic al cafelei o consolă și o învălui ca într-o pătură moale. Băuse cafeaua intenționat prea fierbinte, încercând să scape de nodul din gât.

După săptămâni, luni de zile, nodul se micșoră, iar dorul își mai pierdu din intensitate. Încetase să mai spere. Nu avea rost. Probabil că nu se vor mai întâlni niciodată.

Lumikki aruncă apă pe pietre. Cuptorul îi răspunse cu un sfârâit prelung. Aburul fierbinte îi lovi deodată spatele și gâtul. Lumikki își îndreptă coloana și simți cum presiunea din stomac începe să dispară. Ochii o usturau, așa că îi șterse cu mâna. Era transpirație, doar transpirație.

Era seară. Lumikki se holba la peretele alb din apartamentul ei, gândindu-se la tabloul la care lucrase în orele de artă. Nu era cine știe ce pictor talentat sau artist grafic, chiar dacă iubea artele vizuale. Nu-și făcea iluzii că va putea să devină mai mult decât un amator mediocru. Se ducea la orele de artă doar pentru amuzament, se bucura de posibilitatea de a se juca și de a se relaxa creând imagini. Mai târziu în viață, nu va mai avea ocazia să folosească gratis culorile, materialele și spațiul pe care i le oferea acum cursul.

Negru, negru, negru. Suprafața picturii era deja uniformă, însă Lumikki ar fi vrut și mai mult negru, adâncime, perspectivă, astfel încât tabloul să nu fie doar o imagine bidimensională. După ce pusese suficiente straturi, așeză tabloul pe podeaua clasei, peste un ziar, se urcă pe scaun și începu să picure vopsea roșie de deasupra. Picăturile de vopsea stropiră suprafața neagră ca niște stropi roșii de ploaie, ca niște stropi de sânge.

Lumikki aproape terminase tabloul astăzi.

Acum îi știa și numele. Va fi *Despre prietenia dintre fete*.

**3 martie,
joi**

Munții ca de frișcă, albi precum păpădiile pufoase și delicate. Departe și mai departe, treceau unul pe lângă altul. Norii se mișcau alene.

Dagen svalnar mot kvällen... {21}

Încă nu era răcoare. Cel mai cald moment al zilei ajungea la apogeu. Aerul era precum nectarul. Îți gădila degetele de la picioare, coapsele, brațele, ca și când cineva ți-ar fi trasat conturul trupului cu o pană. Puteai sta pe cheiuri complet gol să te uiți la cer și la nori. Să aștepți. Să tânjești. Să-ți fie dor de cel care se afla doar la câțiva pași. Să-ți zâmbești singur, simțindu-i privirea pe tine.

Tag mina smala axlars längtan... {22}

Căldura de afară și din interior. Căldura care făcea să dispară gândurile inutile. Încetineală grăbită, grabă încetinită. Efemeritatea nesfârșită a verii. Un moment în care totul era bine, în care să fii cu cineva era mai plăcut decât să fii singur. Gândul că sentimentul acela ar putea continua pentru mult, mult timp. Puteai rămâne aici. Puteai fi cu acea persoană. În mâna ei se puteau prinde zeci, sute, mii de povești. Putea fi liniște. Puteai asculta ritmul calm, domol al respirației, care se putea intensifica dintr-odată.

După ce vara se sfârși, iar vântul rece începu să împrăstie primele frunze îngălbenite, gândurile la cheiuri păreau un vis. Un vis pe care îl avusese altcineva.

Lumikki oftă și își mută privirea de pe cer către departamentul de poliție. Geamurile mari ale autogării dădeau direct într-acolo. Stătea și aștepta deja de trei ore să se întâmple ceva.

Nu avea niciun sens.

Îl urmărise pe tatăl Elisei, Terho Väisänen, de acasă din Pyynikki, de-a lungul șoselei Hatampää, înfruntând gerul neîndurător. Apoi Terho intrase la lucru, iar Lumikki rămăsese în autogară. Nu se deranjase să meargă în departamentul de poliție. Chiar dacă rândul la pașapoarte era cunoscut pentru cât de greu înainta, ar fi trebuit să aștepte ore în șir în hol, iar asta ar fi dat de bănuț la un moment dat.

Acum nimeni nu se uita la ea. Era suficient de curată încât să nu fie luată drept fără adăpost și suficient de discretă încât să nu-și dea nimeni seama că fusese acolo.

Părea totuși absurd să-și petreacă astfel ziua. Terho Väisänen probabil că lucra conștiincios până la ora patru sau mai târziu, apoi mergea acasă pe același traseu pe care venise. Ce mai urmărire!

Lumikki era la a patra cană de cafea neagră. Cumva trebuia să rămână în priză.

Banii. Bărbații care o urmăreau pe Elisa. Pozele cu femeia aceea tânără. Ursul Polar. Ce legătură exista între toate?

Terho Väisänen era cheia. De asta era sigură. Și Elisa era sigură de asta, deși nu ar fi vrut să creadă nimic rău despre tatăl ei. Trebuia. Chipul fetei se întunecase după ce văzuse pozele. Ceva în ea se rupsese atunci. O anume inocență pe care o avea dispăruse în momentul acela.

Lumikki recunoscuse sentimentul. Își aminti cum se privise în oglindă o dată în clasa întâi, cu puțin înainte de Crăciun, și văzuse o fată mică și speriată, care n-ar fi crezut

niciodată că i se poate întâmpla așa ceva. Că exista așa ceva. *Eu nu mai sunt eu.* Așa se gândise. Era adevărat. Devenise altcineva, o altă fată.

A fost odată o fată care a învățat să se teamă.

Lumikki își odihni ochii obosiți, aruncând o privire prin autogară. Clădirea renovată cu câțiva ani în urmă era frumoasă. Lumina dimineții pătrundea înăuntru prin ferestrele mari. Dacă te uitai doar la lumină și nu la albul orbitor de afară, îți puteai imagina că e vară.

Lumikki ar fi avut chef să se întindă în sala de așteptare pe un scaun, să închidă ochii și să viseze încă o dată la căldura și delăsarea verii. Să accepte fericirea și tristețea aduse de amintiri.

Ce naiba făcea aici, de fapt?

Viivo Tamm rezolva un careu de sudoku dintr-un ziar, uitându-se în același timp cu un ochi către departamentul de poliție. Se îndoia de sănătatea mintală a lui Boris Sokolov. Nu părea să aibă deloc sens să stea toată ziua de șase la poliție. Sokolov credea totuși că era ceva putred acolo. Nu înțelegea de ce bărbatul nu răspunsese la mesajul Nataliei. Natalia râdea uneori spunând că Terho Väisänen îi răspundea aproape înainte ca ea să apuce să-i trimită mesajul.

Se pare că Sokolov avea o bănuială că astăzi urma să se întâmple ceva. Când Sokolov avea o bănuială, era zadarnic pentru ceilalți să se opună.

Viivo îl întrebase pe Sokolov dacă nu putea merge să stea puțin de vorbă cu Terho Väisänen, să-l facă să înțeleagă că nu era de glumă cu ei. Viivo Tamm se pricepea să convingă oamenii să rămână în linie. Tăcuți. Unii nu mai vorbeau despre nimic, niciodată.

Nu mersese. Niciunul dintre ei nu se putea vedea cu polițistul, dacă și când cooperarea avea să continue. De aceea trebuia doar să spioneze.

Sokolov era convins că Väisänen își juca propriul joc. Voia să știe dacă acesta avea jucători.

Ce vine în căsuța aia, nouă sau șapte? Trebuia să fi ales un sudoku de trei stele în loc de cinci. *Keep it simple.* Doar nu avea de gând să devină maestru în sudoku. O făcea doar ca să-și mai omoare timpul. Viivo mușcă din capătul creionului, aruncând o privire către departamentul de poliție.

Va pierde toată ziua astfel.

Lumikki începu să-și caute telefonul ca să o sune pe Elisa și să renunțe la promisiune. Pierduse deja suficient de mult timp din viață cu activitatea aceasta zadarnică.

Terho Väisänen se gândi la e-mailul primit seara târziu. Bineînțeles, invitația nu venise direct de la Ursul Polar, ci de la unul dintre mulții „asistenți”, și acesta un nume de cod. Asistentul îi scrisese că va trebui să meargă la Casa Tampere^{23}, să caute un telefon mobil ascuns în baie pentru bărbați în rezervorul de apă din a treia toaletă, apoi să sune la numărul salvat pe apelare rapidă. Urma să primească alte instrucțiuni atunci. Mobilul se va afla în ascunzătoare numai astăzi.

Încerca să muște oare o bucată prea mare?

Colaborarea cu Boris Sokolov și estonienii funcționa încă. Erau niște infractori de talie mijlocie. Boris Sokolov era cu vreun cap deasupra lor, însă și el era un subordonat. Ursul Polar era altă mâncare de pește. Despre el umblau tot felul de zvonuri, însă nu știa nimic concret. Terho nu cunoștea pe nimeni care să-l fi văzut în persoană.

Însă dacă își voia banii, trebuia să facă ceva. Și îi voia cu adevărat. Trebuia să-i primească. Se bazase pe ei, iar curând se apropia termenul-limită pentru datoria de la jocuri.

Terho își liniști zgomotele stomacului, își trase haina pe el și se decise să meargă la baie în Casa Tampere în pauza de prânz.

Bărbatul ieși pe ușa departamentului de poliție.

Viivo Tamm intră în priză.

Lumikki intră în priză.

Viivo fu mai rapid, spre norocul lui Lumikki. Își dădu seama că bărbatul care se concentra asupra careului de sudoku îi părea cunoscut. Când acesta porni, Lumikki îi recunoscuse pașii, postura puțin aplecată și mișcarea mâinilor.

Unul dintre urmăritori.

Bărbatul ieși repede pe ușă. Lumikki își dădu pe loc seama că ei doi nu se aflau în același loc din întâmplare și mai ales, nu plecau de acolo în același timp. Ea și bărbatul aveau același obiectiv.

Aceeași țintă.

La naiba, asta făcea treaba mai dificilă. Lumikki trebuia să rămână ascunsă de privirile a doi bărbați.

Lumikki stătu o clipă, ezitând, în aula din Casa Tampere.

Până aici, totul mersese bine. Tatăl Elisei era atât de concentrat asupra scopului său, iar următorul asupra lui, încât niciunul nu-i dădea vreo atenție lui Lumikki. Păstrase o distanță potrivită, menținând contactul vizual cu ambii bărbați. Vezi, dar să nu fii văzut. Știa asta.

Traversaseră podul Sori și trecuseră de universitate, apoi făcuseră dreapta pe Strada Universității și ajunseseră la Casa Tampere.

Înăuntru apăru o problemă.

Terho Väisänen merse direct de-a lungul Liniei Albastre a lui Kimmo Kaivanto^{24} și intră în toaletă. Următorul așteptă o clipă, se uită în stânga și în dreapta, apoi intră și el.

Lumikki își cântări opțiunile. Putea aștepta în hol, stând ascunsă. Pe de altă parte, putea fi crucial ce se întâmpla în toaletă. Era greu de crezut că tatăl Elisei ar fi venit până acolo doar pentru că se plictisise de toaleta de la birou. Avea el vreun alt motiv, iar Lumikki trebuia să afle care. Nu putea merge ca fată înăuntru, ar fi atras atenția. Trebuia deci să se dea drept băiat.

Lumikki se privi în oglinda din fața garderobei. Avea haine închise la culoare și căciulă gri. Toate unisex. Paltonul gros îi ascundea forma trupului. Își strânse repede părul sub căciulă și adoptă o altă postură. Își schimbă expresia feței.

Schimbarea era semnificativă. Din oglindă o privea un adolescent, cu căciula trasă bine pe cap.

Mersul era important. Lumikki păși mai relaxat, mai legănat, dând mai amplu din brațe. Se îndreptă către toaleta pentru bărbați, puse mâna pe clanță și trase de ușă cu încredere.

Degetele lui Terho Väisänen alunecară atunci când acesta încercă să ridice capacul de la rezervorul toaletei. Era surprinzător de greu și de bine fixat. Încercă să se folosească de unghii, însă degeaba, erau prea scurte. Se căută prin buzunare. Brelocul reflectorizant era inutil, la fel și permisul de conducere. Din fericire, găsi o cheie veche într-unul din buzunare, probabil uitată acolo de cine știe când, și reuși să o înfigă sub capac. Apoi începu să-l deschidă pe cât posibil în liniște. În același timp, auzi că intrase cineva în toaleta vecină.

Ce ghinion pe el. Nimic nu putea face în liniște.

Cheia începu să se deformeze amenințător, însă din fericire reuși să mute capacul. Stătea destul de precar pe marginea vasului de toaletă. Bufnitura răsună precum o explozie în liniștea din baie.

Se deschise iarăși ușa băii. Minunat, încă o pereche de urechi. Cel care intrase alege cealaltă toaletă de lângă a lui Terho. Acesta se simțea încolțit. Trebuia să se calmeze, să respire adânc și să nu mai fie paranoic. Casa Tampere era un loc public, iar toaleta era gratis. Bineînțeles că era folosită. Era doar o întâmplare nefericită că trei bărbați voiau să-și golească vezicile în același timp. Doi, adică. El voia să țină altceva în mână.

Terho își dădu jos haina și își suflecă mâneca dreaptă. Apoi își vârî mâna în

rezervorul cu apă și începu să pipăie. Inițial, degetele lui întâlneau doar apă. Terho fu dezgustat, deși știa că apa era complet curată. Oare era într-adevăr în toaleta care trebuia? Dacă telefonul fusese deja luat de acolo? Dacă fusese înșelat?

Apoi atinse ceva cu mâna.

Bingo.

Terho scoase o cutie neagră, evident impermeabilă. O deschise cu grijă și găsi un telefon mobil învelit în plastic, îl vârî în buzunarul hainei, cutia o așeză în altul, apoi puse capacul la loc. Bătăile inimii îi răsunau ca o tobă în urechi, își dădu seama că îi tremurau mâinile. I se înmuiară picioarele, deși știa că nu avea de ce să se teamă.

Își luă haina pe el, deschise ușa și merse repede la chiuvetă. Își puse săpun în palmă și se spălă de două ori pe mâini. Se abținu să meargă să ștergă amprente de pe capacul rezervorului. Ar fi fost prea de tot.

Nu se auzea nimic din celelalte toalete. Poate erau constipați, se gândi Terho, apoi își uscă mâinile și se grăbi să iasă.

Lumikki numără secunde. Se uită repede pe sub peretele despărțitor, să fie sigură că intrase în toaleta de lângă Terho Väisänen. Judecând după sunete, bărbatul făcea ceva cu capacul rezervorului de la toaletă. După ce termină, se spălă pe mâini și plecă.

Următorul trase apa. Probabil doar pentru aparențe. Ieși apoi din toaletă fără să se spele pe mâini. Lumikki ura lucrul ăsta. Nu era obsedată de igienă, însă era chiar ceva de bază.

Cinci, șase, șapte, opt...

După zece secunde, Lumikki deschise ușa cabinei, se spălă pe mâini, apoi ieși din baie. Apucă să vadă cum Terho Väisänen și următorul său ieșeau din clădire. Lumikki se grăbi.

Parcul Rațelor arăta ca-n povești. Crengile copacilor erau acoperite de chiciură, iar pe suprafața lor străluceau cristale de zăpadă înghețată. Lumina soarelui se reflecta în fiecare cristal. Lucea, sclipea, licărea, scăpăra. Crăiasa Zăpezii trecuse cu sania prin parc. Pletele și veșmintele ei plutiseră în aer, lăsând în urma lor particule minuscule de gheață. Răsuflarea ei făcuse totul alb, ca prin vrajă.

Suflarea Crăiesei Zăpezii. Gheață și crivăț.

Suflarea lui Lumikki. Aburi, care se condensau rapid pe fular și pe puful aproape invizibil al obrazilor ei.

Se îndreptă către aparatele de fitness din parc și începu să facă niște tracțiuni, ascultând atent. Terho Väisänen tocmai scosese un telefon mobil din buzunarul hainei, tastase ceva, apoi îl duse la ureche, plimbându-se pe lângă iaz.

Următorul se afla în apropiere, în spatele unui copac, fumând o țigară. Se părea că Terho Väisänen nu-l observase. Probabil că o văzuse pe Lumikki făcând tracțiuni, însă nu se gândea că un băiat ar fi fost interesat de ceea ce vorbea el la telefon. În plus, sigur credea că se află suficient de departe. Totuși, în frigul acela cumplit, undele sonore se transmiteau foarte bine.

Trei, patru, cinci...

Lumikki își număra tracțiunile, așteptând ca tatăl Elisei să înceapă să vorbească.

— *Hello? This is... okay, you know who this is.* ^{25}

Engleza era dificil de înțeles. Terho Väisänen vorbea cu o voce joasă în direcția iazului, iar o parte din cuvinte se pierdeau pe drum. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi vorbit în finlandeză.

Lumikki simți că brațele încep să-i obosească. În mod clar, făcuse prea puține tracțiuni în ultima vreme. Totuși, nu se dădu bătută.

Urmăritorul stătea și el cu urechile ciulite. Doisprezece, treisprezece...

— *Polar Bear... Already an invitation?... 8 pm tomorrow, right. Black tie. If you could just...* ^{26}

Ultima propoziție se sfârși abrupt. Se pare că cineva îi închisese lui Terho Väisänen. Lumikki auzise suficient. Așadar, tatăl Elisei mergea totuși la petrecerea de mâine a Ursului Polar.

Brațele lui Lumikki cedară. Căzu la pământ, cu mușchii tremurându-i de efort.

La dracu. S-a zis cu invizibilitatea.

Terho Väisänen și urmăritorul priveau amândoi în direcția ei. În niciun caz nu mai putea continua acum cu urmărirea. Cel mai important lucru era să ducă la bun sfârșit rolul de tânăr sportiv.

Lumikki se porni să alerge hotărât în jurul iazului. Ghetele îi alunecau pe gheață. Distrugeau iluzia în mod evident. Oricum, n-avea cum să le transforme în teniși prin puterea minții. Trebuia să-și păstreze calmul.

Un sportiv aleargă pe aici. Nu e nimic ciudat.

De-ar ajunge mai repede la capătul iazului, ar putea apoi continua direct spre casă, să bea ceva cald și să-i dea raportul Elisei.

Lumikki înțelese că spera degeaba, auzind pașii grei care se apropiau în fugă.

Boris Sokolov încercă să-l sune pe estonian, însă acesta nu-i răspunse. Cu siguranță își pusese telefonul pe silențios ca să se poată concentra asupra urmăririi. O idee bună în sine, însă de fapt treaba era complet inutilă. Boris tocmai primise un mesaj de la Ursul Polar, conform căruia Terho Väisänen luase legătura cu el, iar oamenii Ursului Polar găsiseră o modalitate mai specială de a-l invita la petrecere. Boris nu înțelegea tot timpul comportamentul Ursului Polar. Uneori se întreba dacă acesta acționa cu mare precauție sau doar îi făcea plăcere să alerge oamenii. A doua variantă părea să fie la fel de plauzibilă precum cea dintâi. Uneori, Boris era de-a dreptul sătul de poruncile și mofturile Ursului Polar. Știa că se afla într-o poziție privilegiată, poate era chiar favoritul lui, însă asta se putea schimba în orice moment. Trăia într-o teamă continuă, umbla cu gulerul hainei ridicat până sus. Nu-și permitea să facă nicio eroare.

Așadar, era mai bine să oprească urmărirea. Nu avea sens să-și asume riscul să facă cineva legătura între estonian și polițist. Sau ca Tamm să facă ceva nesăbuit. Viivo Tamm era priceput, un profesionist, dar ocazional îi sărea țandăra. Când se întâmpla, Viivo Tamm devenea imprevizibil și incontrollabil.

Boris îi trimise un mesaj. „Stop. Anulează operațiunea.”

Viivo Tamm grăbi pasul. De data asta, târătura nu-i va scăpa. De data asta, îi va arăta fetei cine e șeful. Prima dată fusese o întâmplare. Acum, era ceva personal. Mobilul îi vibra în buzunar. Cineva încerca să sune, însă Viivo n-avea timp să răspundă. Avea o treabă de făcut.

Viivo nu se gândise mai devreme de ce îi părea atât de cunoscut băiatul care făcea tracțiuni. Apoi îl privise mai îndeaproape. Haina. O mai văzuse undeva. Când băiatul începu să alerge, Viivo își aduse aminte. Băiatul nu era deloc băiat, ci fată. Alerga oarecum altfel, dar suficient de asemănător, astfel că o recunoscuse.

Însă de ce nu o recunoscuse Terho Väisänen? Doar era fiica lui.

Viivo se gândi un moment. Când își dădu seama, îl lovi ca un fulger. Fata nu era fiica polițistului. Era altcineva, care se implicase în povestea asta pentru un motiv anume. Iar acum, va afla de ce.

Când fata începu să alerge mai repede, Viivo simți cum se înfurie. Nu fugea nicio târătură de-asta chiar sub nasul lui. Din cauza ei îi înghețaseră degetele de la mâini și de la picioare și pierduse timp prețios prin tufele din Pyynikki și completând sudoku în autogară. Fata cu căciulă roșie îl luase de prost.

O va prinde. O va forța să-i spună ce rol avea ea în toată afacerea.

O va învăța să nu se amestece în jocurile adulților.

Poteca de lângă Casa Tampere, apoi la deal către strada Kalevantie, peste drum. Gheață, polei, încălțări total nepotrivite pentru alergat. Frigul care-i zgâria plămâni și haina care-i încetinea mișcările. În mod clar, alergatul pe timp de iarnă nu era genul ei.

Lumikki aruncă o privire în spate.

Bărbatul o ajungea din urmă.

Lumikki încercă să respire printre dinți. Șuiera ca un șarpe. Gerul era nemilos.

Partea cealaltă a străzii Kalevantie.

Frig, frig, frig, frig. Kyl määki Turuus. Kyl määki Turuus.^{27} Propoziția îi răsuna în cap lui Lumikki, în timp ce încerca să ia o decizie rațională. Să continue pe cealaltă parte? Argumente pro: alți oameni, mașini. Argumente contra: în unele locuri era un strat de gheață lucios ca oglinda și posibilitatea ca partenerii urmăritorului să se afle într-o camionetă și să o răpească la momentul potrivit. Ar îndrăzni? în plină zi?

Lumikki se hotărî repede să o ia pe Strada Cimitirului. Poteca nu avea atâta gheață acolo. Începu să alerge spre cimitirul Kalevankangas.

Bărbatul o urmărea. Din fericire, și el părea să aibă dificultăți în a ține pasul pe drumul alunecos.

Kyl määki Turuus. Kyl määki...

Încetează.

Lumikki încercă să se gândească la altceva.

Run baby run baby run baby run...

Sheryl Crow o scăpă. Ghetele o dădeau de gol. Lumikki înjură în sinea ei. De-acum înainte, ar trebui să folosească pantofi de alergat cu crampoane din când în când. În caz că se confrunta cu astfel de urmăritori.

Intră în cimitir. Mormântul lui Väino Linna^{28} era în dreapta, al lui Juice^{29} în stânga. Băieți buni^{30} amândoi. Totul în afară de viață e zadarnic. În mod particular, o moarte zadarnică ar fi fost zadarnică acum. Printre morminte. Ce ironie.

Pașii bărbatului se auzeau tot mai aproape. Lumikki știa că n-avea rost să se uite în urmă. Dacă o făcea, ar fi pierdut secunde prețioase. Putea fugi în capelă? Sau unde se ținea cenușa decedaților? Oare era cineva acolo? Va putea intra?

Alergatul nu era permis în cimitir.

Vocea mamei. Învățăturile mamei. Scuze, mamă. Nici tu nu știi chiar totul. Uneori trebuie doar să alergi.

Morților nu le păsa. Morții sunt morți. Morții nu tresar, chiar dacă peste mormintele lor sare o fată, care nu vrea să li se alăture încă. De aceea trebuia să alerge, chiar dacă picioarele îi alunecau incontrollabil la fiecare pas, chiar dacă gerul părea să-i perforeze plămânii, iar transpirația îi curgea șiroaie pe sub haine.

Brazii înalți din cimitir erau acoperiți de un strat de zăpadă. Crengile atârnav grele pe deasupra mormintelor, pe deasupra celor care vizitau mormintele.

Morți și vii. Vii și morți.

Vii și morți.

Lumikki auzea deja respirația întretăiată a bărbatului. Nu mai avea mult până o prindea de marginea hainei.

Atunci se întâmplă ceva. Lumikki auzi o bufnitură, un geamăt și înjurături în estoniană. Nu le înțelegea, dar bănuia ce puteau fi. Nu se întoarse, dar picioarele ei începură deodată să alerge cu mai multă forță.

Viivo Tamm alunecă, căzu, își izbi genunchiul de gheață și își dădu imediat seama că jocul se terminase. Nu mai putea alerga după fată. Acum trebuia să șchiopăteze până

acasă.

Ca un câine bătut.

Ca o javră umilită.

Furia fierbea iarăși în el. Acum era și mai mare, și mai roșie. Îi încețoșă gândirea.

Își scoase arma la iveală, stând în genunchi.

Nu gândea. Simțea doar că fata trebuia oprită. Cu orice preț. Își ridică arma și ochi.

Lumikki auzi un mic pocnet. Apoi ceva șuieră pe lângă coapsa ei și se izbi cu un scrâșnet de piatra de mormânt.

Un glonț.

Bărbatul trăsesese către ea.

Pulsul i se acceleră brusc. Alunecă, țâșni, zbură. Nu mai băgă de seamă gheața sau frigul, nici sudoarea care-i șiroia pe spate.

Îndrăzni să arunce o privire în spate abia după o bucată bună de drum. Silueta bărbatului se vedea în depărtare, în cimitir, ținându-se de genunchi. O bunicuță prietenoasă se duse să-l ajute.

Arma nu se zărea. Alte gloanțe nu mai zburară.

Lumikki continuă să alerge, deodată părându-i-se ușor. Știa că scăpase.

De data asta.

Acoperișul avea crăpături. Formau linii ciudate, care nu duceau nicăieri. Lumikki zăcea în pat și privea cum se intersectau crăpăturile acelea. Simțea cum creștea ura în ea. Strânse în brațe un iepuraș vechi și decolorat, albastru-deschis, căruia îi lipsea o ureche. Jucăria putea suporta strânsoarea ei puternică.

Venise acasă, își scosese ghetele din picioare, își aruncase haina pe un scaun, se dezbrăcase de puloverul transpirat și de bluza și mai udă de sub el.

Stătuse la duș o jumătate de oră. Lăsase apa să curgă pe ea precum ploaia. Își spălase părul cu șampon fără miros și folosise săpun tot fără miros. Folosea mereu produse inodore. Nu pentru că ar fi fost alergică sau hipersensibilă la parfum, ci pentru că nu voia să miroasă a nimic.

Era prea ușor să identifici pe cineva după mirosul șamponului, al săpunului, al cremei sau al aftershave-ului. Cea mai mică adiere de săpun cu aromă de fructe era suficientă să-ți atenționeze nasul, să-ți spună că o anumită persoană a fost în cameră acum o clipă. Majoritatea oamenilor nu ar fi recunoscut mirosul caracteristic al celorlalți într-un loc public, ar fi fost necesar un simț olfactiv mult mai fin, însă izul dulceag și înțepător al parfumului se simțea.

Pe lângă asta, parfumurile activau și amintirile. Mirosul de gudron de pin îi readucea în minte serile de vară și libelulele care zburau deasupra apei. Gelul de duș cu aromă de mosc îi desena o imagine clară a unor brațe și a unui spate musculos, cu omoplații ieșind frumos în evidență. Îi amintea de momentele în care se ținuseră în brațe și râseseră de nimicuri pe care nimeni altcineva nu le înțelegea. O făcea să se gândească la privirea directă, cercetătoare a ochilor albaștri, dinaintea cărora Lumikki se simțise mereu jenată și se înroșise. Inima începea să-i bată repede, iar picioarele i se făceau ca

de mămăligă pentru un moment, atunci când trecea pe lângă cineva care mirosea a gelul acela de duș. Asta deși vedea și știa dinainte că mirosul nu era al persoanei după care tânjea ea. Atât de puternic era efectul miresmelor asupra memoriei.

Poate că nu ne amintim cum arăta cineva, însă atunci când din întâmplare simțim undeva aftershave-ul său, brusc ne revin în minte râsul, părul scurt, blugii și cămașa ecosez. De exemplu. Ne putem aminti cum mergea bărbatul și unde. Dacă a intrat pe o anumită ușă.

Lumikki nu voia asta. Nu voia să rămână în mintea necunoscuților. Nici măcar în a unora dintre cunoscuți. Voia să poată trece cât mai nevăzută și pe cât posibil să nu lase vreun miros în urmă.

Își spălase frica și panica de pe piele. Își oblojise rănilor de la picioare, provocate de alergat, îi răspunsese mamei la telefon.

— Sunt bine. Nu e prea greu la școală. Da, mai am bani.

Minciuni. Minciuni bine intenționate.

Când încetase să-i mai spună mamei ei tot? Când plecase la școală? Probabil că atunci. Sau poate mai devreme, din moment ce în familia lor nu se vorbea. Lumikki nu aflase niciodată de ce nu se vorbea despre nimic, însă liniștea din camere era atât de apăsătoare, încât te prindeai în ea precum într-o pânză de păianjen. Fiecare își vedea de treaba lui. Pentru un străin, lucrurile nespuse puteau fi destul de neobișnuite, chiar ciudate uneori. Ca, de exemplu, iepurașul pe care-l strângea Lumikki în brațe. Mama i-l adusese ultima oară când venise în Tampere și-i spusese că fusese jucăria favorită a lui Lumikki în copilărie. Lumikki se uitase în ochii negri ai iepurașului și își aminti deodată că fusese jucăria favorită a altcuiva. Nu a ei, deși Lumikki era cea care se jucase cu el. Își exprimase gândurile cu voce tare.

— Nu, sigur nu-ți amintești tu bine, susținuse mama. Era jucăria ta favorită și o chema Oscar.

Lumikki dăduse din cap.

— Eu i-am dat numele de Oscar mai târziu. La început, îl chema Pelle. Cred că l-am primit de la vreun văr, nu?

Mama nu mai spusese nimic, iar Lumikki înțelesese că acesta era iarăși unul dintre multele lucruri despre care pur și simplu nu se vorbea.

Crăpăturile din tavan erau ca o hartă necunoscută a cerului. Fisuri. Le iubea. Erau interesante. Acum însă, Lumikki se concentra asupra urii, deoarece aceasta îi dădea putere. Fusese urmărită a doua oară deja, cineva trăsese asupra ei. În mod normal, ar trebui să vrea să scape de povestea asta și mai mult ca înainte. Acum însă, voia să știe, să afle, să ajungă la miezul problemei și să-i facă pe vinovați să plătească. Nu mai voia să se teamă.

Frica va dispărea numai după ce toate cărțile vor fi date pe față.

Așadar, știa ce avea să facă mâine. Lumikki aruncă mânioasă jucăria într-un colț, căută telefonul și o sună pe Elisa.

Viivo Tamm șchiopătă în baston până la ușă și o descuie cu greu cu cheia. Era dificil să țină bastonul, să deschidă și să nu-și lase greutatea pe piciorul stâng. Se dezechilibra

puțin și se strâmbă.

Bunicuța săritoare chemase o ambulanță și s-ar fi dus fără îndoială cu el, să se asigure că era bine îngrijit, dacă nu i s-ar fi promis că Viivo era pe mâini bune.

L-au dus la urgențe, i-au făcut o radiografie și au descoperit o entorsă, i-au pus atele și i-au dat un baston și un calmant puternic.

Acum, Viivo ajungea în final acasă. Garsoniera mică, întunecată și pustie nu i se păruse niciodată mai primitoare decât acum. O bere rece, vreo două pastile de ibuprofen, poate chiar mai multe. Cel mai bine în amestec. Apoi îl va suna pe Boris Sokolov, care deja îi lăsase mai multe mesaje vocale furioase.

Rusnac obsedat. Nu avea chef să-l sune, însă atunci Boris i-ar fi bătut cu siguranță la ușă.

În hol, Viivo fu întâmpinat de un miros stătut. Poate că ar fi cazul să scape de muntele de vase din chiuvetă la un moment dat. Se simțea însă și un miros ciudat, cumva mentolat. Ca și când cineva tocmai ar fi supt pastile de gât.

Închise ușa în urma lui și șchiopătă în camera care era și sufragerie, și dormitor, și birou. Nu apucă să aprindă lumina, că o făcu altcineva pentru el.

Viivo avu timp să-și dea seama de sursa mirosului.

Oamenii Ursului Polar.

Focul fu doar o pocnitură slabă. Apoi Viivo căzu pe spate, iar din gura lui începu să curgă sânge precum vopseaua roșie.

**4 martie,
vineri**

Pielea albă ca zăpada.

O pensulă de pudră imensă șterse fața lui Lumikki. Era palidă ca zăpada și nici nu încerca să ascundă asta, ci dimpotrivă. Fondul de ten era cu o nuanță mai deschis decât culoarea pielii ei. La fel și pudra. Limitele erau estompate sub linia bărbiei. Machiajul îi uniformiza culoarea pielii și acoperea micile imperfecțiuni. Pielea îi era nefiresc de fină. Arăta ca o păpușă de porțelan.

Buzele roșii ca sângele.

Elisa îi desenă conturul buzelor cu precizie. Creionul trasă arcul din centru, apoi partea stângă a buzei superioare, după care pe cea dreaptă. Urmă buza de jos. Culoarea se estompa spre centrul buzelor, dând impresia de adâncime.

Un strat de ruj. Excesul fu îndepărtat ușor cu ajutorul unui șervețel. Apoi încă un strat. Urmă unul de luciu, pentru a crea iluzia unor buze mai pline.

Părul negru ca abanosul.

Elisa îi pieptănă părul lui Lumikki și îl dădu cu fixativ. Îi umflă tunsoarea bob și mai adăugă un strat de fixativ pentru a păstra forma dorită.

Culoarea prinsese bine. Lumikki se gândi cât de ciudat arătase când își spălase părul după aceea, iar faianța albă fusese acoperită de un labirint albastrui. Culoarea formase modele ca de vis pe podeaua din baie, până când scurgerea absorbise totul. Lumikki își clătise părul până când apa rămăsese curată.

Și mai ciudat arătase când Elisa o așezase pe scaun, îi pusese un cearșaf pe umeri și începuse să-i taie părul. Mai întâi până la umeri, iar apoi puțin sub urechi. Buclele mari și negre căzuseră pe jos. Lui Lumikki îi fusese greu să-și imagineze că fuseseră ale ei.

O șuviță neagră, umedă se afla pe podea. Ca un semn de întrebare fără punct. Întreaga situație era un semn de întrebare. Lumikki avea nevoie de punct, și tocmai de aceea se afla acum aici.

— Nu regreti? o întrebă Elisa.

Lumikki aproape că zâmbise.

— Sunt doar celule moarte.

Pe Elisa o trecură fiorii.

— Eu n-aș putea gândi așa.

În final, Elisa îi tunse bretonul, îi îndreptă părul și verifică să nu fi rămas vreun fir mai lung.

Apoi îi întinse lui Lumikki o rochie de seară lungă, a cărei culoare varia de la roșu trandafiriu până la portocaliu și roșu ca vinul atunci când materialul se unduia în lumină. Lumikki o îmbrăcă. Rochia era simplă, avea bretele subțiri și stătea perfect pe ea.

Lumikki se privi în oglindă.

Oglindă, oglinjoară...

Din oglindă se uita la ea o femeie străină, frumoasă, cu spatele drept, ochii machiați în culori închise și cu o expresie pe buze care putea trăda fie un zâmbet, fie dispreț.

Lumikki era mulțumită. Femeia nu era ea. Femeia era altcineva. Cineva care mergea

la petrecerea Ursului Polar.

Elisa țopăia și scotea tot felul de chițăieli. Lumikki le interpretează drept exclamații de admirație.

— Ce frumoasă ești, nu glumă! Sunt bună. Ce naiba cauți aici la liceu, când aș putea deveni un make-up artist genial?

Lumikki se bucura s-o vadă pe Elisa fericită. Culoarea îi revenise în obraji, iar ochii nu mai erau acoperiți de vâlul acela întunecat.

— Și acum, puțin din asta, insistă Elisa, apoi o dădu pe Lumikki cu „Joy”.

Lumikki își ținu respirația, ca să nu inhaleze compușii eterici ai parfumului.

Acum mirosea a altcineva. Bun. Nimeni nu-și va aminti de ea la petrecere. Își vor aminti de femeia care arăta precum Albă-ca-Zăpada, care mirosea a parfum scump, fixativ și săpun de lux.

— Băieți, veniți să vedeți!

Tuukka și Kasper se grăbiră din camera cealaltă.

— Hei, ai reușit să faci ceva... uau!

Tuukka nu mai apucă să termine propoziția atunci când Lumikki se întoarse. Kasper rămase cu gura căscată.

— Ăăă... nu era altă poveste, în care o fată ștearsă devine o tipă foarte mișto? spuse Kasper în cele din urmă. Cenușăreasa, parcă?

— Ți-aș trage-o, îngăimă Tuukka.

În mod clar, băiatul nu apucase să și gândească înainte să deschidă gura.

— Poate în visele tale, se mulțumi Lumikki să-i răspundă.

Era ora 19:20. Lumikki ajunsese acasă la Elisa cu trei ore înainte, iar acolo se aflau și Tuukka și Kasper. La început fuseseră tăcuți. Toți știau că acum depășiseră o anume limită. Până atunci, situația fusese cumva lejeră, interesantă, oarecum captivantă. Nu mai era cazul. Voiseră s-o omoare pe Lumikki. Ea urma să meargă într-un loc unde viața ei chiar putea fi în pericol.

Lumikki le povestise de planul ei.

Nu era rezonabil. Nu era rațional. Era periculos.

Lui Lumikki nu-i păsa. Acum voia să se pună în pericol. Voia să facă ceea ce o speria cel mai tare.

Când Lumikki ajunse în punctul în care le spunea cum va reuși să intre la petrecere în secret pe undeva prin spate, Kasper deschise gura și zise:

— N-ai să poți.

— De unde știi tu? întrebă Elisa.

— Nu se poate intra la Ursul Polar „pe undeva prin spate”. Am auzit că se iau măsuri de securitate foarte serioase acolo. Garduri, paznici și altele.

Kasper își împleti degetele la ceafă și se lăsă pe spate în fotoliu. Era evident că-i plăcea rolul său de informator.

— OK. Atunci putem uita tot planul, spuse Lumikki.

Kasper zâmbi viclean.

— Asta dacă nu poți intra direct prin față, în văzul tuturor.

— Și cum voi reuși asta?

— Pentru că femeile pot. Cel puțin un anumit gen, cele care au fost invitate la petrecere ca să țină companie bărbaților și ca să arate frumos. Astea nu sunt întrebate nimic, atâta timp cât sunt îmbrăcate conform temei. Iar de data asta, tema sunt poveștile, basmele.

Auzind asta, Tuukka se îneacă în timp ce sorbea dintr-un pahar cu apă minerală.

— Tu vorbești serios? Adică vrei să spui că facem din fata asta care arată a lesbiană eco-anarhistă o târf... pardon, o însoțitoare de lux?

Elisa o privi cu atenție pe Lumikki, din cap până-n picioare.

Apoi îi anunță pe băieți că puteau să se distreze vreo două ore uitându-se la filme sau jucându-se ceva.

— Pot să fac exact ceea ce voi nu puteți, rosti ea, zâmbind. Iar dacă vine tati acasă, să-l țineți departe de camera mea, spuneți-i că dorm sau fac yoga dezbrăcată, orice.

Lumikki era pregătită. Ceasul arăta 19:45. Purta rochie roșie și pantofi albi cu toc. Exersase mersul până când se prinsese cum trebuia să-și lase greutatea și cum să pășească. Până la urmă, nu era așa de greu. Era vorba despre un rol, despre adaptarea mișcărilor pentru a se potrivi cu imaginea creată de îmbrăcăminte.

Lumikki nu știe să meargă normal. Mereu își târâie picioarele cumva ciudat.

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu zece ani în urmă. Lumikki își amintea cu exactitate tonul, expresia facială și gesturile care le însoțiseră. Imitația exagerată.

Atunci se hotărâse să învețe să meargă în toate stilurile posibile. Normal și anormal, frumos și urât, repede și încet, ținând și pe vârfuri. Nimeni nu-i va mai spune așa ceva vreodată. Nu o salvase atunci, însă abilitatea se dovedise folositoare de multe ori după aceea.

Elisa îi dădu lui Lumikki o haină de blană albă, artificială, o pereche de mănuși lungi și negre, care îi ajungeau până la cot și o poșetă mică, decorată cu mărgele.

— Să n-o pierzi. E groaznic de scumpă, spuse Elisa.

Jos se auzeau zgomote, pentru că tatăl Elisei se pregătea și el pentru petrecere. Tuukka și Kasper coborâseră, erau gata de plecare. Lumikki deschise poșeta. Înăuntru se aflau pudră, un ruj de buze roșu ca sângele, o sută de euro și ceva pufos și roz. Lumikki apucă obiectul roz și simți cum i se afundă degetele, dând apoi de ceva tare. Scoase la vedere o pereche de cătușe pufoase.

Elisa scutură din cap, înroșindu-se.

— Nu întreba. Nu vreau să-mi mai amintesc de petrecerea aia.

Lumikki ridică ușor din sprâncene, apoi puse cătușele la loc în poșetă. Nu o privea ce făcea Elisa la petreceri și cu cine.

— Și mai ia și asta.

Elisa îi dădu o haină neagră, cu glugă, lungă până la glezne.

— Nu știu ce era în capul meu când am cumpărat-o. Cu asta pe mine arăt de parcă aș fi într-un sac de dormit.

Însă acum, era folositoare.

Lumikki o puse pe ea. O strângea puțin la mâini, pentru că avea pe dedesubt și haina

de blană. În rest însă, era perfectă. Închise capsele, își trase cu grijă gluga pe cap și se mai privi o dată în oglindă.

Vărul cel negru al lui Yeti, presupun.

Elisa și Lumikki stătură o clipă față în față. Niciuna nu spuse nimic. Lumikki simți dorința să o ia în brațe pe Elisa și să-i spună că totul va merge bine, chiar dacă nu era deloc sigură de asta. Nu mai simțise niciodată impulsul de a îmbrățișa pe cineva de bunăvoie, în afară de mama și tata, când era mică.

Elisei îi era frică. Și lui Lumikki.

Elisa era pregătită să-și facă datoria. Și Lumikki era.

În acest punct, era inutil s-o mai întrebe pe Elisa dacă era într-adevăr sigură că voia să afle ce făcea tatăl ei. Granița întrebărilor și a ezitării fusese de mult depășită. Elisa putea fi o adolescentă răsfățată, care își imaginase că trăia un vis, în care era regina frumuseții la liceu. Poate că se gândise că putea dansa prin viață, cumpărându-și cu banii tatei haine scumpe și cosmetice, organizând petreceri interzise, în urma cărora să curețe altcineva, turnându-și băutura pe gât și nu numai, jucând băieții și bărbații pe degete cum avea ea chef. Ascunzându-se după masca ei de fragilitate. Părând să fie mai proastă decât era.

Lumikki văzu că Elisa știa că seara aceasta urma să schimbe totul. Îi va distruge viitorul roz pentru totdeauna. Fantezia se fisurase deja în noaptea de dinaintea zilei de luni, când Elisa își scosese mâinile din sacul de plastic și se întrebuse de ce erau atât de murdare și lipicioase. Ceea ce descoperise atunci nu mai putea fi spălat de apă.

Privirea Elisei avea o asemenea hotărâre, încât Lumikki se pomeni spunându-și că ele două nu erau chiar atât de diferite. Lumile lor nu erau complet identice, însă în momentele acestea trecătoare, împărțeau aceleași gânduri și sentimente.

Elisa inspiră adânc, apoi scoase ușor aerul afară.

— Acum mă duc să-l încurc pe tati, spuse ea.

Lumikki dădu din cap. Era 19:52.

Degetele lui Terho Väisänen alunecară pe satinul papionului atunci când încercă să-l aranjeze. Palmele îi transpirau incontrollabil. Trebuia să le tot ștergă cu hârtie.

Se făcuse târziu. Ar fi trebuit să fie deja afară, așteptând mașina care venea după el. Nu voia în niciun caz să întârzie. Mașina nu va sta după el. Oportunitatea va dispărea. Îi va scăpa printre degete precum papionul de satin.

Îmbrăcăminte formală. Când fusese îmbrăcat astfel ultima oară? Acum câțiva ani, pe la niște petreceri de-ale șefului soției sale, care erau obositoare de la primul pahar și până la așteptarea taxiului, dimineața devreme. Nu-i plăceau adunările astea de oameni aleși, deși totul indica acum că făcea și el parte din „lumea bună”.

Papionul se hotărî în final să stea la locul lui. Își mai pieptănă o dată părul, deși frizerul tocmai i-l aranjase cum trebuie. Terho se simțea mai nerăbdător decât înainte. Își aminti că se ducea la petrecere numai din două motive.

Pentru a vorbi direct cu Ursul Polar.

În speranța de a o vedea pe Natalia.

Natalia nu-i răspunsese încă la mesaje. Terho știa că femeia mai fusese la petrecerile Ursului Polar, însă refuzase să-i spună ceva despre ele.

Top secret, my love.

Strânsoarea Ursului Polar părea să fie extraordinar de puternică. Terho se îndoia că se afla într-o poziție din care putea negocia. Până la urmă, era un biet polițist de la narcotice, nimeni important. Poate că în ultimii zece ani contribuise la afacerea Ursului Polar, însă probabil că acesta se putea descurca la fel de bine și fără el. Trebuia totuși să încerce să negocieze.

Terho luase decizia dimineața devreme. Nu mai voia să continue. Voia să scape de rolul dublu. Pentru asta însă trebuia să obțină un înlocuitor de la Ursul Polar, ceva care să-i suplimenteze măcar puțin veniturile în anii următori. Trebuia să achite datoriile la jocuri, să se ocupe de Natalia și de propriile lui treburi. Apoi se va putea concentra pe o viață normală, calmă, în care nimic să nu poată să-i accelereze pulsul. Fără crime, fără jocuri de noroc, fără Natalia, fără bani.

Înțelesese că nu mai făcea față stresului, temerilor. Secretele, care în tinerețe îl făceau să simtă adrenalina, îl storceau de vlagă acum. Poate că mai putea continua câțiva ani, însă apoi sănătatea i s-ar șubrezi, inima i-ar ceda, nervii i-ar ceda. Se înșelase singur prea mult timp.

Din oglindă îl privea un bărbat mai în vârstă decât era el de fapt. Sub ochi îi atârnavă pungi, sub bărbie se vedea grăsime în plus, burta i se revărsa peste curea. Totul atârna și se revărsa pe el. Stresul și vinovăția acelor ani îl rodeau, îl făceau să mănânce orice, să-și neglijeze sănătatea și forma fizică, chiar și familia, trebuia să recunoască. Dacă nu față de alții, cel puțin față de el.

Trebuia să se sfârșească. Întâlnirile cu Natalia trebuia și ele să înceteze. La urma urmei, n-ar fi putut fi niciodată un cuplu care să se arate în public. Trebuia să înceapă o viață nouă, cinstită. De aceea intenționa să încerce ceva, unde șansele de reușită erau foarte slabe. Intenționa să încerce să-l șantajeze pe Ursul Polar.

Terho se uită iarăși la ceas. Trebuia să plece. Tocmai trecea pe hol, când Elisa se grăbi în jos pe scări, îi prinse mâna și îl trase la subsol, înspre saună.

— Ce e? Ar fi trebuit să fiu deja pe drum, spuse Terho nerăbdător.

— Trebuie să-ți arăt ceva foarte important. Nu durează decât un minut.

— Nu acum. Nu pot să întârzii. E o ocazie foarte, foarte importantă.

— Cum poate să fie mersul la o petrecere mai important decât mine?

Elisa îl ținea strâns de mână. Ochii îi erau mari și acuzatori. Terho nu mai vedea o fată de șaptesprezece ani, ci o fată de șapte ani pe care nu voia să o supere.

— Bine. Un minut.

Lumikki coborî tiptil pe scări. Era surprinzător de dificil cu tocure în picioare și cu haina care-i îngreuna mișcările. Tuukka o aștepta afară, ascuns lângă poarta de la intrare.

— N-a venit încă, șopti Tuukka.

— Să sperăm că nu întârzie, spuse Lumikki.

Afară erau minus 28 de grade, temperatură record pentru iarna aceasta. Totul era acoperit cu un strat alb, înghețat de chiciură. Casele, copacii, pietrele, mașinile. Hainele, părul, obrajii, gândurile.

— Elisa a promis să-l rețină pe tatăl ei până când o sun eu, zise Tuukka.

Apoi au tăcut și au așteptat. Lumikki se întreba de ce Tuukka nu râdea de haina ei de om de zăpadă negru sau de propunerile pe care urma să le audă în seara aceea. Apoi văzu că maxilarul băiatului era încleștat. Tuukka avea emoții. Poate că îi era chiar frică. Probabil pentru prima oară în viață cu adevărat.

A fost odată un băiat care a învățat să se teamă.

Lumikki se simțea surprinzător de calmă. Funcționa de parcă fusese programată astfel. Se gândea numai la ce avea să se întâmple.

Era 19:58. Un Audi negru viră pe stradă și opri în fața casei. Tuukka o privi pe Lumikki cu o sprânceană ridicată. Lumikki dădu din cap. Tuukka începu să meargă. Trecu liniștit pe lângă mașina neagră, iar după ce ieși din câmpul vizual al șoferului, se ascunse în spatele unei mașini parcate mai în spate pe stradă. Se lăsă jos și așteptă.

Acum era rândul lui Kasper să intre în scenă.

Băiatul se ivi de după colț, se apropie de mașina neagră și începu să treacă prin fața ei. Șoferul nu reacționează în niciun fel. Kasper scoase o cheie din buzunar, i-o arătă șoferului cu un gest exagerat, apoi o apăsă pe capota mașinii, în mod clar distrat de situație. Zgârietura despică liniștea gerului. Șoferul se holbă la Kasper ca și când nu pricepea ce se întâmplă.

Kasper ridică satisfăcut degetul mijlociu în aer.

Atunci, șoferul își veni în fire. Strigă ceva nedeslușit și ieși repede din mașină. Tuukka acționează cu viteza luminii și deschise portbagajul. Kasper o luă la fugă, râzând, iar șoferul porni pe urmele lui, întorcându-se o clipă ca să închidă mașina cu telecomanda. Kasper știa să alerge suficient de încet încât șoferul să creadă că-l va prinde.

Lumikki era deja la mașină. Tuukka o ajută să intre în portbagaj. Nu era prea mult spațiu, însă Lumikki reuși să facă în așa fel încât să încapă. În cele din urmă, puse o

bucată din materialul de mătase peste mecanismul de închidere și îi făcu semnul de OK lui Tuukka.

Tuukka îi răspunse la fel, apoi închise portbagajul cât mai încet cu putință.

Când întunericul o învălui, Lumikki se chinui să nu intre în panică. Se afla într-un loc înghesuit, care mirosea a stătut și a benzină. Spera ca drumul să nu fie lung.

Lumikki îl auzi pe șofer cum se întorcea înjurând. Bip bip, mașina se deschise. Șoferul urcă și trânti portiera.

Lumikki încercă să scoată telefonul din poșetă. Reuși cu chiu, cu vai. Se uită la ceas, era 20:05. Îi făcu bine să vadă lumina ecranului, strălucind în albastru în întuneric.

Apoi auzi niște pași apropiindu-se de mașină dinspre casa Elisei. Portiera se deschise.

— *What took you so long?*^{31} întrebă șoferul irascibil.

— *Sorry. Family matters*^{32}, îl auzi Lumikki pe Terho Väisänen răspunzând.

— *Polar Bear hates it when people are late.*

— *Let's not waste anymore time then.*^{33}

Amin. Lumikki era de aceeași părere cu tatăl Elisei. Nu voia să petreacă mai mult timp decât era necesar în această stare și în acest loc. Audiul porni cu zgomot.

— *You have criminals on this street.*^{34}

Lumikki de-abia auzi cuvintele șoferului. Îi veni să zâmbească. După ce mașina plecă și aerul rece începu să pătrundă prin crăpături, redeveni serioasă.

Nu exista cale de întoarcere.

Întunericul era impenetrabil. De nepătruns. Nu lăsa niciun spațiu.

Nu va mai ieși. Nu va primi aer. Va muri.

Pietrișul îi lăsa urme pe spate. Luă o grămadă de pietricele în palmă, simți marginile ascuțite, le lăsa să-i cadă printre degete.

— Dați-mi drumul! strigă.

Strigase deja de zece ori, de o sută de ori, de o mie de ori. Bătuse cu pumnii în capac, lovise cu picioarele, se întorsese invers și încercase să îl forțeze. În zadar.

Stăteau peste capac. Cu siguranță își legănavu picioarele și mâncau o acadea pe rând, savurau gustul de căpșună. Nu se grăbeau deloc. Ele aveau puterea.

Lui Lumikki i se uscaseră lacrimile. Începea să intre în panică. Simțea că dacă nu iese curând de acolo, se va sufoca.

Începu să urle cât putea de tare. Se gândi la țipetele pescărușilor și la pliscurile lor deschise. Era un pescăruș. Țipa.

Cu cât era mai puternic sunetul, cu atât era mai vie. Deveni un sunet. Era una cu sunetul. Același ton ascuțit, roșu de furie.

La un moment dat, realizează că nu mai era întuneric. Capacul cutiei cu pietriș era deschis. Se ridică și își șterse lacrimile. Avea nisip lipit de obraji, pietriș mărunțit fin.

Ele nu se zăreau.

Așteptau ocazia următoare. Știau la fel de bine precum Lumikki că aceasta se va ivi.

Lumikki numără încet până la zece.

Acum nu putea intra în panică. Nu mai era aceeași fată ca atunci. Se schimbase. Învățase. Putea rezista într-un spațiu oricât de strâmt, oricât de mult.

Până acum, totul mersese exact conform planului. Aproape totul.

Da, avea vânătași din cauza izbiturilor de la curbe. Da, mirosul de benzină părea să se fi îmbibat pe veci în nasul ei. Da, tremura de frig și se simțea înghețată din cap până-n picioare. Însă acestea erau doar detalii.

Audiul mersese 35 de minute, apoi încetinise și în final se oprise. Terho Väisänen se dădu primul jos din mașină. După o clipă, îl urmă și șoferul, care închise și plecă.

Lumikki ciuli urechile, iar când împrejur fu liniște, se aventură să prindă cu degetele înghețate bucata de mătase. O trase cu grijă înspre ea, în același timp împingând cu picioarele ca să deschidă. Materialul rămas în mecanismul de închidere trebuia să-l blocheze, pentru ca ea să poată ieși.

Pârâitul era cel mai rău zgomot pe care Lumikki îl auzise vreodată.

Nu intra în panică. Stai liniștită.

Pipăi cu degetele să vadă unde se rupsese bucata. Nu ajunse la capăt. Degetele îi erau amortite, iar mânușile lungi o împiedicau să simtă ceva. Lumikki prinse mânușa dreaptă cu dinții și o scoase. Apoi își puse degetele înghețate în gură și le încălzi până când sângele începu iarăși să circule.

O încercare.

Căută cu degetele pe lângă mecanismul de închidere și atinse materialul. Știa că

mâna îi va îngheța iarăși pe loc.

Da. O, da. Mai era suficient material cât să-l apuce. Prinse bucata de mătase, apăsă cu picioarele în sus pe ușă și trase de material încet, încet, încet și sigur înspre ea.

Portbagajul nu se deschise.

Lumikki își încleștă dinții, apăsă și trase. Se chinuia cât de mult putea.

Clic.

Mecanismul cedă. Portbagajul se deschise. Lumikki îl ținea doar puțin crăpat, trăgându-și răsuflarea. Asculta. Tocmai atunci, apărură o altă mașină și opri. Pasagerii ieșiră.

— Ai putea să mai dai cu aspiratorul în mașină, spuse o voce de femeie. Ia uită-te la pantofii mei acum. Trebuia să fie roz curat.

— Tu ai vrut să fii Frumoasa Adormită. Din partea mea, rolul mamei vitrege ți s-ar fi potrivit la fel de bine. Ai fi putut purta pantofi negri, îi răspunse bărbatul.

Vocile certărețe ale cuplului se stinseră. Se făcu liniște.

Lumikki deschise mai larg portbagajul și privi afară. Era într-un fel de parcare. Din fericire, Audiul negru era chiar la margine, undeva în spatele unor copaci. Acum, nu se zărea nimeni.

Lumikki își dădu jos haina cât ai clipi, își trase iarăși mânușa pe mână, se ridică și închise încet portbagajul. Trebui să lase haina acolo. Poate că șoferul se va întreba în ziua următoare de unde apăruse. Lumikki își pipăi părul cu mâna. Părea să stea miraculos de drept. Elisa nu exagerase spunând că fixativul ei făcea minuni.

Își scoase cutia de pudră din poșetă și se uită în oglindă. Își verifică repede machiajul. Șterse rujul întins sub buza de jos. Acum era pregătită.

Lumikki se întoarse să privească locul petrecerii.

Boris Sokolov își inspectă creația și dădu din cap pentru sine. Crăiasa Zăpezii arăta exact cum trebuia. Dacă nici asta nu-l obliga pe Terho Väisänen să înceteze să le facă probleme, era gata să mănânce două kilograme de cuburi de gheață. Pe loc.

Boris simțea în același timp o tristețe nedefinită și satisfacție. Satisfacția avea un motiv clar. Era ușurat. Putuse să lămurească lucrurile cu Ursul Polar și nici nu-i purta pică pentru că-l împușcase pe Viivo Tamm.

Ursul Polar îi explicase că oamenii lui îl văzuseră pe Viivo Tamm scoțând arma în cimitir în mijlocul zilei. Așa ceva nu se potrivea. Indica faptul că bărbatul își pierduse talentul, începuse să o ia pe arătură. Nu se putea face nimic cu o astfel de persoană, cu asta erau de acord și Ursul Polar, și Boris.

De aceea Viivo trebuise eliminat. Nu fusese nimic personal.

Boris o privi pe Natalia, ai cărei ochi căprui erau deschiși. Chipul avea o expresie uimită, surprinsă.

Vai, micuță Natalia, chiar credeai că marele Boris nu va afla că plănuiai să scapi? Și cu banii, pe deasupra. Doar asta ar fi fost furt. Iar furtul, după cum știm toți, este greșit. Dacă ai fi făcut ceea ce trebuia, totul ar fi fost în regulă acum.

Natalia, Natalia.

Crăiasa Zăpezii, cu buzele de gheață.

Petrecerea putea începe.

Zvonurile furnizate de Kasper se dovediră a fi adevărate. Ziduri înalte de piatră înconjura zona. Clădirea în sine era mare, o casă cu trei etaje construită la începutul anilor 1900, aflată în mijlocul pădurii. Un singur drum îngust părea să ducă într-acolo.

Lumikki se îndoia că apărea pe vreo hartă. Existau locuri care se voiau secrete, și pentru asta existau și modalități.

Se îndreptă către intrare, unde se pare că paznicii îi opreau pe oameni și le puneau întrebări. Lumikki încercă să arate cât mai mult a ceea ce voia să pară. O însoțitoare de lux plătită.

Când ajunse lângă paznici, Lumikki pași hotărâtă, însă încet, cunoscându-și parcă valoarea.

— O clipă. *Stop*, spuse un paznic mare cât ușa.

Lumikki tresări. Aici se sfârșea?

— Telefonul. *Cell phone*, ceru paznicul și întinse mâna.

Lumikki își țuguie buzele și căută mobilul în poșetă, apoi îl puse în palma imensă a paznicului. Se gândi că situația era mai importantă decât telefonul vechi, scos din uz al Elisei. Paznicul îi dădu drumul în geantă, unde aparatul se izbi de alte telefoane. Apoi îi înșfăcă poșeta, verifică ce conținea și i-o dădu înapoi mârâind.

O mișcare aproape nevăzută a capului îi semnaliză lui Lumikki faptul că putea merge mai departe. Își forță picioarele să nu tremure de frig și de ușurare. Își ținu capul sus. Era de-a dreptul o tortură să mergi cu tocuri pe aleea înghețată, chiar dacă turnaseră nisip pe drum.

Pas cu pas. Ușor.

Era întineric împrejmur. Lumikki merse de-a lungul aleii luminate. Pe margine se aflau torțe, ale căror flăcări tremurau continuu. La capăt se vedea o ușă, unde stătea un majordom de modă veche. Avea părul dat pe spate și purta mănuși albe. Limbajul trupului sugera în același timp aroganță și subordonare politicoasă. Deschise ușa pentru Lumikki și se înclină ușor. Lumikki pași înăuntru.

Reușise.

Reușise într-adevăr să ajungă la petrecerea Ursului Polar. Acum trebuia să afle în ce se amestecase tatăl Elisei.

Altă lume. Altă realitate.

Culori, lumini, sunete. Albastrul se transforma în verde și galben. Portocaliul în auriu unduitor. Violetul dădea naștere unor vițe șerpuitoare roșii ca vinul, mov și fucsia. Muzica, melodia sirenelor, suspinele pădurii, zornăitul cristalelor, ecourile uitate ale peșterilor adânci, muzica de cameră a palatelor și castelelor, clinchetul clopoțelilor, care țâșnea pe lângă tine, fugea înapoi, dispărea și apoi se întorcea.

O lume de basm.

Fiecare cameră avea propriile sale sunete, lumini și recuzită. Lumikki trecu din pădurea întunecată, plină de secrete, într-o sală de dans argintie, ai cărei pereți erau decorați cu ghirlande de trandafiri veritabili. Trecu printr-un regat subacvatic. Aruncă o privire într-o cabană de lemn, în care se aflau un scaun mic, unul mijlociu și unul mare.

Iluziile o absorbeau atât de tare, încât îi luă o vreme până când începu să perceapă corect detaliile încăperii. Peste tot erau chelneri cu tăvi de băutură. Bineînțeles, fiecare cameră avea băuturile potrivite temei, iar acestea păreau fantastice. Dintr-un pahar se înălța fum, altele erau mov dedesubt și albastru-deschis la suprafață. Unii chelneri erau îmbrăcați în personaje de poveste, alții erau pictați complet în auriu, părând niște statui.

Invitații umblau dintr-o cameră în alta cu paharele în mână. Lumikki distinse finlandeză, engleză, suedeză și rusă. Auzise și ceva care putea fi spaniolă, însă nu era sigură. Cele mai multe femei arătau la fel ca ea. Tinere, aranjate și părând că nu cunoșteau pe nimeni de acolo. Kasper avusese dreptate. Erau multe însoțitoare plătite. Adevărații invitați erau bărbați de vârstă mijlocie, câțiva și mai în vârstă și vreo doi mai tineri. Erau și câteva cupluri printre ei. Lumikki o recunoscu pe Frumoasa Adormită. Atât ea, cât și partenerul ei păreau să necesite un somn de frumusețe revigorant. Dacă nu chiar o sută de ani, atunci cel puțin câteva ore.

Chipurile unora dintre invitați îi păreau vag familiare lui Lumikki. Erau oare politicieni? Oameni de afaceri? Greu de spus.

Lumikki încercă să vadă cum erau dispuse camerele. Se pare că două etaje erau rezervate petrecerii, sus erau camere unde puteai merge să „te odihnești”, iar subsolul era rezervat servitorilor. Cel puțin, acolo mergeau chelnerii cu tăvile goale și se întorceau cu ele pline.

— Presupun că e zadarnic să-ți ofer așa ceva?

Lumikki se întoarse repede și văzu un bărbat care ținea două pahare. Era puțin cărunt, dar putea fi clasificat drept atrăgător conform criteriilor generale. Avea sprâncenele întunecate, ochii căprui și un costum care cădea bine pe el. Lumikki apucă să vadă numele mărcii de pe cămașă, lăsat intenționat la vedere. Hugo Boss. Așadar, bărbatul voia să dea mulți bani pe costum, însă după toate semnele, era de modă veche. Se potrivea cu imaginea. Ca vârstă, i-ar fi putut fi bunic lui Lumikki.

Bărbatul se aplecă înspre Lumikki. Lumikki se abținu să nu se tragă mai departe de duhoarea de trabuc și aftershave. Și acesta din urmă era Hugo Boss. Se pare că bărbatul voia să-și sublinieze caracterul de șef.

— Vreau să spun că băutura asta conține mere, spuse bărbatul pe un ton scăzut, ca și când îi împărtășea un mare secret. Presupun că e otravă pentru tine, Albă-ca-Zăpada.

Pe fața bronzată a bărbatului apăru un rânjet satisfăcut. Își imagina că era extrem de spiritual.

Lumikki căută să afișeze un zâmbet prostuț, lingușitor și jucăuș.

— Da. Sunt alergică la asta. Însă dacă îmi găsești ceva cu conținut potrivit și suficient de dulce, atunci putem continua povestea.

— Ceva potrivit să încălzească seara aceasta geroasă, spuse el și atinse brațul gol al lui Lumikki, cu o mișcare sugestivă.

Mâna îi era lipicioasă și umedă. Pe Lumikki o trecu un fior de dezgust.

— Parcă mi-ai citit gândurile.

— Cuvântul tău e porunca mea, zise el. Să nu dispari nicăieri până mă întorc.

— Încerc să nu mă pierd prin pădure. Sau să nu devin sclava a șapte bărbați în miniatură.

Rânjetul bărbatului se făcu și mai mare.

— Iar dacă cineva încearcă să te îmbrace într-un corset prea strâmt, îți promit să te dezbrac eu de el, îi spuse, făcându-i cu ochiul.

Ia te uită, pantera gri se credea în poveștile Fraților Grimm. Faptul că știa povestea nu-l făcea să crească în ochii lui Lumikki, totuși. Și nimic altceva. Lumikki privi cum spatele lat al bărbatului se îndepărta, apoi se strecură la etajul al doilea.

Terho Väisänen se uită împrejur. Natalia nu se zărea. Papionul îl strângea neplăcut de gât. Îl slăbi puțin.

Unii dintre invitați îl făcură să ridice din sprâncene. Era și ăla aici? Și ăla? Ar fi fost suficient material cât să umple ambele tabloide și câteva reviste de scandal, pe deasupra. Văzu cum un politician cunoscut o mușca de ureche pe o țărăncuță evident stingherită.

Terho știa că nu putea sufla nimănui vreun cuvânt despre petrecere. Oamenii Ursului Polar măcelăreau turnătorii. Și nu doar pe ei, ci și familiile, rudele și prietenii lor apropiați. Toată lumea știa. Nimeni nu voia să fie dat exemplu.

Văzu o femeie tânără îmbrăcată în Albă-ca-Zăpada. Avea ceva vag cunoscut. Nu avea și Elisa o rochie asemănătoare, cumva? Ei bine, se pare că rochia era populară și nu chiar atât de unică precum îl lăsase vânzătoarea să înțeleagă. Încă o dovadă că banii nu-ți aduc tot timpul ce ți-ai imaginat.

Banii îți aduceau totuși destule. Îți puteau aranja viața. De aceea era el aici.

Dacă la primul etaj camerele reprezentau lumi fascinante de basm, la al doilea etaj erau încărcate de coșmarurile cele mai crunte ale poveștilor. Copaci cu crengile ca niște gheare lungi. Spirite de mlaștină, care te atrăgeau prin cântecul lor în adâncul apelor. Vise din care sărutul prințului nu te mai trezea.

Una dintre încăperi era neagră și dădea impresia că zburau corbi pe deasupra, croncănind amenințător. Lumikki aproape că se lăsă jos instinctiv, ca nu cumva ghearele imaginare să i se agațe de păr.

În cameră se aflau doi chelneri îmbrăcați în negru. Purtau tăvi argintii, pe care se aflau niște păhărele pline cu un lichid negru. Chelnerii vorbeau unul cu altul aproape în șoaptă. Lumikki voia să audă ce spuneau, astfel că se apropie de ei, ca și când intenționa să ia ceva de băut.

— Unde e Ursul Polar? întrebă unul dintre ei.

— N-ai auzit că el apare întotdeauna abia la miezul nopții?

— El? Credeam că...

Chelnerul îl privi sugestiv pe celălalt și întinse tava în direcția lui Lumikki. Aceasta luă un pahar și zâmbi, apoi se întoarse cu spatele.

— Ursul Polar a ordonat ca mereu să-i spunem „el”, îi șopti chelnerul celuilalt.

Lumikki înclină paharul astfel încât băutura să-i atingă buzele și se gândi la ceea ce auzise. Aruncă o privire la ceasul mare și ornat de pe perete. Nouă și un sfert, încă aproape trei ore.

Nu pricepea schimbul de cuvinte dintre cei doi. De ce nu i s-ar spune „el” Ursului Polar? Ciudat. Poate că se va lămuri și asta la miezul nopții.

Ursul Polar se dovedea și mai ciudat cu privire la organizarea petrecerii. Cheltuise foarte mult ca să creeze un decor impresionant pentru o singură noapte. Mai mult ca sigur, majoritatea invitaților nu apreciau încăperile uimitoare. Pentru ei conta doar să fie destulă băutura, iar femeile să fie frumoase și receptive la flirt. Și nu doar la asta.

Porci în smochinguri.

De parcă un costum de mii de euro și un ceas de zeci de mii erau suficiente ca să-i facă civilizați. De parcă le-ar fi permis să se comporte oricum. Dacă aveai bani, nu existau reguli. Dacă nu existau reguli, erai rege.

Lui Lumikki începu deodată să i se facă rău. Ar fi vrut să fie acasă. Ar fi vrut să-și vâre picioarele în șosetele de lână tricotate de bunica. Ar fi vrut chiar să-și facă un ceai, deși acesta era de obicei doar o zeamă călâie pentru ea. În momentul acesta, i s-ar fi părut fierbinte și calmant, i-ar fi amintit de tapetul cu trandafiri al bunicii, de mâinile ei calde împletindu-i părul.

Lumikki își linse buzele cu grijă. Salmiakkikossu^[35], exact cum bănuise. Gustul sărat și pătrunzător îi calmă greața.

Amintește-ți că nu ești de fapt aici. Rolul acesta nu ești tu. Altcineva merge prin camerele astea pe tocuri și cu rochie roșie de seară. Nimic din asta nu te privește pe tine.

Lumikki își îndreptă spatele. La urma urmei, nu era aici să se distreze. Avea o treabă de făcut.

Nataliei nu îi era frig. Natalia era moartă de 128 de ore. 128 de ore era un timp foarte scurt într-o viață de om. Pentru morți, era chiar și mai scurt. Natalia trăise douăzeci de ani, trei luni și două zile. Va fi moartă un timp infinit, într-o infinitate, 128 de ore aproape că nici nu existau.

Dacă Natalia ar mai fi fost încă în viață, ar fi sperat oare să se întoarcă la momentul în care Boris Sokolov luase legătura cu ea? Natalia îl întâlnise de vreo două ori prin intermediul prietenului ei, traficantul Dmitri, și înțelesese că Sokolov era șeful de trib în toată afacerea. Nu șeful tuturor, normal, dar totuși șef. Un om cu influență. Sokolov o chemase pe Natalia în echipa lui. Se pare că aveau nevoie de o femeie tânără, prezentabilă, căreia tăria sau drogurile să nu-i întunece mințile.

Ar fi vrut să facă o altă alegere? Dacă nu i-ar fi răspuns afirmativ lui Boris Sokolov, nu ar fi venit niciodată în Finlanda, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Terho, nu ar fi încercat să fugă cu banii, nu ar fi primit un glonț în măruntaie. Acum zăcea moartă în gerul de minus doisprezece grade, cu ochii holbați în beznă, buzele întredeschise parcă pentru a spune ceva.

Dacă Natalia ar fi știut toate acestea mai devreme, desigur că ar fi refuzat. Însă pe atunci știuse doar că trebuia să-și crească fiica într-un apartament care mirosea a mucegai și prin pereții cărui răsunau certurile și țipetele vecinilor. Așadar, fusese de acord. Boris Sokolov găsisse chiar în aceeași săptămână un apartament mai bun pentru Natalia, mama ei și Olga.

Trecuse un an. Natalia le vânduse droguri tinerilor bogați și frumoși din Moscova și se simțise ca ei. Tânără, bogată și frumoasă.

Viața ar fi putut fi bună. Demnă de a fi trăită. Însă Natalia apucase să învețe în cei șaptesprezece ani ai săi că, atunci când totul pare în regulă, ceva strică socotelile. De data asta, acel ceva era ordinul lui Boris Sokolov de a merge în Finlanda cu el, să aibă grijă de traficul de acolo. Își imaginase că va merge în Helsinki, de unde era destul de ușor să zboare acasă în vizită. În schimb, trebui să se mute în Tampere, care i se păruse Nataliei extrem de mic. Sokolov se ocupase înainte de Moscova și Tampere, însă acum își mutase toate treburile în Finlanda.

Ordinul Ursului Polar, îi spusese Sokolov. Atunci auzise Natalia numele acela pentru prima oară. Mai târziu, ajunsese chiar la o petrecere de-a Ursului Polar și își dăduse seama că rolul ei era mic, ridicol, insignifiant. Putea fi înlocuită în orice clipă.

Natalia se simțise complet străină în Tampere. Mergerea greșită și se îmbrăca greșit. Gulerul ei din blană de iepure și pantofii cu toc erau prea mult. Lumea se holba la ea pe stradă. Bărbații încercau să-i ofere bani, însă nu pentru droguri, ci pentru sex. Natalia se gândise cu amărăciune că în orașul acela ar fi trebuit să poarte salopete de schi iarna, toamna și primăvara treninguri, iar vara ar fi trebuit să stea în piața Tammela să mănânce cârnați, purtând saboți și șapcă, pentru a nu ieși în evidență.

Nu mai cunoștea pe nimeni în oraș în afară de Boris Sokolov și de ajutoarele lui estoniene. La început, sunase acasă în fiecare seară, ascultase vocea micuței Olga și plânsese până adormise.

Uneori se uita la liceenii finlandezi, care îi păreau niște copii, chiar dacă ea nu era cu mult mai mare decât ei. Se întrebase cum ar fi fost să trăiască precum ei. Să meargă la cantină, să se gândească la ce însemna comportamentul băiatului acela drăguț sau ce întrebări vor pica la testul de istorie. Să se gândească ce facultate să aleagă sau dacă să-și ia un an de pauză. Să viseze să se mute singură, să-și cumpere un burete de vase și să se bucure de așternuturile de la Finlayson primite în dar pentru noul apartament. Să treacă printr-o criză existențială pentru că nu știa ce vrea să devină când se va face mare.

Atunci Natalia îl întâlnise pe Terho, care era destul de diferit de Sokolov și de estonieni, deși aceștia spuneau că e „unul dintre noi”. Un polițist de la narcotice care avea rolul de informator.

Terho și palmele lui aspre. Căldura pe care Natalia o simțise din partea lui deja de la prima întâlnire. Bărbatul fusese atât de timid, atât de înduioșător de nesigur despre cum să-i vorbească Nataliei și cum să o atingă. Foarte diferit de ceilalți iubiți și de soțul ei, care o sufocaseră după bunul lor plac, făcând-o să joace după cum voiau ei.

Să fi fost iubire? Cel puțin așa părea. Natalia se simțea în siguranță cu el. Terho vorbea despre casă, despre familia lui, despre viața de zi cu zi. Natalia înțelesese că și ea voia o astfel de viață. Fără secrete, fără frică, fără urme de ace în venă. Bărbatul îi promisese să o ajute să scape. Natalia îl crezuse mult timp, însă nimic nu se întâmplase. Așadar, îi înșirase doar vorbe goale, la fel cum făcuseră toți bărbații din viața ei.

Cuvinte care se transformau în minciuni imediat ce ieșeau pe gură.

Natalia ar fi trebuit să fi învățat deja lecția. Să nu ai încredere în altcineva decât în tine. Ia singur toate deciziile și suportă consecințele.

De aceea, se hotărâse să ia cei 30.000 de euro pe care Sokolov urma să-i trimită acasă la Terho și să dispară cu ei. Își făcuse un plan. Reușise să fure cheia de rezervă a lui Sokolov fără ca acesta să bage de seamă. Izbutise să facă rost de o cabană pe post de ascunzătoare. Totul trebuia pus la punct. Sokolov și estonienii erau plecați duminica aceea până seara, însă totuși se întorseseră mai devreme. Din cauza aceea, Natalia zăcea acum moartă în întuneric, dezbrăcată.

Suporta consecințele deciziei sale, care erau mai grave decât și-ar fi putut ea imagina.

Viața Nataliei fusese o serie de alegeri proaste, pe care nu le-ar fi putut evita. Alegerile nefericite îi fuseseră servite drept corecte, o făcuseră să se gândească la tăvi aurite cu miros de trandafiri, iar ea nu se gândise să privească sub tavă, în spatele purtătorului ei, să vadă stratul alb pe care sângele ei urma să lase picături roșii.

De aceea Natalia Smirnova zăcea acum singură, fără să simtă frigul.

Întocmai cum făcuse în ultimele 128 de ore.

Nici măcar acum nu-și putea găsi pacea. Boris Sokolov mai avea o ultimă treabă pentru ea.

Lumikki se grăbi la subsol. Din când în când, mai arunca o privire în spate. Nu o urmărea bărbatul? Din fericire, nu. Reușise deci să scape de insistențele lui.

Tocmai se înfrupta din zeci de feluri diferite de mâncare de la masă, când bărbatul de mai devreme o surprinse și o întrebă de ce dispăruse.

— Necunoscute sunt căile femeilor uneori, îi răspunse ea jucăuș.

Bărbatul îi propuse să meargă sus să le cerceteze mai îndeaproape. Lumikki îi spuse că trebuia mai întâi să mănânce ceva. Bărbatul își puse mâinile pe mijlocul ei, ajungând la concluzia că era păcat să distrugă o talie așa de subțire și de frumoasă cu lăcomie. Lumikki răspunse că nu mâncase nimic toată ziua și că, desigur, ar fi fost mai plăcut pentru bărbat dacă nu leșina de slăbiciune. El râse.

— Observ că ești o pisicuță sălbatică atunci când intri în viteză.

Sigur că da, o să-ți scot ochii cu ghearele, gândi Lumikki, însă îi răspunse doar cu un mic mieunat. Apoi reuși să-l păcălească dându-i să-i țină farfuria și spunând că trebuie să-și pudreze nasul. El rămase satisfăcut cu farfuria în mână, imaginându-și că Lumikki nu putea rezista fără mâncarea aceea. Ce imbecil.

Lumikki se uită împrejur. La subsol se afla o bucătărie mare, unde bucătarii pregăteau noi feluri de mâncare, judecând după zgomote. Se auzeau sfârâitul tigăilor, cuțitele lovind tocătoarele și comenzile strigate. Pe uși intrau întruna chelnerii purtând tăvi, boluri și farfurii. Lumikki îi urmărea de la o distanță potrivită.

Îl zărise pe tatăl Elisei doar de două ori, însă bărbatul dispăruse mereu când încercase să-l urmărească.

Acum, ca un făcut, auzi deodată vocea lui Terho Väisänen venind din holul alăturat. Bărbatul vorbea cu cineva în engleză. Și vocea celuiilalt îi păru cunoscută, însă Lumikki nu-și dădea seama de unde.

Vocile se apropiară. Lumikki realizează cine era. Îi mai auzise vocea când fusese urmărită în Pyynikki. Rusul.

Lumikki cugetă o clipă. Să rămână pe loc și să pretindă că se rătăcise la subsol din întâmplare sau doar din curiozitate? Niciunul dintre bărbați nu ar recunoaște-o. Ar atrage totuși atenția, fiind la locul nepotrivit, în văzul lor. Nu era prea bine pentru ceea ce urma să se întâmple.

Lumikki încercă ușa de lângă ea. Se deschise. Aruncă o privire înăuntru, însă nu era nimeni în cameră. Erau doar niște lăzi frigorifice mari și multe tipuri de băutură. Mai mult ca sigur era o cămară. Se strecură înăuntru și așteptă ca Terho Väisänen și rusul să treacă de ușă.

Nu merseră mai departe. Se opriră în fața ușii.

— *I've got something to show you*^{36}, îl auzi Lumikki pe rus.

Aruncă o privire în jur. Nu erau uși în spate. Nici ascunzători. Nicăieri unde ar putea merge sau pe unde ar putea să scape.

Nimic în afară de lăzi frigorifice.

Lumikki deschise capacul celei mai apropiate, trase aer în piept și puse repede capacul la loc.

Simți voma în gură. Mâinile și picioarele îi tremurau. Nu putea să nu se gândească la ce văzuse. Petrecerea o fi fost pusă în scenă, dar conținutul lăzii era real. Lumikki se uită în altă ladă și răsufală ușurată. Nu erau decât niște pungi de mazăre pe fund. Lăsă capacul deschis. Nu ajuta prea mult, dar măcar temperatura corpului ei nu va scădea prea repede în lada frigorifică, care încerca să aducă bucata de carne de 55 de kilograme de la 36,3 grade la minus 18.

Lumikki văzu clanța mișcându-se.

Se strecură în lada frigorifică, se așeză cât putu de comod și închise capacul chiar când bărbații intrau în cameră.

Frigul începu imediat să-i atace pielea. Se pare că nu scăpa de ger nici în interiorul clădirii. Iarna asta era blestemată.

Terho Väisänen era nerăbdător. Nu avea timp de jocurile lui Boris Sokolov acum. Ar fi preferat să se concentreze pe strategia sa, să vadă cum putea să-l convingă pe Ursul Polar că merita o plată de adio. Auzise zvonuri conform cărora Ursul Polar nu putea fi șantajat sau intimidat. Nimeni nu reușise să facă asta, deși mulți încercaseră.

Trebuia așadar să negocieze.

— *Where is Natalia?*^[37] întrebă Terho.

Boris Sokolov rânji.

— Exact asta voiam să-ți arăt, răspunse Sokolov în engleză. Crăiasa Zăpezii a ta e aici.

Terho privi nedumerit cum Sokolov deschise capacul lăzii frigorifice din apropiere.

Lumikki auzi sunetul răgușit pe care îl scosese tatăl Elisei. Știa ce văzuse acesta. Imaginea i se întipărise pe retină pentru totdeauna, probabil. Material pentru coșmarurile ce vor urma.

O tânără femeie moartă, dezbrăcată, aflată în lada frigorifică.

Ochii deschiși, fața gri-albastră, sânge uscat pe buze. O gaură mare în burtă.

— Ce... ce i-ați făcut? îl auzi întrebând pe tatăl Elisei cu vocea tremurândă.

— Ai crede că un polițist a mai văzut femei împușcate.

— Dar... de ce?

— Vrei să spui că nu ai știut? Natalia intenționa să fugă cu banii. Banii tăi. Banii noștri. Noi am împiedicat-o. Nu te-ai prins când ai primit sacul plin de bani pătați de sânge?

— Despre ce bani tot vorbești?

— Despre plata ta.

— Dumnezeule, n-am văzut niciun ban.

— Asta e problema ta, nu a noastră. Livrarea a fost făcută în 28 februarie, așa cum ne-am înțeles. De trei ori pe an, la datele stabilite. De data asta nu ascunși în pădure, ci livrați la tine la ușă. Am vrut să te surprindem cu serviciile bune.

— Asta e... dezgustător.

— Asta e realitatea. Nu ne puteam permite să o lăsăm pe Natalia să plece cu banii. 30.000 de euro poate că nu înseamnă mare lucru, dar o posibilă turnătoare, da.

— Nu... nu...

Tatăl Elisei își căuta cuvintele.

— Nu mai vreau să am vreodată de-a face cu tine sau cu oamenii tăi. Niciodată. E clar? Nu trebuia să se întâmple asta. Nu trebuia să moară oameni.

— Însă au murit. Întâi Natalia, apoi Viivo.

— Viivo Tamm?

— Oamenii Ursului Polar. Uneori pur și simplu se întâmplă. Încearcă să o iei profesional. Mereu apar pierderi. Se pierd bunuri, se fură bani, mor oameni. Face parte din afaceri.

— Profesional? Profesional? Dumnezeu, nu poți să o iei profesional. Ai ucis un om!

Lumikki auzi cum vocea lui Terho Väisänen se stinse. Bărbatul era în pragul isteriei.

Lumikki simți cum degetele sale începuseră să amorțească. Pe cele de la picioare deja nu le mai simțea. Din fericire, oxigenul îi mai ajungea. Încă.

— Am scăpat de angajații nedemni de încredere. Și să-ți vând un pont, Terho Väisänen: să nu cumva să-mi dai bătăi de cap. Pot să-ți găsesc ușor un loc lângă târfa ta. Chiar și personal, dacă nevoia o cere.

Terho Väisänen râse. Râsul său avea un ton disperat.

— Dar ai nevoie de mine. Ai avut deja timp de zece ani.

— Colaborarea noastră a mers bine. Ne-ai furnizat informații, noi ti-am dezvoltat lucruri convenabile. Traficul de droguri a înflorit, iar poliția se bucură de statistici frumoase. *Win-win*. Datorită mie ai fost promovată atunci. Dar ascultă, Terho Väisänen, eu nu am nevoie de tine. Pentru mine ești un rahat. Pot găsi un alt informator oricând poftesc.

— Mă bucur să aud asta, pentru că eu renunț.

— Eu decid când renunți.

— Nu, Boris Sokolov, nu merge așa. Eu renunț, iar tu nu poți face nimic.

Lumikki auzi liniștea care se lăsa între cei doi; i se păru de-a dreptul dureroasă.

— Hmm, roști în cele din urmă Boris Sokolov. Dacă într-adevăr renunți, cum putem fi siguri că nu vei ciripi?

— Va trebui să contezi pe cuvântul meu.

— Nu. Îți spun eu. Voi conta pe cuvântul tău pentru că dacă mă trădezi, îți vei găsi propria fiică într-o ladă frigorifică.

— La dracu...

Lumikki auzi un zăngănit atunci când tatăl Elisei, se pare, sări la Boris Sokolov. Auzi niște mormăieli, apoi se făcu iarăși liniște.

— N-am exagerat atunci când am spus că pot să o fac personal, dacă e nevoie.

Boris Sokolov gâfâia.

— OK. OK. Înțeleg. Dă-o la o parte. Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea.

— Ține minte. Fata ta într-o ladă. Păstrează imaginea în minte, dacă-ți vine vreodată chef să faci vreo prostie. O voi transforma imediat în realitate. Pe cuvintele mele te poți baza oricând.

Apoi Lumikki auzi ușa deschizându-se. Bărbații plecară.

Nu mai putea aștepta nicio clipă. Frigul începuse să o amorțească tare, iar gheața din

ladă îi ardea pielea. Lumikki ridică mâna să împingă capacul. Chiar atunci, ușa se deschise iarăși. Pași. Conversație aprinsă în finlandeză.

— Nu pricep cum poate să dispară tăria cu așa viteză. O absorb ca niște bureți.

— Obișnuiește-te. Și-asta-i doar începutul. Să vezi cum e spre dimineață.

Chelneri, concluzionă repede Lumikki.

— Ce trebuie să luăm neapărat acum?

— Șampanie. Dispare cel mai repede seara devreme. Apoi, cu aceeași viteză, încep să se ducă vinul alb și roșu. Cel roșu poate că mai repede iarna asta. Spre dimineață, tăria, whisky și de-astea. Surprinzător de mult rom. Și normal, spirtoasele. Unii trag la măsca aceeași băutură de seara până dimineața, dar cei mai mulți au nevoie de variație.

Luau odată șampania și cărați-vă, porunci Lumikki în minte. Puteți bârfi altundeva.

— Aha. Cineva a pus iarăși vinul roșu peste șampanie. Doar am zis clar, șampania deasupra, vinul roșu dedesubt. Vinul roșu se bea mai târziu.

— Lasă, acum. *Big deal*. Să luăm doar astea de-aici.

— Pentru mine e *big deal*. Ai o groază de treabă dacă cele mai simple instrucțiuni nu sunt respectate. Îți spun eu, o să fie haos la noapte. O agitație infernală. Băutura trebuie cărată cu ambele mâini, și întruna. O să fie minunat să căutăm coniacul pe-aici, acum că un idiot a stricat tot sistemul.

— Să trecem la treabă.

Așa. Lumikki îi mulțumi în minte chelnerului când îl auzi târând lada de vin. Sticlele zdrăngăneau, lovindu-se una de alta.

— Nu acolo pe podea. Stau în drum. Să le urcăm pe ladă.

— Nu o fi ceva important înăuntru? Adică ceva de care să avem nevoie la un moment dat. Ar fi groaznic să tot mutăm de colo-colo lăzile astea. Cântăresc o tonă.

— Nu-s decât vreo două pungi vechi de legume. Tocmai am verificat.

— Și dacă totuși...

Lumikki auzi cum unul dintre ei apucă de capacul lăzii.

Nu deschide. Nu nu nu.

Apoi auzi cum ceva greu fu trântit deasupra.

— Ești nebun? Puteai să-mi prinzi degetele!

— Da, dar nu ți le-am prins. Ridici și tu niște lăzi sau trebuie să fac totul singur?

— Calm, calm...

O altă bufnitură răsună. A treia. A patra. Trei lăzi pline cu sticle de vin.

— Și-acum să luăm șampania aia.

Se auzi zdrăngănitul sticlelor când amândoi chelnerii apucară lada. Pașii se îndreptară către ușă.

— Ia stai o clipă, spuse unul și se întoarse.

Veni spre lada frigorifică. Se auzi un clic, iar lada fu pusă în funcțiune.

— Cu siguranță că cineva a scos-o din greșeală. Trebuie să le ținem la rece, chiar dacă sunt numai câteva pungi de legume. Nu se știe niciodată când vrei să arunci acolo o sută de kile de carne de elan.

Pașii se îndepărtară. Ușa se deschise, apoi se închise. Lumikki era singură în încăpere.

Asta dacă nu pune la socoteală cadavrul Nataliei din lada alăturată.
În curând, vor fi două cadavre congelate acolo.

— Ei, haide! mai încearcă o dată! Trebuie să-l împuști direct în cap, înainte să te observe. Pierdem puncte tot timpul.

— Du-te naibii! Fac tot ce pot. Mă bâzâi atât de mult, că nu mă pot concentra.

— Acum! Acum! Trage! La naiba. Trage!

— Oh, da! I-ai zburat creierii.

— Culegi ce semeni.

Elisa își frecă tâmpile. O durea capul. Stătea în fața laptopului și se holba la punctul roșu, care rămăsese nemișcat de ceva timp. Așadar, totul era bine. Însemna că Lumikki ajunsese la destinație și intrase la petrecere. Dacă ar fi rămas blocată în portbagaj, ar fi sunat-o deja sau i-ar fi trimis un mesaj. Elisa refuza să se gândească la posibilitatea că șoferul sau altcineva a găsit-o, iar portbagajul era acum locul ei de veci.

Își duse degetele la gură și începu să-și roadă unghiile. Unghiile false cu roz și negru erau de ceva timp într-o stare proastă. Ce mai conta? Nici că puteau să o intereseze mai puțin în momentul de față.

— E timpul să pictăm și pereții ăștia cu sânge. *Make my day!*

Elisa se enervă și se duse să scoată playstationul din priză. Protestele lui Tuukka și Kasper nu avură niciun efect. Să se ducă la ei acasă să se joace, dacă altceva nu știau. Plozi.

— Mai aveam un singur record de bătut, se plânse Kasper.

— Cădeau ca muștele.

— V-ați putea concentra puțin aici? întrebă Elisa și arată către laptopul ei.

— Hei, baby. Imaginea aia nu s-a mișcat de vreo două ore. Și nici n-o să se miște dacă totul merge cum trebuie. Nu putem să o ajutăm nicicum pe Lumikki. Sau crezi că dacă ne holbăm toți trei suficient de intens la ecran o să reușim să-i transmitem energie pozitivă?

Tuukka veni în spatele Elisei și își puse mâinile pe umerii ei. Ea i le îndepărtă. Atingerea lui îi făcea silă acum. Băiatul o dezgusta. Era de neconceput că fusese odată îndrăgostită de Tuukka și că doar cu vreo două zile în urmă se gândise că poate vor mai fi împreună după ce fiecare își va fi potolit dorința de a fi și cu alții.

Dacă nu ar fi fost Tuukka, Elisa n-ar fi trebuit să se holbeze acum la punctul acela roșu care o indica pe Lumikki. N-ar fi trebuit să se teamă pentru ea și pentru tatăl ei. Tuukka a vrut să păstreze banii. Tuukka s-a gândit că era o idee bună să meargă la școală să spele bancnotele. OK, Elisa înțelegea că nu fusese rațional atunci și nu-l putea învinovăți pe băiat de situația împuștată din prezent, însă era mai simplu să-și direcționeze ura spre Tuukka decât spre tatăl ei.

Tata. Tati, așa cum spunea și gândea Elisa întotdeauna. Mereu fusese fata tatei, mai ales cum mama ei era mereu plecată cu munca. Elisa și cu tati născociseră multe treburi distractive împreună. Obişnuiau să târască în sufragerie toate saltelele, păturile și pernele și să construiască un fort mare, unde mai și dormiseră de câteva ori. Tati îi făcuse omletă în formă de ursuleț și cântase cu voce tare melodii de-ale Paulei Koivuniemi. Tati nu obosise niciodată din cauza trăncănelii ei și nu se enervase

niciodată din cauza toanelor ei. Pe umărul lui plânsese Elisa prima oară din pricina unui băiat. Iar abia cu un an în urmă organizaseră un maraton de Star Wars, care se terminase cu un război intergalactic de pop-corn, ceea ce o făcuse pe mama ei să-și dea ochii peste cap.

Ultimele zile îi răpiseră Elisei tatăl pe care credea că-l cunoaște. În locul lui apăruse un bărbat ciudat, care o înșelase pe mama cu o femeie tânără și care se amestecase într-o afacere periculoasă, ilegală. Elisa ar fi vrut să-l privească pe tatăl ei în ochi și să-l întrebe:

— Terho Väisänen, cine ești tu, de fapt?

Elisa se temea pentru Lumikki, dar și pentru ce urma să iasă la iveală. Din viața ei dispăruse lucrul cel mai sigur, cel mai solid, iar ea nu era convinsă că mai putea face față altor dezvăluiri. Probabil că va fi forțată.

Kasper tastă ceva pe telefon și se uită către Elisa și Tuukka.

— O, la naiba. Tocmai mi-am dat seama de o chestie.

Pulsul Elisei se accelerează iarăși.

— Care?

— Nu cred că are voie cineva cu telefoane acolo. Se pare că Ursul Polar are mare grijă cu treburi de-astea, zise Kasper.

— Și abia acum ți-ai adus aminte! urlă Tuukka. Atunci cum ne poate anunța dacă e în regulă?

Elisa nu se sperie.

— Nu-mi imaginez că asta ar fi o problemă pentru Lumikki. Sigur găsește ea vreo modalitate să ne anunțe că e bine.

— Te bazezi cam mult pe ea, observă Tuukka și o privi cercetător pe Elisa.

Mai mult decât pe voi doi, gândi Elisa. Sigur, era bucuroasă că nu trebuia să petreacă seara singură într-o casă mare, holbându-se la punctul marcat de dispozitivul de urmărire. Se hotărâse totuși ca după ce totul se va termina să încheie de tot prietenia cu Tuukka și Kasper. Nu vor mai fi niciodată un trio.

Privirea Elisei se aținti iarăși asupra punctului roșu. Ce făcea Lumikki acum? La ce se gândea? Elisa începu să se joace cu o șuviță de păr și o duse spre gură. Ronțăitul părului o calma încă din copilărie. Știa că asta îl enerva pe Tuukka, însă nu-i păsa.

— Și dacă nu ne anunță că e în regulă...

Kasper lăasă propoziția neterminată.

— Atunci acționăm conform planului inițial, spuse Elisa și încercă să pară calmă.

— Unde e fixat dispozitivul ăla de urmărire? întrebă Tuukka.

— Pe coapsă, răspunse Elisa. În ciorap.

— Și dacă îl observă cineva? De unde știm că dispozitivul n-a fost găsit și aruncat la gunoi, iar Lumikki nu a fost omorâtă și înghesuită în vreun dulap sau trimisă deja departe?

Elisa se ridică de pe scaun. Ar fi vrut să-l lovească pe Tuukka, sau cel puțin să-i tragă o palmă.

— Încetează chiar acum cu vorbele astea. Nu ajută la nimic. De fapt, țineți-vă amândoi fleanca până când aveți ceva demn de spus. Lumikki e acolo, la petrecere și

totul e bine și merge conform planului. Dacă ne-ar auzi cum ne agităm toți aici, cu siguranță că ne-ar râde în față.

Elisa se îndreptă cu pași grei spre bucătărie. Avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii. Privirea i se îndreptă către suportul cu sticle de vin al mamei ei. Nu s-ar prinde dacă ar lipsi o sticlă. Vreo două pahare de vin roșu îi vor mai înmuia gândurile și teama, făcând-o să îndure mai ușor.

Degetele Elisei mângâiau deja gâtul sticlei, însă se hotărî totuși să n-o deschidă.

Nu, trebuia să rămână în priză. Trebuia să fie pregătită dacă Lumikki avea nevoie de ajutor.

În fiecare cutie se aflau șaisprezece sticle de vin. Erau patru cutii. Sticlele aveau fiecare 0,75 litri. Lumikki își aminti că citise undeva că o sticlă goală de vin cântărea 450 de grame. Adăugând și greutatea cutiilor, deasupra capacului lăzii frigorifice se aflau aproximativ 77 de kilograme.

Nu era nicidecum un gând plăcut.

Lumikki reușise o dată la sala de sport să ridice 100 de kilograme cu presa pentru picioare. Asta nu era o presă pentru picioare. Era o ladă frigorifică.

Lumikki își dădu jos tocurele. Apoi își sprijini spatele cât putu de bine pe fundul lăzii și își puse tălpile sub capac. Împinse. Niciun efect.

Hipotermie. Atunci când temperatura corpului scade sub 35 de grade Celsius.

Simptome: frisoane, senzația de rece, dezorientare, tremur muscular.

Când temperatura scade și mai mult, dispare senzația de rece, la fel și tremurul, iar cunoștința începe să dispară. Respirația și pulsul scad. Când temperatura scade sub 30 de grade, riscul de perturbare ritmică urcă semnificativ.

Mecanismul de apărare al organismului pompează sânge cald către organele vitale și rece către extremități. Mâinile încep să iasă din funcțiune. Mișcările devin greoaie. Când sângele rece ajunge la inimă, răcește mușchiul și poate duce la fibrilație ventriculară și chiar moarte.

Frigul cumplit nu-i era străin lui Lumikki. Toamna, după despărțire, începuse să meargă în Kaupinoja^[38] la înot și la saună. Era cu atât mai plăcut cu cât apa devenea mai răcoroasă. Deveni o experiență minunată atunci când apele lacului înghețară. Lumikki înota pentru prima dată într-un lac înghețat. Înotul la copcă era ca un drog. După ce ieșea din apă și simțea căldura săgetându-i corpul, endorfina începea să-i curgă prin vene, iar capul îi era ușor, ca și când ar fi băut. Senzația era incredibilă. Te făcea să vrei tot mai mult.

Lumikki era o apariție ciudată la saună. Majoritatea vizitatorilor erau bărbați și femei în vârstă, dintre care o parte stăteau cu căciula pe cap la 120 de grade, iar toți aveau șlapi în picioare. Lumikki încă nu-și făcuse rost. Bătrânii îi spuneau „Fata”. I se potrivea foarte bine. Lumikki nu văzuse niciodată pe cineva sub 20 de ani în saună. Din când în când, mai apăreau grupuri de bărbați sau de femei care organizau vreo petrecere a burlacilor sau vreo ieșire între prieteni.

În general, era liniște la copcă. Înotătorii curajoși intrau în apa înghețată fără să chițăie sau să geamă. Dădeau de câteva ori din brațe, apoi ieșeau și stăteau pentru câteva clipe în fața clădirii saunei, lăsând pielea să scoată aburi. Lumikki iubea momentul acela. Arareori încercase în viață ceva ce ar fi putut numi sfânt, însă când mersese la saună într-o seară de dinaintea Crăciunului, iar în curte se aflau lumânări, stelele străluceau pe cer și fiecare celulă a corpului părea să fie complet trează după înotul la copcă, Lumikki fusese copleșită de un amestec de mulțumire, dor, tristețe și fericire, în care se afla o picătură de sfințenie. În acel moment, simțise liniștea Crăciunului când se uită la stele și la brazii încărcăți de zăpadă, care se înălțau semeți.

Însă dacă înotul la copcă era bun pentru sănătate, statul în congelator nu era în

niciun caz. Apa de zero grade era altceva decât lada de minus 18.

Lumikki își dorea acum să nu fi fost chiar atât de atentă la lecțiile despre sănătate. Încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple după ce rămânea fără oxigen. Trebuia să se concentreze să deschidă lada. Era totuna dacă se chinuia să împingă capacul sau consuma oxigenul din interior degeaba.

Picioarele îi erau precum două trunchiuri de copac înghețate.

Lumikki trase adânc aer în piept, își adună forțele și împinse, împinse, împinse.

Capacul se urni puțin. Prea puțin. Lumikki nu mai putu să împingă, iar capacul reveni la locul său.

Lacrimile începură să-i curgă singure, deși Lumikki nu ar fi vrut sub nicio formă să plângă acum. Se simțea atât de neputincioasă. Era atât de ridicol și de stupid ca totul să se termine astfel. Nu voia să moară. Tocmai acum, când viața ei începuse să pară iarăși demnă de a fi trăită.

Albă-ca-Zăpada în sicriul de cristal. Dormind pe vecie.

Nu, povestea asta nu mergea așa.

Lumikki se gândi la fata care fusese. La cea care era acum. Ea nu renunța niciodată. Nici în cele maiperate momente.

Își schimbă puțin poziția. Strânse ochii și își concentră toată puterea în picioare. Nu degeaba făcuse atâtea exerciții, fandări, ridicări și alergări la deal.

O dureau mușchii? Lasă-i să doară. Era o durere bună, eficientă. Și acum, din nou. Poate să și cânte ceva!

Lumikki împinse, împinse, împinse. Picioarele îi tremurau. Durerea îi ardea coapsele. Pe dinaintea ochilor îi fugeau imagini ciudate.

Simți capacul ridicându-se. Nu se dădu bătută, nu-și menajă mușchii. Auzi cutiile mișcându-se, le auzi căzând pe podea. Auzi sticlele spărgându-se.

Zăngănitul sticlei, precum clinchetul clopoțelilor zânelor. Cel mai dulce sunet din lume.

Acum putu să se ridice și să deschidă complet capacul. Tremura de frig și de oboseală. Podeaua era plină de vin roșu și cioburi de sticlă. Lumikki își luă pantofii cu toc și ieși din ladă. Aceștia aveau avantajul că numai o mică parte din talpă ajungea în contact cu solul. Pășii cu grijă spre ușă printre cioburile de sticlă.

Lumikki își dădu seama de-abia acum că ar fi putut să strige după ajutor. Probabil că ar fi auzit-o cineva.

Nu îi venise niciodată în minte. Nu strigase niciodată după ajutor.

Boris Sokolov văzu cum invitații începeau să se relaxeze tot mai mult. Sorbea încet un pahar de Jack Daniel's, whisky-ul său favorit. Ursul Polar își amintise. Boris nu era la lucru acum, astfel că se putea bucura de băutura și de peisaj. Se uita mereu cu plăcere la femeile frumoase. Îl încercă un soi de tristețe, dându-și seama foarte clar că le-ar fi putut fi tată. Puteau să-i țină companie pentru o noapte, însă nu mai mult. Șansele lui Boris de a avea o relație normală trecuseră de mult. În anii de singurătate care îl așteptau, cel mai bun prieten avea să-i fie doar Jack.

Ursul Polar voia să țină substanțele interzise departe de petrecerile sale. Era și asta o

precauție, poate chiar una inteligentă. Dacă poliția ar fi dat peste ei din întâmplare, nimeni nu ar fi putut fi arestat, din moment ce tăria putea curge din plin.

Uneori, Boris ura drogurile. Da, îi ofereau de lucru și o viață prosperă. O casă numai a lui. Influență. Femei. Și nu-și refuzase să tragă câteva linii ocazional, în momentele potrivite. De injectat, nu își injectase niciodată nimic.

Viața era totuși un stres continuu. Trebuia să aibă grijă ca încărcătura să ajungă în Finlanda. Trebuia să se ocupe de distribuție, să-i țină pe dealeri sub control, să caute noi clienți, să-i sperie pe cei vechi pentru a nu ciripi. Avea mereu prea multe pe cap. Înainte era suficient să-i țină la distanță pe toți Sergeii, Jorgeii, Mahmuzii și Peterii. Astăzi, lupta se dădea împotriva .com, .nl și @hotmail. Drogurile sintetice cucereau teren în fața celor obișnuite, în unele locuri le și întreceau. Se comandau online, direct din fața calculatorului, apoi veneau prin poștă. Era zadarnic să rivalizezi cu așa ceva.

Gândul Ursului Polar cum că ținta lor erau cei bogați, frumoși și de succes era poate grozav, însă imposibil de pus în practică. Pentru a face față, trebuia să vândă și celor care erau atât de jos, încât nu-și puteau permite să plătească decât cash. Care își vânduseră laptopul sau îl dăduseră la schimb. Ale căror conturi erau supravegheate strict. Care nu aveau posibilitatea de a comanda online.

Dacă afacerea n-ar fi fost atât de periculoasă, Boris n-ar fi fost nevoit să o ucidă pe Natalia. În felul lui, ținuse la fată mai mult decât era gata să recunoască. Se abținuse chiar să nu se amestece în întâlnirile dintre ea și Terho Väisänen, deși și acela fusese un risc.

În același timp, Boris se gândise că relația cu Natalia era încă un punct de control asupra lui Terho Väisänen. Polițistul cel prost care jurase să renunțe. Rămânea de văzut. Boris era sigur că se va întoarce înapoi în genunchi, cerându-i să-l lase să continue. Sigur, va fi de acord, dar în condiții stricte. Până acum, polițistul dusese o viață prea relaxată. Terho Väisänen păruse surprinzător de sincer atunci când spusese că nu primise banii. Poate chiar spunea adevărul. Poate că cineva îi furase din curte în mijlocul nopții. Nu conta asta pentru Boris. Banii îi erau destinați lui Väisänen, iar Boris nu plângea după ei. Cel mai important lucru era că nici Väisänen nu făcea asta, se pare. Pe viitor, polițistul nu se mai putea aștepta la o plată atât de generoasă.

Dacă Natalia n-ar fi ieșit din rând. Fata ar fi avut un viitor bun, sigur înainte. Șansa de a fi mâna dreaptă a lui Boris. Ea devenise neliniștită, începuse să viseze. Boris o mirosise, își dăduse seama din expresiile și din vocea ei. Ar fi fost suficientă o singură vizită la Moscova, iar fratele Nataliei ar fi mărturisit și cel mai mic detaliu al planului ei.

Boris ar fi putut să-i strice socotelile doar nelăsând banii acasă. Voise să o testeze, să-i măsoare loialitatea. Sperase până în ultima clipă ca fata să-și vină în fire. Natalia nu-i lăsase altă variantă decât să o elimine. Era păcat. Boris Sokolov sperase ca, dintre toți oamenii din lume, să nu fie Natalia cea care să-l dezamăgească.

Jack Daniel's îi alunecă pe gât lin și cald. Boris trebui totuși să înghită de câteva ori.

Va scăpa de cadavru ziua următoare. Astăzi nu era vremea pentru treburi murdare.

Se apropia miezul nopții. Petrecerea devenise mai gălăgioasă și mai agitată. Muzica duduia. Băutura era adusă cu viteza luminii. Machiajul femeilor începu să cedeze. Bărbații își desfășură papioanele.

Încă nu era totuși vremea să te dezlănțui complet, să uiți de maniere, să bei cât mai mult, să te iei la bătaie, să dispari la etaj ca să te culci. Cel mai mare eveniment al serii urma să aibă loc în curând.

Apariția Ursului Polar.

De aceea rămăsese Lumikki. După ce ieși din lada frigorifică, merse la baie, își scoase rochia și o stoarse, apoi lăsă să curgă apa caldă a dușului. Încet-încet, mâinile și picioarele i se dezmoțiră. Se șterse cu niște prosoape de hârtie, își trase iarăși rochia pe ea și își aranjă machiajul, care rezistase surprinzător de bine. Poate că într-adevăr ar merita ca Elisa să urmeze o carieră de make-up artist. Cel puțin, reușise să-i facă lui Lumikki un machiaj care rezistase nu numai la mâncare și băutura, ci și la îngheț.

Lumikki se mulțumi doar să ridice din sprânceană fără să spună un cuvânt când văzu coada de femei nervoase de la ușa băii.

În principiu, ar fi putut să plece. Își îndeplinise misiunea. Aflase că tatăl Elisei colabora cu traficantul Boris Sokolov și că îi furniza informații, în schimbul cărora primea o recompensă în bani. Lumikki știa că la subsol se afla cadavrul femeii pe nume Natalia și că Boris Sokolov o omorâse. Avea atâtea informații, încât i-ar fi ajuns ca să-l doboare pe Sokolov într-o clipită. În același timp, același lucru s-ar fi întâmplat și cu tatăl Elisei, însă asta era inevitabil.

Și totuși, Lumikki nu plecă de la petrecere. Curiozitatea ei nu putea fi satisfăcută până când nu vedea personajul misterios, legendar, despre care se vorbea în șoaptă. Continuă să se învârtă prin camerele de basm, care păreau să nu se mai termine.

Una dintre camere era complet roz. Sigur ar fi fost preferata Elisei. Sau poate că nu, înțelese Lumikki după o clipă. I se făcu rău când descoperi că printre toate inimioarele, unicornii roz, bobocii de trandafir și pernuțele cu volănașe se ascundeau diferite jucării sexuale, de la bice subțiri până la dildouri uriașe. Povești pentru adulți, fără îndoială. Lumikki porni mai departe când se intersectă cu un cuplu care părea să înceapă în orice clipă să profite de obiectele din încăpere.

Cu cât se apropia mai mult de miezul nopții, cu atât atmosfera petrecerii devenea mai electrizantă. Toți așteptau. Toți erau nerăbdători. Când mai erau zece secunde, începu numărătoarea. Toți se strânsură în sala cea mare de la etajul al doilea. Oamenii se adunară.

Zece.

Aruncând o privire în lateral, Lumikki îl zări pe Terho Väisänen, care își plimba agitat degetele pe paharul gol.

Nouă.

Muzica fu dată întâi mai încet, apoi oprită de tot.

Opt.

Luminile se stinseră. Numai lumina stelelor reflectată în tavan îi învăluia pe

petrecăreți.

Șapte. Șase. Cinci. Patru. Trei.

Lumikki aproape că pufni în răs gândindu-se la absurditatea situației. Iat-o aici. O fată obișnuită de liceu, a cărei viață o luase pe o rută complet diferită cu vreo două zile în urmă, când se întâmplase să intre în camera obscură la momentul nepotrivit.

Doi.

Oamenii nu mai strigau cifrele. Le rosteau cu respect.

Unu.

Întunericul umplu sala. Toți tăcură. Începu să se audă un clinchet distant, precum sunetul unor voci din depărtare. Din tavan căzură fulgi de nea, care arătau ca zăpada adevărată. Când Lumikki atinse un fulg, acesta dispăru în aer precum praful.

Deodată, niște spoturi puternice iluminară centrul sălii.

Două femei. Ambele costumate în Crăiasa Zăpezii. Li se potrivea denumirea aceasta de o mie de ori mai bine decât Nataliei înghețate. Gemene identice. Apăruseră din neant în mijlocul sălii. Lui Lumikki îi era greu să le aprecieze vârsta. Puteau avea foarte bine douăzeci de ani sau cincisprezece. De la distanța aceea nu putea vedea ridurile de pe mâini și de pe gât.

Sala explodează în aplauze răsunătoare. Femeile făceau elegant cu mâna. Abia acum Lumikki observă că una purta un colier de argint înfățișând cristale de gheață. Cealaltă avea un urs de argint.

Gheața și ursul. Nu o persoană, ci două. Care erau totuși o unitate.

Femeile așteptară ca invitații să se liniștească. Apoi începură să vorbească. Își schimbau constant poziția, astfel că Lumikki nu-și dădea seama care dintre ele vorbea.

— Iarna este o vreme de poveste. De aceea am vrut să organizez această petrecere cu tematică de basm. Somn, vise și coșmaruri. Din acestea sunt făcute poveștile. Vă aflați aici pentru că doresc să vă mulțumesc. Faceți parte din procesul de creare a unui vis. Visul unei societăți care funcționează mai bine, mai eficient, mai convenabil. Pentru noi, limitele sunt făcute pentru a fi depășite, regulile pentru a fi schimbate, iar normele pentru a fi dezbătute. Sărbătoriți! Uitați pentru un moment de prejudecățile și așteptările lumii. Toate acestea sunt pentru voi. Viața este pentru voi.

Discursul femeilor nu avea sens. Nu spuneau nimic concret. Vorbeau o engleză fără accent. Chiar dacă ar fi avut un reportofon, Lumikki n-ar fi putut înregistra nimic incriminator. În ce erau implicate femeile? Trăgeau cumva sforile de undeva din fundal? Cât de mare era partea ilegală a activităților lor?

Uitându-se la publicul care aplauda frenetic, Lumikki își dădu seama că probabil nici nu va afla vreodată. Adevăratele fapte ale Ursului Polar erau precum fulgii falși care cădeau din tavan. Dacă încercai să prinzi unul, se evaporă imediat.

Nu avea nicio șansă împotriva Ursului Polar. Se putea ca femeile să fie doar o fațadă. Nu le putea atinge. Nu le putea face nimic.

Lumikki îl putea trimite totuși pe Boris Sokolov după gratii. Cercul creat de banii însângerați din camera obscură se strânsese. Era suficient.

Acum voia să meargă acasă.

— Nu am nevoie de o oglindă ca să-ți spun că ești cea mai frumoasă femeie de la petrecere.

Lumikki simți răsuflarea caldă a bărbatului în ureche și mâinile lui strângând-o de talie. Înjură în sinea ei. Agresorul reușise să o găsească iarăși, chiar când era pe punctul de a pleca. Răsuflarea îi duhnea. Se vedea că băuse mai mult de două pahare de coniac. Lumikki își dădu seama că era zadarnic să încerce să se zbată. N-ar fi făcut decât să atragă atenția.

— Începusem deja să mă tem că ai apucat să fugi. Nu se poate așa ceva. A rămas treaba neterminată, șopti bărbatul și își presă corpul mare pe spatele lui Lumikki.

Cel puțin 90 de kilograme, ghici ea. Ar putea fi surprinzător de puternic dacă îl provoca. Trebuia să încerce altă tactică.

— Nu ți s-a făcut frig?

Din fericire, nu, gândi Lumikki.

Se întoarse cu fața la el. Ochii acestuia erau treji. Sacoul și-l lăsase pe undeva. Sub brațe se vedeau niște pete mari pe cămașa albastru-deschis. Cravata era puțin desfăcută. Lumikki îl prinse de cravată cu o siguranță prefăcută, își duse gura la urechea bărbatului și șopti:

— Haide să mergem sus, să vedem cum se termină povestea asta.

Apoi îl mușcă de lobul urechii, chinându-se să-și ascundă greața care o năpădi. Reuși să joace și rolul acesta.

Fața bărbatului se făcu roșie de satisfacție. Își linse buzele.

— Ce mai așteptăm? întrebă el.

Lumikki îi simți privirea în timp ce urca scările. Ar fi fost inutil să încerce să fugă. Picioarele îi tremurau puțin, însă se forță să meargă legănat și ademenitor. Cum ar fi fost oare să urce treptele acelea cu cineva cu care ar fi vrut într-adevăr să meargă la etaj, să tragă apoi ușa și să încuie restul lumii în afară? Pielea încălzită de razele soarelui și mirosul loțiunii de plajă. Treptele de lemn ale cabanei, pe care le urcase râzând. Pașii care o urmaseră siguri și în care simțise nerăbdarea.

N-avea rost să-și amintească. Fusesse vara trecută. Era o eternitate de atunci.

Acum era acum, și trebuia să facă asta.

Lumikki îl conduse pe bărbat într-o cameră goală, în mijlocul căreia se afla un pat mare din fier forjat. Îl împinse în pat. Era important să pară cât mai încrezătoare și mai îndrăzneată.

— Am ghicit eu că ești o pisicuță sălbatică! Numai bine. O să te domesticesc eu. Dar întâi să lăsăm pisicuța să se joace, trăncăni bărbatul și începu să își tragă jos pantalonii, stând încă întins.

Lumikki închise ușa camerei. Răsuci cheia în broască. Apoi merse către bărbat. Acesta încercă să o apuce cu palmele lui transpirate.

— Nu, nu, pisicuța are voie să se joace mai întâi, îi aminti Lumikki și îl împinse.

În ochii amețiți ai acestuia se aprinse o flacără care o calmă pe Lumikki. Bărbatul era la mila ei, cel puțin pentru o vreme. Se urcă deasupra lui. Acesta începu imediat să-i

pipăie lacom coapsa.

— Ce faci acolo...? întrebă bărbatul, iar pe frunte îi apăru o cută de uimire.

La naiba. Lumikki îl prinse repede de mâini și i le duse deasupra capului.

— Și acum, fii cuminte, îi șopti Lumikki, ținându-i mâinile cu stânga, iar cu dreapta căutând în poșetă după ceva pufos și roz.

— Doar nu ești sado-maso? chicoti bărbatul.

Lumikki îi prinse cătușele de mâini și de capul patului.

— Nu în mod special, spuse Lumikki și se ridică. Dar sper să-ți placă ție.

Bărbatului îi luă o clipă până să-și dea seama că Lumikki nu avea nicio intenție să se culce cu el. Când gândul acesta pătrunse prin mintea lui întunecată de coniac și îi scăpă un răcnet, era deja prea târziu. Ușa era încuiată acum pe dinafară.

Lumikki se îndreptă către fereastra de la capătul holului. O deschise și aruncă în zăpadă atât cheia camerei, cât și pe cea de la cătușe. Bărbatul nu mai prea avea șanse să o oprească să se ducă acasă.

Terho Väisänen se holba în întuneric pe fereastra cea mare.

Se dăduse bătut.

Înțelesese că nu avea cum să-l convingă pe Ursul Polar să-i plătească o sumă mare. Sau să le convingă. Cum trebuia să se adreseze acum? Îi ceruse o întrevedere uneia dintre gărzile de corp ale femeilor. Cererea îi fusese respinsă. După ce explicase că fusese invitat tocmai pentru a face cunoștință cu Ursul Polar, i se răspunse nepoliticos că invitația nu însemnase nimic. Era absurd să-și imagineze că Ursul Polar ar fi interesat de un așa *nobody* ca el.

După ce îi privi pe ceilalți invitați, își dădu seama că era adevărat. Era doar o muscă pentru Ursul Polar. Și Boris Sokolov era tot o muscă, sau cel mult un tăun. Erau niște figuri neînsemnate într-un mare plan.

Terho nu mai avea ce să facă decât să plece cu coada între picioare. Să meargă acasă, să-și îmbrățișeze fiica, să-i trimită soției un e-mail în care să-i spună că-i era dor de ea. Să se gândească la cum să se organizeze, acum că principala sa sursă de venit nu mai era. Situația nu era lipsită de speranță. Avea o datorie, însă totuși avea de lucru. La fel și soția lui. Puteau reduce costurile zilnice. Bineînțeles, trebuia să înceteze cu jocurile, dar asta era de mult în plan. Nu mai avea nevoie de bani pentru Natalia, acum că ea nu mai era. Mâinile lui Terho începură să tremure. Îi veni rău numai când se gândi. Nu trebuia să se gândească. Nu putea să cedeze tocmai acum în fața durerii. Trebuia să rămână rațional. Trebuia să se gândească la viața de zi cu zi. Fiica lui nu trebuia să primească mereu tot ce era mai scump. Le-ar fi făcut bine tuturor să se mai calmeze, să-și simplifice viața, să petreacă mai mult timp împreună. Să petreacă timp împreună așa cum făceau oamenii normali.

Viața normală nu însemna să împărtășești informații traficantilor despre când și unde vor face polițiștii următoarea razie, care traficantii ciripeau, ce camioane urma să fie oprite la graniță și ce fel de campanii de eradicare a consumului de droguri erau planificate. Viața normală nu includea nici ponturile despre unde era ascunsă marfa sau despre criminali mărunți, de care Sokolov voia să scape dintr-un motiv sau altul. De-a

lungul anilor, Terho rezolvase jenant de multe cazuri cu ajutorul lui Sokolov. Crezuse că amândoi aveau multe beneficii din colaborarea asta. Sokolov voia să domine afacerile cu droguri din Tampere, Terho voia să-i vadă după gratii pe cei mai periculoși dealeri, cei care vindeau amestecuri impure, ducând astfel la un mare număr de morți.

Își calmase conștiința gândindu-se că Sokolov vindea marfa în principiu oamenilor care aveau control și nu riscau o supradoză. Știa totuși de mult timp că asta era doar o parte din adevăr. Sokolov se mulțumea și cu banii cu care o persoană ar fi putut cumpăra o pâine și niște lapte de foame. Terho doar se prefăcuse că nu vede.

Ar fi vrut și acum să o facă. Brusc, se simțea extrem de obosit. Voia să plece.

În același timp, Terho o văzu iar pe femeia aceea tânără, a cărei rochie îi atrăsese atenția mai devreme. Acum îi zări și poșeta albă. În general, nu prea cunoștea gențile femeilor, însă pe aceasta se întâmpla să o știe. Era o poșetă Hermès, care costa sute de euro. Știa asta fiindcă îi cumpăraseră una exact așa Elisei de ziua ei, cum își dorise atât de mult.

Aceeași rochie de seară putea fi o coincidență. Aceeași poșetă putea fi o coincidență, însă amândouă pe aceeași femeie, asta nu se putea. Terho se apropie repede de ea, o prinse strâns de braț și îi ceru o explicație.

Interesul lui Boris crescuse atunci când îl văzu pe Terho Väisänen certându-se cu o femeie tânără. Se apropie și își dădu seama că o întreba de unde are rochia de seară și geanta. Se pare că și pantofii.

Boris zâmbi. Se pare că finlandezul avea obiceiul să arunce bani și pe alte femei în afară de Natalia. Ar fi trebuit să se oprească. Boris se întorsese deja să meargă mai departe, când desluși cuvântul „fiică” printre spusele bărbatului.

Boris rămase stană de piatră. Creierul îi mergea la viteză maximă. Dacă fata în roșu era fiica lui Terho Väisänen, era clar că știa prea multe. Fata știa cine o urmărise în Pyynikki. Știa poate și de Natalia. De bani. De ce ar fi fost altfel aici, la petrecere?

Cel mai bine era să meargă să stea de vorbă și cu fata, să se asigure că înțelegea că trebuia să fie la fel de tăcută precum tatăl ei.

Lumikki încercă să-și smulgă mâna din strânsoarea tatălui Elisei, însă polițistul era în mod clar obișnuit cu astfel de situații. O strângea ca un clește.

— Răspunde odată! De unde ai poșeta Elisei?

Lumikki văzu că Boris Sokolov se apropia de ei. Bărbatul avea o privire înspăimântătoare.

Terho Väisänen era periculos de aproape. Adulmecă aerul și răcni:

— Ești dată chiar și cu parfumul Elisei!

Boris Sokolov era la doar trei pași distanță.

Lumikki trebuia să scape.

Aruncă poșeta cu putere în pieptul tatălui Elisei și spuse:

— Ia-o. Parfumul nu-l pot înapoia, din păcate.

Terho Väisänen fu atât de uimit, încât slăbi strânsoarea. Era suficient. Lumikki se smuci și fugi către scări. Îl auzi pe Sokolov alergând în urma ei și strigând ceva în rusă.

La capătul scărilor apăru o chelneriță îmbrăcată în Alis din Tara Minunilor. Purta o tavă cu băuturi de culoare albă, probabil cocteiluri White Russian. Lumikki își ceru încet scuze și lovi tava. Băutura și cioburile se împrăștiară pe trepte. Îl auzi pe Sokolov alunecând și înjurând.

Câștigă astfel câteva secunde. Își scoase tocurile și se strecură printre oameni cu pantofii în mână. Ajunse la ușa de la intrare. Continuă să alerge de-a lungul aleii iluminate de torțe.

Fire walk with me. Toată treaba începea să semene tot mai mult cu Twin Peaks. Mai lipsea doar să apară vreun pitic de după colț.

Boris Sokolov strigă către paznicul de la poartă:

— *Stop her!*

Bărbații se întoarseră și blocară drumul. Erau mari cât ușa, n-avea cum să treacă de ei.

Lumikki schimbă brusc direcția. Boris Sokolov o urmărea. Un zid înalt înconjura clădirea din fiecare parte. Lumikki alergă în cel mai îndepărtat colț. Era întuneric. Zăpada i se lipea de tălpi, care erau acoperite doar de ciorapii subțiri.

Lumikki pipăi repede peretele cu mâinile. Nu avea de unde să se prindă. Nici măcar o maimuță nu s-ar fi putut cățăra. Dădu totuși peste o mică gaură. Înfipt tocul unui pantof și începu să urce. Fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Sokolov se apropia de zid.

Lumikki luă celălalt pantof și repetă mișcarea, apoi se urcă pe el. Sokolov prinse marginea rochiei.

Rochia se sfâșie.

Tocul se rupse.

Pantoful căzu în zăpadă, doar tocul rămase înfipt în peretele de cărămidă. Picioarele lui Lumikki atârnavă în gol, din moment ce-și pierduseră punctele de sprijin. Totuși, mâinile ei erau agățate de zid și reuși să urce chiar când Sokolov îi atinse piciorul.

Lumikki sări jos de pe zid. Stratul de zăpadă îi amortiză căderea. Sokolov nu încercă să se cațăre, ci fugi cât de repede putu înapoi la poartă și apoi afară. Lumikki începu să fugă prin zăpada care îi ajungea până la gambe, într-o parte, rochia se rupse atât de mult, încât îi dezgolea coapsa complet.

Mai bine așa, se gândi Lumikki în timp ce fugea. Altfel i-ar fi fost mai greu să se miște.

Era greu să alerge prin zăpadă. Gerul o mușca din toate părțile. Pădurea era întunecată ca noaptea.

Boris Sokolov rămânea tot mai mult în urmă. Lumikki grăbi pasul. Asta era a treia oară în ultimele patru zile când era urmărită și trebuia să fugă prin zăpadă și frig.

Trei încercări. Eroii din basme erau mereu supuși la trei probe. De două ori ratau, dar a treia oară era cu noroc. Însemna asta că va scăpa în cele din urmă? Sau că următorul o va prinde în final?

Trei încercări. Trei greșeli. Care să fie acum? Încercare sau greșeală?

Deodată, Lumikki simți că ceva o înțeapă pe coapsa dezgolită. Nu-i păsa. Continuă să alerge prin zăpadă, să meargă înainte. Într-un final, vocea următorului nu se mai auzea.

Lumikki își atinse coapsa cu degetele. Dădu peste ceva cald. Sânge. Boris Sokolov o împușcase în coapsă, însă din fericire glonțul doar o zgâriase. Curgea totuși mult sânge.

Lumikki nu voia să se gândească la asta.

Alergă și atât. Pădurea o înghiți precum o apă neagră.

Însă micuța Albă-ca-Zăpada fu lăsată singură în pădure. Era atât de speriată, încât se uita la frunzele care fremătau în copaci și nici nu știa pe unde să o apuce, începu să alerge și alergă peste pietre ascuțite și prin măracini, iar fiarele pădurii săreau chiar în apropierea ei, însă nu-i făceau rău. Alergă până când picioarele nu o mai ascultară, iar întunericul începu să se lase.

A fost odată o fată care alergă până când picioarele n-o mai ascultară. Și chiar și după aceea ea alergă, în gând, în imaginație. Picioarele ei puternice și agile goneau peste nămeți, nelăsând nici măcar o urmă pe zăpada albă. Fugea de parcă voia să scape de cei care știau că era liberă, de cei care știau că nu o pot prinde.

Lumikki era pe jumătate inconștientă.

Nu-i mai era frig. Îi era cald. Într-un fel, își dădea seama că era de rău, însă nu-i păsa. Zăcea în zăpadă pe spate.

Se gândi la sângele care îi curgea din rană pe zăpadă. Își imagină cum roșul descria niște spirale frumoase, care se întindeau la un metru de ea, la doi, în toată pădurea.

Se văzu pe sine de deasupra, ca și când ar fi plutit la zece metri înălțime. Părul negru întins precum o aureolă. Rochia roșie, chiar și așa, ruptă, scânteia de parcă ar fi fost făcută din pietre prețioase. Modelele spiralate se întindeau, se întindeau, se întindeau.

Frumoasă. Nu urâtă.

Urâtă. Grasă. Prea slabă. Dinți ciudați. Voce enervantă. Păr gras. Papuci murdari. Brațe păroase. Proastă. Idioată. Retardată. Nenorocită. Târfă.

De unde-ai făcut rost de hainele alea? De la gunoi?

Cu siguranță că părinților tăi le e rușine să umble cu tine oriunde în public.

Dacă aș arăta așa, n-aș ieși niciodată din casă.

Sigur ești adoptată.

Nimeni n-ar vrea niciodată să te sărute.

Nimeni n-ar putea iubi pe cineva ca tine.

Ce te smiorcăi? Dacă te doare, atunci spune cu voce tare. A, te doare? Tacă-ti fleanca, sau îți dau eu motiv de bocit.

Ești atât de urâtă, încât arăți mult mai bine atunci când ești bătută.

Cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte. Propoziții, fraze, întrebări, țipete. Ciupit, zgâriat, lovit, smuls, tras, împins, aruncat.

Nu ești acele cuvinte. Nu ești țipetele și urletele. Nu ești ura scuipată peste tine precum o gumă care și-a pierdut aroma. Nu ești pumnii și nici vânătaile născute în urma lor. Nu ești sângele care-ți curge din nas. Nu ești în descrierile lor. Nu ești a lor.

Înăuntrul tău există mereu o parte pe care nimeni nu poate să pună mâna. Acea ești tu. Ești numai a ta, iar universul este în tine. Poți fi orice vrei. Poți fi oricine vrei.

Nu te teme. Nu mai trebuie să te temi.

— Nu mai trebuie să mă tem, își șopti încet Lumikki sieși.

Aburul se înalță.

Își amintea, totuși, chipurile lor. Vocea lor și râsul care răsuna, răsuna, răsuna în holul școlii și după ce se terminau orele, iar clădirea era liniștită.

Mirosurile și le amintea foarte bine. În primii ani, izul dulceag, artificial al gumelor de șters. Apoi al dulciurilor mâncate în pauză de la profesori, jeleurile de zmeură și bomboanele din plante. Răsuflarea în fața ei, dulce și sărată în același timp. Luciul de buze cu aromă de caramel, mango sau mentă. Parfumul cu vanilie de la Body Shop,

primul cu care mamele le lăseau să se dea la școală. Apoi, mai târziu, parfumurile potrivite, care se schimbau după zi, chef, haine și modă. Parfumurile Escada.

Învățase să le recunoască repede și cu exactitate, să le simtă de la distanță, să-și dea seama când se iveau de după colț. Uneori ajuta. Uneori reușea să scape, să se ascundă, să evite confruntarea. Totuși, în cele mai multe cazuri, nu apuca. Atunci aflase cât de greșos mirosea parfumul când era amestecat cu transpirație, sau cum duhnea pișoarul nespălat din baia băieților, în timp ce îi apăseau capul în el, poruncindu-i să lingă porțelanul rece și dur.

Își amintea numele lor. Și le va aminti mereu.

Anna-Sofia și Vanessa.

Ținuse din clasa întâi până la jumătatea clasei a noua. În fiecare an, cuvintele deveniseră mai rele, loviturile mai puternice. Lumikki nu știa de ce fetele o aleseseră tocmai pe ea. Poate că zâmbise cum nu trebuia sau nu zâmbise deloc. Poate că vocea ei avusese intonația nepotrivită la momentul nepotrivit. Nu conta. Pricepuse repede că nu va putea niciodată să-și schimbe personalitatea și comportamentul încât să le fie pe plac Annei-Sofia și Vanesei, iar ele să o lase în pace.

Lumikki nu povestise niciodată nimănui. Nici nu era o opțiune. Acasă era o obișnuință să nu vorbească. Nu întrebi, nu povestești. Totul e bine când nu se spune nimic rău cu voce tare. Vânățiile, tăieturile, zgârieturile, urmele de la încheieturi și hainele rupte. Ar fi putut să explice tot dacă ar fi fost nevoie de explicații. Școala era o zonă de război, iar Lumikki nu voia să știe cine erau prietenii și cine dușmanii. Strategiile trebuiau formulate atent, pentru a încerca să minimizeze pierderile. Dacă le-ar fi spus profesorilor, ar fi putut înrăutăți situația. Nu credea că ar fi luat-o în seamă. Anna-Sofia și Vanessa știau să-și joace bine rolul în fața adulților. Zâmbetele lor fuseseră întotdeauna inocente și angelice.

Violență, chin și oprimare. Lumikki refuzase să se gândească la experiența ei ca la o „sâcăire”, deoarece asta suna trivial și neînsemnat. Tachinare. Doar în joacă. Numai o mică piedică. A căzut de una singură. E doar un pic de amuzament între prieteni.

În clasa a opta, Lumikki se apucase în secret să alerge și să ridice greutate. Era hotărâtă să fie în cea mai bună formă fizică pentru a putea scăpa. Reușea din când în când, însă nu pusese capăt coșmarului.

Apoi se întâmplase. Într-o iarnă, după-masa târziu, soarele dispăruse deja la orizont, iar curtea școlii era pustie. Lumikki stătu ascunsă în spatele tomberonului până când fu sigură că Vanessa și Anna-Sofia plecaseră. Trebui să suporte duhoarea cojilor de banană și a resturilor de supă de mazăre, care începuseră să se descompună, în ciuda gerului de afară. Așteptase să se facă liniște deplină. Lumina albastră a serii căzu peste curte. Pace.

Lumikki ieși din ascunzătoare. Se mișcă încet. Se contopi cu umbrele întunecate. Auzi zgomotele mașinilor. Auzi câinii lătrând în parcurile din depărtare. Auzi cum cădea zăpada de pe acoperișul școlii. Totuși, auzi prea târziu pașii Vanesei și ai Annei-Sofia. Își puse prea târziu picioarele în mișcare. Aveau o forță explozivă, însă nu era suficient. Fetele o prinseră în colțul din spate al curții, unde se înălța zidul mare de cărămidă. Lumikki alergă înspre el, își dădu repede jos mânușile și le puse în ghiozdan. Apucă

zidul cu degetele și încercă să urce, însă picioarele nu găseau niciun sprijin. Degetele îi înghețară în gerul de afară. Era prinsă în capcană.

Lumikki se întoarse și se lipi cu spatele de zid, pregătindu-se de atac. Învățase să o încaseze. Știa deja cum să se apere cel mai bine. Știa în ce momente să inspire și să expire, când să-și încordeze mușchii și când să-i relaxeze. Spera doar ca bătaia să nu dureze foarte mult astăzi. Îi era frig și voia să meargă la baie. Voia acasă. Voia să mănânce batoanele de pește prăjite de tatăl ei, puțin arse, și să-și facă temele fără să se gândească la nimic.

Anna-Sofia și Vanessa se apropiară. Nu spuseră nimic. Liniștea era mai rea decât amenințările și înjurăturile. Liniștea îi adâncea așteptarea. Lumikki simți gustul de vomă în gură. Fetele veneau spre ea precum lupii. Lumikki ar fi ținut mai degrabă piept unor animale sălbatice flămânde decât acestora două, ale căror buze sclipeau roșii. Erau niște bestii mult mai periculoase. În interiorul lor nu bătea o inimă caldă, ci totul era înghețat.

Încet, Lumikki numără invers, așteptând încălcarea limitelor fizice. Nu știa ce va fi, o împingere pe umăr, o lovitură în stomac sau un scuipat cu miros mentolat pe obraz.

Zece, nouă, opt, șapte...

Deodată, Lumikki simți cum creștea ceva fierbinte și roșu în interiorul ei. Era ceva necunoscut. Nu părea să vină din ea. Ură. Furie. Dorința fierbinte de a nu-i fi teamă. Numerele îi dispărură din minte, gândurile la fel, timpul și spațiul nu mai erau. Mai apoi, nu știuse să spună cum se întâmplase totul. Îi lipseau fragmente din amintiri. Cronologia era o gaură neagră.

Stătea deasupra Annei-Sofia în zăpadă și o lovea cu toată forța în față. Avea ceva cald și întunecat pe pumni. Se prinse cu greu că era sânge, care curgea din nasul fetei. Mai degrabă anticipă decât simți că Vanessa încerca să o tragă de acolo. Cotul i se înfipse în burta Vanessei, iar fata îi dădu drumul.

Lumikki nu știa cât timp lovise. Se privi ca și cum se afla la distanță. O fată pe obraji și bărbia căreia curgeau necontrolat lacrimi și muci. Ale cărei mâini se ridicară, apoi căzură iar și iar, tot mai slăbite. Era într-adevăr ea? Nu fusese situația complet pe dos? Anna-Sofia scâncind și apărându-și fața, Vanessa ținându-se de stomac și urlând să înceteze. Lumikki își reveni ca străfulgerată când simți trupul moale, resemnat al Annei-Sofia sub ea, iar în același moment, furia îi dispăru.

Se ridică. Picioarele îi tremurau. Mâinile îi atârnavă pe lângă corp. Gerul o ciupea de degete. Își șterse obraji umezi. Anna-Sofia se ridică în fund, iar Vanessa se lăsă lângă ea. Nu se uită în ochii lui Lumikki. Nici Lumikki nu privi în ochii lor. Nimeni nu spuse nimic. Liniștea era mai grăitoare decât cuvintele.

Lumikki porni tremurând către casă. Nu-i era teamă că fetele o vor urmări ca să se răzbune. Nu-i era teamă de nimic, nu simțea nimic și nici nu se gândea la nimic. La mijlocul drumului, se opri ca să vomite. Supa de mazăre arăta, în mod surprinzător, la fel ca atunci când o mâncase.

Acasă, se strecură direct la baie, înainte ca părinții să apuce s-o vadă. Din oglindă se uita la ea o fată pe care n-o cunoștea. Obrajii aveau urme de sânge. Lumikki ridică o mână și îi atinse. Fata din oglindă făcu la fel. Sângele nu era al ei. Era al Annei-Sofia.

Lumikki se spală pe mâini o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, cu apă cât putu de fierbinte. Își frecă mâinile cu săpun până începură să o usture.

După ce se băgă în pat în seara aceea, adormi pe loc și dormi până dimineața fără să viseze. Când sună alarma de la telefon și se trezi, se simțea mai rău ca oricând. Mai rău decât atunci când fusese bătută și lovită.

Lumikki era sigură că nu se terminase aici. Anna-Sofia și Vanessa vor duce lucrurile mai departe. Într-un fel sau altul, va primi o pedeapsă, oficială sau nu. Nu rămâneau ele nerăzbunate.

Trecu o zi, trecură două, trei, o săptămână, o lună. Anna-Sofia și Vanessa o lăsaseră pur și simplu în pace. Da, era tot mai izolată de ceilalți și nimeni nu vorbea cu ea, însă nu mai era bătută. Nici măcar o singură înjurătură nu mai auzea. Nici măcar un singur mesaj de amenințare cu moartea.

Totul se sfârșise brusc.

Încetul cu încetul, Lumikki începu să capete încredere. Respiră mai ușor. Veni primăvara, zilele deveniră mai lungi, iar orele de școală se împuținaseră. Auzindu-i pe ceilalți cântând melodii de vară, Lumikki simți cum o greutate mare i se ridicase de pe umeri. La sfârșitul clasei a noua, păși cu certificatul de absolvire în mână în lumina și libertatea verii.

Stratul de zăpadă căpătă o strălucire galbenă. Apoi portocalie. După o clipă, verde. Lumikki văzu luminile în aceeași clipă în care auzi pocniturile. Din cer ploua cu stele de aur. Apoi veniră trandafirii imenși, ale căror petale se deschiseră, se topiră, dispărură. Unicornul se îndreptă către lună. Planetele dansau una în jurul celeilalte.

Artificii.

În cinstea Ursului Polar.

Cu siguranță, se făcuse aproape unu.

Lumikki se gândi la dispozitivul de urmărire care era prins pe coapsa ei. Se gândi la instrucțiunile pe care i le dăduse Elisei în cazul în care nu se întorcea de la petrecere sau nu-i dădea de știre.

Trebuia să plece de la petrecere înainte de miezul nopții.

Dar nu era asta altă poveste? Cenușăreasa?

Artificiile continuară. Lumikki plutea într-o multitudine de culori. Era într-o stare bună. Adormi.

În fiecare seară, becul se stinge și cade noaptea.

Un vis albastru.

Albastru, albastru, albastru strălucitor.

Lumikki crezu pentru o clipă că artificiile continuau. Apoi își dădu seama că nu se mai auzeau bubuiturile. Răsună un țuit.

Peretele alb. Mirosul steril. Luminile puternice.

O durere surdă, pulsând undeva. Lumikki nu putu să se gândească la asta. Gustul de antibiotic din gura ei.

Pic, pic, pic. Curgea ceva în ea. Era conectată la ceva. Își aminti vag că toate aceste

obiecte din jurul ei aveau nume. Nu putu să se gândească la ele.

În lumină se mișcau niște siluete.

Chipuri familiare.

Mama. Tata.

Voci de departe, din spatele geamului, de sub apă, de după perete.

— Doctorul a spus că e deja mai bine. Nu plânge, dragă. *Älskling*.^[39] Fata își revine. E o luptătoare.

— Nu pot să nu mă gândesc... Nu știi ce aș fi făcut dacă am fi pierdut-o și pe ea.

— Nu o vom pierde. Sst.

Și pe ea? Pe cine pierduseră mama și tata? Lumikki ar fi vrut să întrebe, însă nu putu să rostească nimic. Ar fi fost nevoie de un efort extraordinar ca să-și deschidă gura. Voia doar să doarmă. Trebuia să-și aducă aminte să întrebe mai târziu. Cândva, mai târziu. După ce va fi dormit o sută de ani.

Dar nu era asta altă poveste? Frumoasa Adormită?

Lumikki simți cum se afundă în pat precum în straturile pufoase de nori, apoi își luă zborul.

Epilog

Patru luni mai târziu

Vederea era o imagine alb-negru a unui bărbat musculos gol, care ținea o pisicuță într-un loc strategic. Lumikki nici nu trebui să o întoarcă pentru a-și da seama de la cine era.

Salutare!

Aici totul e bine. Mama nu mai e la fel de nevrotică precum înainte, iar eu reușesc să dorm acum fără să tresar și să merg pe stradă fără să mă tot uit în spate. Îmi prinde bine libertatea. Am aplicat aici la o școală de machiaj. Dacă intru, încep din toamnă. Cred că e exact genul meu.

Jenna

P.S. M-am obișnuit deja cu noul nume. Nu mă mai întorc dacă mă strigă cineva pe stradă pe numele vechi.

P.S. 2 N-am fost să-l văd pe tati. Poate că o să mă duc cândva. Încă nu pot. Sigur înțelegi. Nu pot să scriu mai multe că încep să plâng.

P.S. 3 Îți tricotez niște mănuși fără degete. Ți le trimit prin poștă mai târziu. Scuze că durează atât. Nu mai ai nevoie de ele acum, dar sunt numai bune toamna care vine.

Lumikki zâmbi. Aruncă o privire pe fereastră. Elisa, adică Jenna de-acum, avea dreptate. Era deja sfârșitul lui iunie, iar vremea era uimitor de însorită. Totul înflorea, mirosea frumos și strălucea.

Se bucura să audă că fetei îi mergea bine. Tatăl ei ajunsese în închisoare, la fel și Boris Sokolov. Cazurile fuseseră soluționate neobișnuit de repede. Probabil că poliția voise să elibereze rapid scena și să-și spele reputația. Amândoi primiseră pedepse lungi. Și Linnart Kask, ajutorul lui Sokolov, fusese condamnat la închisoare. Elisa se mutase cu mama ei altundeva și își schimbase numele. Era, probabil, lucrul cel mai inteligent în situația de față. Elisa jurase în fața autorităților că drogurile făceau parte din viața sa lăsată în urmă. Lumikki o credea și ea. Elisa și mama ei își vor găsi un nou stil de viață, vor fi o familie. Nu era neapărat un lucru rău.

Lumikki își trecu mâna stângă prin părul scurt. Nu se obișnuise încă de tot cu acest stil, deși se simțea foarte lejer așa. Când rădăcinile începură să i se vadă și arăta de parcă ar fi chelit, luase o decizie. Vopsitul nu o atrăgea, nici asemănarea dintre numele și felul în care arăta părul ei. O tunsoare foarte scurtă și o culoare naturală. Lui Lumikki îi plăcea lejeritatea.

În plus, se simțea mai în siguranță când se uita în oglindă și vedea o fată complet diferită de cea de la petrecerea Ursului Polar. Nu în sensul că i-ar fi fost teamă că ar fi

putut să o recunoască pe stradă cineva de la petrecere. Oamenii erau surprinzător de orbi când detaliile vizuale erau scoase din contextul original. Din moment ce nimeni nu și-ar fi putut imagina că fata cu ghete uzate, haină verde de camuflaj și nemachiată ar fi putut lua vreodată parte la o petrecere de lux, concluzia era evidentă: ea nu fusese acolo. Atât de simplu funcționa mintea umană. Atât de prost și atât de mult în favoarea ei.

Elisa îi mai trimisese lui Lumikki vederi în timpul acestor două luni. Lumikki le păstra într-un compartiment secret al unei cutii dintr-un sertar din fosta ei cameră.

Locuia iarăși acasă. Adică în Riihimäki, în casa copilăriei sale. În urma evenimentelor din iarnă, fusese interogată mai întâi de poliție, apoi de părinții ei. Amândurora le povestise doar ceea ce era strict necesar. Părinții îi ceruseră să se mute înapoi acasă, „cel puțin pentru moment”. Lumikki acceptă, chiar dacă acolo era plin de trecut, iar camera îi părea mică. Mergea cu trenul la școală, deși asta însemna că se trezea la ore inumane.

Pentru moment.

Lumikki credea că va reuși să-i convingă iarăși pe părinții ei că era în siguranță singură în Tampere.

Nimeni nu o privea ciudat la școală, pentru că nimeni nu știa nimic. Kasper și Tuukka nu mai stăteau împreună de când ieșiseră la iveală petrecerea cu droguri și faptul că intraseră pe furiș în școală. Totuși, avuseseră grijă să fie cât mai discreți. Pe la școală circulau desigur zvonuri, dar Lumikki nu știa cum să le pună cap la cap. Fiecare era mai halucinant decât altul, însă nimic nu se apropia de nebunia adevărului.

Terho Väisänen era la închisoare. Boris Sokolov era la închisoare. Ursul Polar nu.

Lumikki nu suflase niciun cuvânt despre Ursul Polar la interogatoriu. Înțelesese că dacă ar fi ciripit, ar fi fost numai în dezavantajul ei. Nu avea nicio dovadă că gemenele ar fi fost implicate în ceva. La urma urmei, nu știa nimic despre ele.

Nici poliția nu întrebase. Clădirea în care avusese loc petrecerea era pe numele lui Boris Sokolov. Totul fusese organizat de el. Oficial, Ursul Polar nici nu exista. Nimeni nu-l văzuse, nimeni nu auzise de el.

Lumikki mângâie marginea vederii cu degetele. Era interesant că Elisa prefera să trimită vederi în loc de e-mailuri. Și asta era un element-surpriză, o excepție de la regulă, din cauza căreia Lumikki remarcase cu surprindere că se atașase de fată. Se gândise la Elisa când pictase un mic trandafir roz în colțul tabloului ei *Despre prietenia dintre fete*. Nu se vedea decât dacă te uitai cu atenție.

Puse vederea lângă celelalte. Pe fundul cutiei se afla și un plic pe care îl primise imediat ce ieșise din spital. Conținea două bancnote de câte cinci sute de euro. O mie de euro. Era o parte atât de mică din cei 30.000, încât nimeni nu le-ar fi simțit lipsa. Nu știa dacă Elisa, Tuukka sau Kasper ascundeau mai mult. Nici nu voia să știe.

O mie de euro era un secret suficient de mare.

Lumikki se obișnuise să aibă secrete. Avusese tot timpul, mai mari sau mai mici. Închise cutia și se gândi să încuie acolo și acele secrete pentru care nu avea nicio dovadă concretă.

Ursul Polar și faptul că le întâlnise.

Anna-Sofia și Vanessa și ce îi făcuseră acestea în timpul anilor de școală.

Acea persoană importantă pe care mama și tata o pierduseră și despre care ea nu putuse să întrebe după ce o aduseseră de la spital.

Pe ea, a cărei poză se afla acum în mâna lui Lumikki. Fotografia era totuși o dovadă concretă a faptului că persoana era adevărată, însă nimic nu arăta că Lumikki o iubise. Că ea o iubise pe Lumikki. Dacă o iubise. Lumikki voia să creadă că da.

Netezi poza cu grijă cu degetul mare. Părul scurt, a cărui culoare maro-deschis varia de la culoarea grâului la cea de alun. Obrazul, umărul, brațul. Ochii de un albastru atât de deschis, încât aminteau de un husky. Unii ar fi spus că privirea era arogantă. Lumikki vedea mai în adânc. Vedea căldură, nesiguranță, bucurie, lumină.

Dorul care-i frământa stomacul era surprinzător de puternic. Lumikki credea că-i mai trecuse. Se înșela amarnic.

Numele deja îi juca pe buze, gândilând-o. Numele pe care îl șoptise și îl strigase. Nu-l rosti. Nu era pregătită. Nu acum, poate că niciodată.

Lumikki încuie cutia cu cheia, deși era o precauție inutilă.

Strânse cheia micuță în palmă. Licări doar foarte slab. Era banală și nu ieșea în evidență.

A fost odată o cheie mică ce se potrivea în orice lacăt.

Poveștile nu încep astfel. Astfel încep alte povești, mai vesele.

SALLA

SIMUKKA

YOUNG

E cea mai grea iarnă din ultimii ani; străzile din Tampere, Finlanda, sunt înghețate și acoperite de zăpadă. Și nimic nu contrastează mai tare cu albul zăpezii decât sângele.

Lumikki Andersson, o adolescentă în vârstă de 17 ani, locuiește singură și urmează cursurile unui liceu de arte. Și-a făcut o regulă din a nu se implica în lucruri ce nu o privesc. Totuși, această regulă este pusă la încercare în ziua în care Lumikki găsește bancnote pătate de sânge în camera obscură a liceului.

Dându-și seama că trei elevi de la liceul său au un amestec în acest incident, Lumikki se trezește prinsă în hățișul unei afaceri internaționale cu droguri. Viața îi este pusă în pericol.

Acum și adolescenții au o Lisbeth Salander a lor!

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-876-0

- {1} „Țara e străină și primăvara rece/Natalia, ți-e frig” – fragment din piesa *Natalia* de Agitprop.
- {2} Albă-ca-Zăpada.
- {3} Personaje create de ilustratoarea și scriitoarea Tove Jansson, foarte populare în Finlanda.
- {4} Oraș din sudul Finlandei, nu departe de Helsinki.
- {5} Al treilea oraș al Finlandei ca populație, aflat în partea de sud.
- {6} Fata e majoră imediat. Sigur va fi în regulă (*în suedeză în orig.*).
- {7} Companie suedeză, cunoscută în țările nordice.
- {8} Renumită companie finlandeză de design.
- {9} Mâncare tradițională a orașului Tampere.
- {10} Tampereen Pallo-Veikot, echipă de fotbal din Tampere.
- {11} Bomboane aromate cu clorură de amoniu, similare cu cele cu lemn-dulce, foarte populare în Finlanda.
- {12} Muzeu de artă modernă din Tampere.
- {13} Nepoții lui Donald Duck.
- {14} Protagonista trilogiei Millennium, de Stieg Larsson.
- {15} Iubirea mea, a trebuit să creez altă adresă de e-mail. Doar ca să fiu grijulie. Ursul Polar dă altă petrecere vineri. Vrea să fii acolo. Și eu la fel ☺. Te va lua o mașină neagră la ora 8. Pentru că tema sunt basmele și pentru că știi ce-ți place, voi fi Crăiasa Zăpezii. Trebuie să-ți spun ceva important. Te pup, N. P.S. Te rog să ștergi mesajul imediat ce îl citești. Trebuie să avem mare grijă (*în engleză în original*).
- {16} „Să nu crezi că va fi vară dacă cineva nu o începe și nu face ca apoi florile să înflorească. Eu fac florile să înflorească și întreaga pășune verde, iar acum vara a sosit pentru că tocmai am dat zăpada la o parte. Umplu pârâul de apă astfel că sare și țâșnește” (*în suedeză în original*).
- {17} Tradiție de sărbătoarea solstițiului, constând în înălțarea unui stâlp decorat cu flori și verdeță, în jurul căruia se dansează.
- {18} Capitala Insulelor Åland, teritoriu autonom al Finlandei.
- {19} Cunoscută scriitoare suedeză, autoare a seriei *Pippi Șosețica*.
- {20} „Eu fac cerul frumos seara, pentru că îl fac absolut senin” (*în suedeză în original*).
- {21} „Ziua se răcește în noapte” – fragment dintr-o poezie de Edith Södergran (*în suedeză în original*).
- {22} „Ia-mi dorul umerilor înguști” (*în suedeză în original*).
- {23} Cel mai mare centru de concerte și conferințe din țările nordice.
- {24} Piesă de artă a sculptorului finlandez Kimmo Kaivanto.
- {25} Alo? Sunt... bine, știi cine sunt (*în engleză în original*).
- {26} Ursul Polar... Deja o invitație?... La 8 mâine-seară, da. Ținută formală. Dacă ai putea doar să... (*în engleză în original*).
- {27} Joc de cuvinte.
- {28} Renumit scriitor finlandez, autor al romanului *Soldatul necunoscut*.
- {29} Juice Leskinen, important cântăreț finlandez.
- {30} Trimitere la cuvintele cu care se încheie *Soldatul necunoscut*.
- {31} De ce ți-a luat atât? (*în engleză în original*).
- {32} Scuze, probleme de familie (*în engleză în original*).
- {33} Ursul Polar nu suportă ca oamenii să întârzie (*în engleză în original*).
- Să nu mai pierdem timpul atunci (*în engleză în original*).
- {34} Aveți infractori pe strada asta (*în engleză în original*).
- {35} Votcă amestecată cu salmiac, băutură populară în Finlanda.
- {36} Am ceva să-ți arăt (*în engleză în original*).
- {37} Unde e Natalia? (*în engleză în original*).
- {38} Saună situată pe malul lacului Näsijärvi, în Tampere.
- {39} Dragă (*în suedeză în original*).